

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

โดย

นางสาวสรวิชัย สมณวัฒนา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการ

เรียนรู้

แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

โดย

นางสาวสรวย สมณวัฒนา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

THE DEVELOPMENT OF SPEAKING ABILITY OF MATTHAYOMSUEKSA 4
STUDENTS USING COOPERATIVE LEARNING MANAGEMENT WITH LOCAL
INFORMATION.

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Education (TEACHING THAI LANGUAGE)
Department of Curriculum and Instruction
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2021
Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น
โดย	สรวยชญ สมณวัฒนา
สาขาวิชา	การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมผึ้ง

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

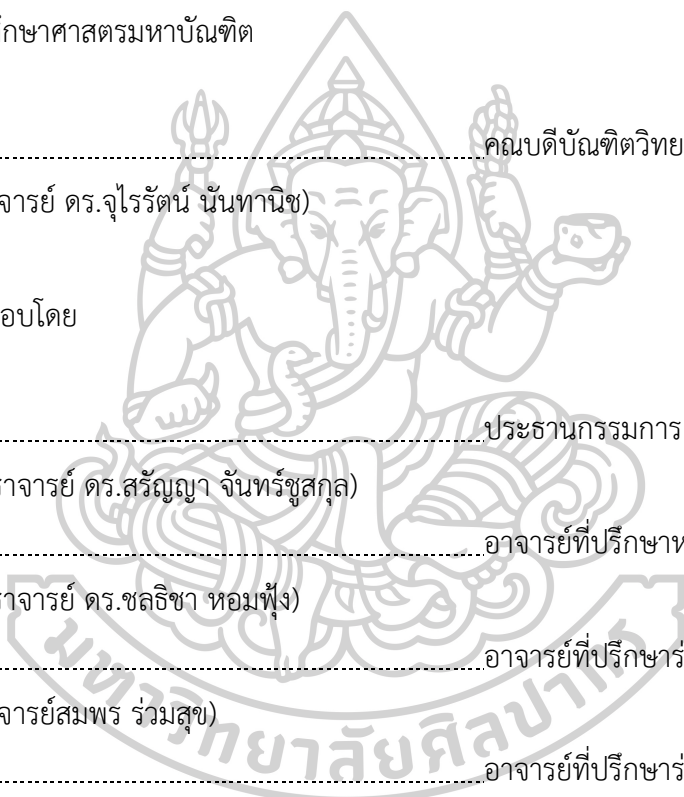
..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สรัญญา จันทร์ชูสกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา หอมผึ้ง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์ ดร.เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม)

61255310 : การสอนภาษาไทย แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทบัณฑิต

คำสำคัญ : ความสามารถด้านการพูด, การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ, ข้อมูลท้องถิ่น

นางสาว สรวชญ สมณวัฒนา: การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชลธิชา หอมพุ่ม

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น และ2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 43 คน โดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย

ผลการวิจัย พบว่า

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

61255310 : Major (TEACHING THAI LANGUAGE)

Keyword : SPEAKING ABILITY, COOPERATIVE LEARNING, LOCAL INFORMATION

MISS SARAWACHON SAMANAWATTANA : THE DEVELOPMENT OF SPEAKING ABILITY OF MATTHAYOMSUEKSA 4 STUDENTS USING COOPERATIVE LEARNING MANAGEMENT WITH LOCAL INFORMATION. THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR CHOLTICHA HOMFUNG, Ph.D.

The purposes of this research were 1) to compare the speaking ability of Matthayomsueksa 4 students before and after using the cooperative learning management with local information and 2) to study the students' opinions towards the cooperative learning management with local information. The sample of this research was 43 Matthayomsueksa 4/11 student of Samutprakarn school, Samutprakarn District, Samutprakarn Province in the second semester of the academic year 2021 selected by simple random sampling.

The research instrument were lesson plans, the reported speaking ability and questionnaire on the student' opinion towards the cooperative learning management with local information. The data were analyzed by mean (*M*) standard deviation (*SD*), and the paired sample t-test (t-test Dependent).

The results of this research were as follows:

1. The students' speaking ability after using the cooperative learning management with local information was significantly higher than before using the cooperative learning management with local information .05 level.
2. The students' overall opinions towards the cooperative learning management with local information were at a high agreement level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความเมตตา ความช่วยเหลือจากคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณคณะกรรมการทุกท่าน ดังนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลธิชา หอมพุ่ม รองศาสตราจารย์สมพร ร่วมสุข รองศาสตราจารย์ ดร.ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.สรัญญา จันทร์ชูสกุล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร.อธิกมาส มากจุ้ย ประธานกรรมการสอบหัวข้อวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร. เขมณัฏฐ์ มิ่งศิริธรรม ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัย ส่งผลให้การวิจัยครั้งนี้สัมฤทธิ์ผลด้วยดี ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลพัทธ์ ใจเยือกเย็น คุณครูเขมรัฐ อิมอรัง และคุณครูอรุพงษ์ บุญญาผลา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ปภาวี สุขดี คุณครูอภิชาติ จุ่นหัวโตน คุณครูอนนท์ ประสงค์มณี คุณครูวัชชัย มีเปรม คุณครูจักรกฤษ คำพวง คุณครูสายจรัส สุขประเสริฐ คุณครูรังสิมันต์ มุสิกะเจริญ คุณครูเฉลิมยศ ยาดี คุณครูธรรศกร ดิษฐ์สุวรรณ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณคุณอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย ตลอดจนผู้เขียนหนังสือ ตำราความรู้ เอกสารและวิทยานิพนธ์ทุกเล่มที่เป็นแหล่งข้อมูลให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ คุณครูพิศดารภรณ์ เขียดศักดิ์สกุล คุณครูภูรินที กุลธงเกตุ คุณครูเสมอแซะ นะเรนสด และคุณครูทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำตลอดการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 นักเรียนตัวอย่างในการวิจัยที่ให้ความมือ หมั่นฝึกฝนตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว คุณครูจารวิทย์ ศิรินิล ตลอดจนกัลยาณมิตรทุกท่านผู้คอยเป็นกำลังใจ ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือและคอยเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา

คุณความดีอันเกิดจากความ پاکเพียรสร้างสรรค์งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอบแต่บุพการีครูอาจารย์ทุกท่าน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษาต่อไป

นางสาว สรวชญ สมณวัฒนา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	9
คำถามการวิจัย.....	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	12
สมมติฐานการวิจัย.....	12
ขอบเขตการวิจัย.....	12
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	13
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	14
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	15
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสมุทรปราการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	16
เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	20
ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ.....	26
เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด.....	33

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	63
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	69
ขั้นเตรียมการวิจัย	69
ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	70
ขั้นการดำเนินการวิจัย	79
ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล	80
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	82
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	85
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	89
สรุปผลการวิจัย	89
อภิปรายผล	90
ข้อเสนอแนะ	94
รายการอ้างอิง	95
ภาคผนวก	99
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย	100
ภาคผนวก ข การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	102
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	129
ประวัติผู้เขียน	189

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาเพิ่มเติม ท30204 การพูดในงานอาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ..	19
ตารางที่ 2 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว.....	60
ตารางที่ 3 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (ต่อ).....	61
ตารางที่ 4 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของสมพร แพ่งพิพัฒน์.....	62
ตารางที่ 5 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น.....	71
ตารางที่ 6 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์ การให้คะแนนแบบรูบิค (Scoring Rubric).....	75
ตารางที่ 7 รูปแบบการทดลอง The One-Group Pretest-Posttest Design.....	79
ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 4 ด้าน	82
ตารางที่ 9 ผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	83
ตารางที่ 10 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	85
ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัด... ..	103
ตารางที่ 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	105
ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	107
ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	109
ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	111

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6	113
ตารางที่ 17 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7	115
ตารางที่ 18 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8	117
ตารางที่ 19 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9	119
ตารางที่ 20 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10	121
ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินการพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้	123
ตารางที่ 22 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินการพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้	124
ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	125
ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยเรียนวิชาการพูดในงานอาชีพ	127

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย 11

ภาพที่ 2 กราฟแสดงผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาพรวม
ก่อนเรียน ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และหลังเรียนเรียนทั้ง 4 ด้าน..... 85

บทที่ 1 บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทั้งด้านการเรียนรู้ การประกอบอาชีพต่าง ๆ ที่ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ดังที่ ฟองจันทร์ ยิ่งสุข และคณะ (2554:3) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ด้วยเพราะภาษาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ทั้งทางด้านการพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์อย่างยิ่ง มนุษย์ใช้ประโยชน์จากภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญในชีวิตนั้น คือ การสื่อสารด้วยการพูด ดังที่ สมเกียรติ วัฒนาพงษากุล และคณะ (2560: 6) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องที่สื่อสารตรงกัน เพราะการสื่อสารเป็นพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ที่เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จำเป็นต้องทำความเข้าใจและยอมรับบทบาทหน้าที่ซึ่งกันและกัน การเกิดการยอมรับจึงจำเป็นต้องใช้การสื่อสาร จึงเรียกสังคมมนุษย์อีกอย่างหนึ่งว่า สังคมของการสื่อสาร สอดคล้องกับที่ วีระเกียรติ รุจิรกุล (2554: 3) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณ เพราะก่อนที่มนุษย์จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนสรรพวิชาต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร มนุษย์จะใช้วิธีพูดบอกเล่ากันมา แม้ปัจจุบันโลกจะมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้เรามีเครื่องมือเครื่องใช้ที่สามารถสื่อสารได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่การพูดก็ยังจัดเป็นวิธีการสื่อสารขั้นพื้นฐานที่สำคัญอยู่เช่นเดิม

การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญในทุกสายอาชีพเพราะมนุษย์จำเป็นต้องใช้การพูดเป็นตัวกลาง เป็นเครื่องมือเพื่อให้เกิดความเข้าใจ บางอาชีพใช้การพูดเป็นเครื่องมือในการสร้างความน่าเชื่อถือ การยอมรับ การพูดจึงเป็นการสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะคำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความคิดที่รวดเร็วและสำคัญที่สุดที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและแนวปฏิบัติซึ่งกันและกัน ผู้ที่มีทักษะการพูดที่ดีจะสามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (นวภรณ์ อุ่นเรือน 2560: 135) การพูดจึงมีความสำคัญส่งผลต่ออาชีพและการดำเนินชีวิตของมนุษย์ สถาบันการศึกษา องค์กร และหน่วยงานต่าง ๆ จึงให้ความสำคัญในสื่อสารด้วยการพูด ดังที่ อุทัย หิรัญโต (ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญต่ออาชีพต่าง ๆ โดยสถาบันการศึกษาชั้นสูงจำนวนมากจะสอนวิชาการพูด หรือวิชาศิลปะการพูดหน้าชุมชนกันอย่างกว้างขวาง เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการพูดและฝึกฝนให้ผู้ศึกษาเป็นนักพูดที่ดีให้รู้จักสิ่งที่ควรพูด คือ สอนให้พูดแต่ดีไม่โชติแต่พูด การพูดที่ดีจึงจำเป็นต้องอาศัยวาทศิลป์ในการสื่อสาร ทั้งถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกริยาท่าทางเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์และเกิดความศรัทธาในตัวผู้พูดการพูดจึงเป็นศาสตร์และศิลป์ เป็นศาสตร์เพราะมีหลักเกณฑ์ ขั้นตอน วิธีการต่าง ๆ ที่สามารถถ่ายทอด ฝึกฝน เรียนรู้ได้

เช่นเดียวกับศาสตร์อื่น ๆ และเป็นศิลป์เพราะการพูดต้องอาศัยกลวิธีหรือเทคนิคการเล่าเรื่อง ต้องรู้วิธีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า และรู้จักปรับใช้วิธีการพูดให้เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล (กิตติชัย พินโนและคณะ, 2554: 201) การพูดที่มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝน และความเข้าใจ การพูดเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความศรัทธาและยอมรับนั้น ผู้พูดจำเป็นต้องเข้าใจ องค์ประกอบที่สำคัญของการพูด ทักษะการพูดจะทำให้ผู้พูดเป็นที่ชื่นชมของบุคคล และเกิดผลต่าง ๆ ต่อสังคมส่วนรวม เกิดความเข้าใจความศรัทธา การให้ความร่วมมือต่อองค์กรต่าง ๆ ก่อประโยชน์ ต่อการพัฒนาประเทศ (ธนู ทดแทนคุณและกานต์รวี แพทย์พิทักษ์, 2552: 66)

แม้การพูดจะเป็นทักษะภาษาที่มนุษย์ที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันกันอย่างคุ้นเคย แต่การพูดให้เกิดประสิทธิผลกลับเป็นปัญหาสำคัญของผู้พูด โดยเฉพาะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ในการสื่อสาร ความกลัว ความวิตกกังวล การขาดความเชื่อมั่น ขาดการฝึกฝนจะทำให้ผู้พูด ไม่สามารถควบคุมและแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดังที่ นภดล จันทรเพ็ญ (2557: 67) ได้กล่าวว่าการพูดเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ หากใช้เป็นเองตามธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ความสามารถ ที่จะพูดได้คล่องแคล่ว ฉะฉานหรือความสามารถที่จะพูดได้จับใจคนฟังโน้มน้าวให้คนฟังเชื่อถือ ดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง พูดให้คนอื่นเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตน จึงเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ และฝึกฝนซึ่งถือว่าเป็นทักษะไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองเฉพาะตน ทักษะการพูดจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สามารถ พัฒนาผู้พูดให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วน ประสิทธิ์ กาศย์กลอน และคณะ (2557: 252) ได้กล่าวถึงปัญหาการพูดไว้ว่า การใช้ภาษาในการพูด ไม่ว่าจะเป็นการสนทนาหรือการพูด ต่อหน้าชุมชนย่อมเกิดปัญหาทั้งสิ้นและปัญหานั้นเกิดจากตัวผู้พูดเอง คือในที่ที่ควรใช้ภาษาสุภาพ เป็นทางการ กลับใช้ภาษาแบบเดียวกับการสนทนายาระหว่างเพื่อน ทำให้ผิดกาลเทศะไป นอกจากนี้ ข้อบกพร่องในการพูดคือ ไม่อาจพูดให้คนอื่นเข้าใจตามที่ตนคิดได้อย่างแจ่มแจ้งเท่าที่ควร คิดไว้ อย่างหนึ่ง แต่กลับพูดอีกอย่างหนึ่ง พูดไม่ชัดเจน ผู้ฟังไม่ทราบว่าผู้พูดต้องการบอกกล่าวเรื่องอะไร ทำให้ไม่เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร หรือมีฉะนั้นก็พูดอธิบายหรือโต้แย้งอย่างไม่ตรงประเด็น เพราะขาดความรู้ขาดประสบการณ์ ข้อบกพร่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องของการพูดอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องของการใช้ภาษาในการพูดด้วย

ปัญหาในการพูดอย่างหนึ่งที่สำคัญ คือปัญหาเรื่องการออกเสียง ทั้งการออกเสียงพยัญชนะ ร ล ที่อาจเกิดจากการขาดความระมัดระวังในการใช้ การละเลยความสำคัญของการออกเสียง ซึ่งหากออกเสียงผิดหรือสะกดผิดอาจส่งผลทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อสาร เนื่องจาก ความหมายที่แตกต่างกัน ดังที่ ประสิทธิ์ กาศย์กลอน และคณะ (2557: 256) ได้กล่าวถึงการออก เสียงภาษาไทย สรุปได้ว่า การออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษาไทยเป็นเรื่องที่ควรระวัง เพราะการออก เสียงผิดนั้นนอกจากจะทำให้เข้าใจความหมายผิดแล้ว ยังทำให้ความไพเราะของภาษาหมดไปด้วยการออกเสียงให้ชัดเจน ไม่พูดเร็วรัว ไม่พูดตัดคำ ลงเสียงหนักเบาให้ถูกต้อง ออกเสียงวรรณยุกต์ให้ ถูกต้องตามภาษามาตรฐาน จึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 6) ได้กำหนดให้ทักษะในการสื่อสารเป็นสมรรถนะสำคัญของนักเรียน ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกและทัศนคติของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์

เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง การพัฒนาสังคมสังคม ใช้เจรจา ต่อรองรวมถึงลดปัญหา ความขัดแย้งต่าง ๆ เลือกรับข้อมูลข่าวสารหรือไม่รับด้วยหลักการเหตุผล บนพื้นฐานความถูกต้อง โดยคำนึงถึงผลกระทบที่อาจเกิดต่อตนเองและสังคม นอกจากนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ยังกำหนดให้นักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องมีทักษะการพูด ในโอกาสต่าง ๆ ทั้งทางการและไม่เป็นทางการ โดยเลือกใช้ภาษาที่ถูกต้อง พูดแสดงทรรศนะ ได้แย้ง โน้มน้าว รวมถึงการพูดเสนอแนวคิดใหม่อย่างมีเหตุผล รวมทั้งต้องเป็นผู้ที่มีมารยาทในการพูด (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 42)

อย่างไรก็ตามแม้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จะให้ความสำคัญกับการพูด แต่ยังคงพบว่านักเรียนในทุกระดับชั้นยังมีปัญหาในการพูด ดังเห็นได้ จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยจากโรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งได้มีเปิดรายวิชาและชุมนุม ที่เสริมทักษะการพูด ได้แก่ โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ (อภิชาติ จันทวิโท, สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2563) โรงเรียนราชินีนาถอาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 จังหวัดกรุงเทพมหานคร (อนนท์ ประสงค์มณี, สัมภาษณ์ 7 เมษายน 2563) โรงเรียนเทพศิรินทร์นนทบุรี จังหวัดนนทบุรี (ธวัชชัย มีเปรม, สัมภาษณ์ 5 เมษายน 2563) โรงเรียนสายธรรมจันทร์ จังหวัดราชบุรี (จักรกฤษ คำพวง, สัมภาษณ์ 11 เมษายน 2563) โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย สุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี (เฉลิมยศ ญาติ, สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2563) และโรงเรียนสมุทรปราการ (เขมรัฐ อิมอูรังและธรรมศร ดิษฐสุวรรณ, สัมภาษณ์ 30 มีนาคม 2563) ผู้วิจัยสรุปปัญหาเป็นด้าน ๆ ได้ดังนี้

ด้านเนื้อหาและการนำเสนอพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการเรียบเรียงเนื้อหา คือ ยังไม่สามารถจัดลำดับความสำคัญของเนื้อหาได้ ทั้งยังขาดความคิดสร้างสรรค์ในการนำเสนอข้อมูล ซึ่งมักพบได้บ่อยครั้งเมื่อนักเรียนนำเสนองาน นักเรียนจะใช้สื่อ PowerPoint ในการนำเสนอ เนื้อหาที่แสดงบนสื่อถูกบีบอัดจนขาดความน่าสนใจ

ด้านการใช้ภาษา พบว่า ในการพูดในที่ประชุมชน นักเรียนจะใช้ภาษาไม่ถูกระดับของภาษา โดยมักนิยมใช้ภาษาตามความเคยชินที่ใช้ในการสนทนากับเพื่อน เช่น “ข้อมูลในส่วนนี้” นักเรียนจะใช้เป็น “ข้อมูลส่วนนี้อะ” ขณะที่นักเรียนบางกลุ่มมักใช้คำว่า “ใช่ปะ” ในการสื่อสาร เมื่อต้องการโต้ตอบกับผู้ฟังและใช้ศัพท์สมัยใหม่ ไม่เป็นทางการ ทั้งยังใช้ถ้อยคำซ้ำในการนำเสนอ เช่น การใช้ “และ” ปัญหาข้างต้นนี้อาจส่งผลมาจากการที่นักเรียนขาดความสนใจเรื่องของตัวเอง ในภาษาไทยและในชีวิตประจำวันนักเรียนขาดโอกาสในการสื่อสารที่เป็นทางการ จึงส่งผลเมื่อนักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน ทำให้ไม่สามารถใช้คำที่หลากหลายได้

ด้านความคล่องแคล่ว และการใช้เวลาในการพูดปัญหาที่พบบ่อยครั้งในด้านนี้ คือ การพูด ของนักเรียนแต่ละครั้งจะพูดตะกุกตะกัก ติดขัด และมักใช้การอ่านตามเนื้อหาที่นำเสนอมากกว่า การใช้การพูดในการสื่อสารกับผู้ฟัง นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนขาดปฏิภาณไหวพริบ ไม่รู้จัก การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ทำให้เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด นักเรียนจะมีความกังวลและไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไร ในส่วนของการใช้เวลา จะพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มักใช้เวลาในการนำเสนอข้อมูลน้อย กล่าวคือ เวลาจะถูกรวบรัดด้วยการอ่านเนื้อหาตามสื่อที่นักเรียนเตรียมมา และเมื่ออ่านตามสื่อ เรียบร้อยแล้ว ข้อมูลจะสิ้นสุดเพียงเท่านั้น ไม่มีการให้ข้อมูลเพิ่มเติม ทำให้นักเรียนไม่สามารถใช้เวลา

ได้ครบตามกำหนด เช่น ครูกำหนดเวลาในการพูดนำเสนอกลุ่มละ 10 นาที นักเรียนควรพูดอย่างน้อย 9 นาที แต่นักเรียนบางกลุ่มกลับพูดไม่ถึง 9 นาที เป็นต้น

ด้านบุคลิกภาพ จากการสัมภาษณ์ พบว่า ปัญหาด้านบุคลิกภาพ เป็นปัญหาที่มีความสำคัญและพบมากที่สุด ซึ่งมักพบว่า นักเรียนไม่มีความมั่นใจเมื่อต้องออกไปพูดนำเสนอข้อมูลให้เพื่อน ๆ ในชั้นเรียนฟัง จึงส่งผลให้มีอาการประหม่า เช่น มือสั่น เสียงสั่น ยืนบิดตัวในขณะที่พูด จะไม่สบตาผู้ฟัง ซึ่งอาจเกิดจากความประหม่าและเขินอายที่ต้องออกมาพูดนำเสนอ และจากการที่นักเรียนมักจำเนื้อหาเป็นภาพไว้ในจินตนาการ เวลาพูดจะนึกถึงแต่เนื้อหาที่จดจำมา ไม่เพียงแต่การไม่สบตาเท่านั้น เพราะยังพบว่านักเรียนบางส่วนจะขาดการใช้วัจนภาษา ขาดการใช้ท่าทางประกอบการพูด ในขณะที่บางส่วนมีการใช้ภาษาท่าทาง แต่เป็นการใช้ที่มากเกินไป เช่น การผายมือตลอดเวลาในการพูด ในส่วนของน้ำเสียง นักเรียนจะออกเสียงไม่ชัด มักพูดเบา ๆ และเก็บเสียงไว้ในลำคอ ทำให้การออกเสียงคำบางคำของนักเรียนไม่ชัดถ้อยชัดคำ เช่น การออกเสียง ร เหมือนออกเสียง ล นอกจากนี้ยังพบว่า ปัญหาการออกเสียงที่พบได้บ่อยของนักเรียนสายภาษาต่างประเทศ คือ การออกเสียง ส เหมือนการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ตัว S ออกเสียง ช ฉ เหมือนเสียง /Ch/ เป็นต้น

ปัญหาการพูดไม่เพียงแต่ส่งผลต่อนักเรียนในระดับประถมศึกษาหรือมัธยมศึกษาเท่านั้น แต่ยังส่งผลไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ดังที่ (ปภาวี สุขดี, สัมภาษณ์ 12 เมษายน 2563) อาจารย์ผู้สอนระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาได้ให้สัมภาษณ์ถึงปัญหาของการพูดนำเสนอข้อมูลของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาว่าปัญหาที่พบ คือ การนำเสนอข้อมูลจะใช้วิธีการอ่านตามจากข้อมูลที่ปรากฏบนจอเท่านั้น ไม่มีการให้ข้อมูลเพิ่มเติมในเชิงลึก ไม่สามารถตอบคำถามเฉพาะหน้าได้ รวมถึงไม่มั่นใจที่จะสบตาคู่ฟัง ไม่สามารถโต้ตอบผ่านการใช้อวัจนภาษาได้

โรงเรียนสมุทรปราการเป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเขต 6 และจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ตระหนักถึงปัญหาข้างต้น จึงได้จัดทำรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนผ่านเกณฑ์ที่ร้อยละ 70 และจากการที่ผู้วิจัยได้จัดการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 พบว่า จากนักเรียนจำนวน 121 คน มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 5 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 50 คน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 31 คน และไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 จำนวน 35 คน ซึ่งได้พบปัญหาการพูดของนักเรียนทั้งการนำเสนอรายงานหน้าชั้นเรียนหรือการพูดสื่อสารด้านต่าง ๆ และจากการสัมภาษณ์ (สายจรัส สุขประเสริฐ, สัมภาษณ์ 23 ธันวาคม 2562) คุณครูผู้สอนในรายวิชาการพูดเพื่ออาชีพประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ได้ให้ข้อมูลถึงปัญหาการพูดของนักเรียนว่า นักเรียนขาดความรู้เกี่ยวกับการพูดในเรื่องต่าง ๆ ตั้งแต่การทักที่ประชุม บุคลิกภาพ รวมไปถึงการออกเสียงอักขระ และจากการสอบถามคุณครูผู้สอนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนสมุทรปราการ ยังพบว่า จากการจัดการเรียนรู้ในชั้นนักเรียนไม่ค่อยกล้าแสดงออกและไม่มีความมั่นใจในการพูดเสนองาน (รังสิมันต์ มุสิกะเจริญ, สัมภาษณ์ 23 ธันวาคม 2562) สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และได้ให้นักเรียนนำเสนอข้อมูลจากวรรณคดีเรื่องคัมภีร์ฉันทศาสตร์ แพทย์ศาสตร์สงเคราะห์ พบว่า นักเรียนบางส่วนยังสื่อสารได้ไม่ดี

เท่าที่ควร ด้วยเพราะนักเรียนไม่มีความมั่นใจในการพูด ขาดทักษะ การเตรียมความพร้อมที่ดี รวมไปถึงอักขระและน้ำเสียงที่ใช้ในการสื่อสาร บางคนออกเสียงยานคาง บางคนออกเสียงในลำคอ และอีกปัญหาที่สำคัญคือ การนำเสนองานของนักเรียนจะใช้วิธีการอ่านตามสื่อที่ใช้นำเสนอ นักเรียนบางคนขาดความใส่ใจในข้อมูลรอบด้าน กล่าวคือ การนำเสนอข้อมูลของนักเรียน นักเรียนจะมุ่งศึกษา และจดจำข้อมูลแค่ประเด็นของตนเองเท่านั้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวไม่ได้พบแต่เพียงในรายวิชาภาษาไทย เท่านั้น หากแต่ยังพบในรายวิชาอื่น ดังการสัมภาษณ์คุณครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม พบว่า ปัญหาการนำเสนอข้อมูลที่สำคัญของนักเรียนคือ นักเรียนไม่สามารถสื่อสาร ข้อมูลที่ศึกษาให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน อาจด้วยเพราะนักเรียนไม่ได้ศึกษาข้อมูลอย่างรอบด้าน เมื่อนำเสนอนักเรียนไม่มีความมั่นใจ ภาษาที่ใช้ไม่ได้ร้อยเรียงมาให้ดี นักเรียนใช้การอ่าน ตามกระดาษที่เขียนข้อมูลมาเท่านั้น การออกเสียงของนักเรียนไม่ชัดเจน เช่น คำว่า “กิจกรรม” นักเรียนออกเสียงเป็น “จิจกรรม” เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังเรียนในรายวิชาการพูด ในงานอาชีพ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยเรียนในรายวิชาการพูดในงานอาชีพ รวมจำนวน 6 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2 คน ถึงปัญหาด้านการพูดของนักเรียน ผู้วิจัยสรุปปัญหาเป็นด้าน ๆ ได้ ดังนี้

ด้านเนื้อหาและการนำเสนอ พบว่า บางครั้งนักเรียนไม่สามารถลำดับความสำคัญของเหตุการณ์ก่อนหลังในการนำเสนอ และไม่สามารถจัดลำดับความคิดในการสื่อสารได้จึงส่งผลให้ บางครั้งผู้ฟังไม่ค่อยเข้าใจเจตนาที่ต้องการสื่อ

ด้านการใช้ภาษา พบว่า นักเรียนมักพบปัญหาการออกเสียง ร ล เนื่องจากในชีวิตประจำวัน ไม่ได้ฝึกการออกเสียง ร ล ให้ชัดเจนในเวลาสื่อสาร เมื่อจำเป็นจะต้องพูดนำเสนอจึงเป็นเรื่อง ที่มีความผิดพลาดบ่อยครั้ง

ด้านความคล่องแคล่ว และใช้เวลาในการพูดพบว่า นักเรียนมักขาดสมาธิก่อนที่จะพูด ทำให้มีอาการตื่นเต้นเมื่อต้องพูด โดยเฉพาะการพูดในสถานการณ์จับพลันจนบางครั้งไม่สามารถ ได้ตอบข้อมูลได้อย่างถูกต้องชัดเจน

ด้านบุคลิกภาพ พบว่า นักเรียนมีปัญหาความกดดันจากสภาพแวดล้อมเป็นสำคัญ เพราะนักเรียนจะรู้สึกกดดันจากการถูกจับตามองเมื่อต้องพูดหน้าชั้นเรียน กล่าวคือเมื่อพูดไปแล้ว จะเป็นข้อมูลที่ไม่ถูกต้องตามที่คุณครูต้องการ จึงส่งผลให้เกิดความไม่มั่นใจ ประหม่า สั่น และรู้สึก ปฏิบัติตัวไม่ถูก นอกจากนี้ยังพบปัญหาเรื่องของน้ำเสียงที่จริงจังกเวลาพูด จนบางครั้งผู้ฟังเข้าใจเจตนา ที่ต้องการสื่อสารผิด และสื่อความหมายในอีกแง่มุมหนึ่ง ซึ่งในส่วนนี้นักเรียนไม่ทราบว่าควรแก้ปัญหา อย่างไร

จากการศึกษาเอกสาร และการสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยทั้งในโรงเรียนนอกโรงเรียน และคุณครูรายวิชาต่าง ๆ ในด้านการพูด ตลอดจนนักเรียนที่เคยเรียนวิชาการพูดมาแล้วสรุปได้ว่า ปัญหาส่วนใหญ่ที่พบในการพูดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา คือ ปัญหาการเรียบเรียงข้อมูล ปัญหาเรื่องการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง การแสดงการสื่อสารผ่านทางท่าทาง ปัญหาด้านความไม่มั่นใจ ในการพูดและขาดการฝึกฝนผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยที่ใช้แก้ปัญหาในด้านการพูด พบว่า

มีการแก้ปัญหาด้านการพูดที่หลากหลายและแตกต่างกันไป เช่น การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูด รายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ไชยวัฒน์ อารีโรจน์, 2557) การพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดปากเปล่าในที่ชุมชนสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นสูง (สิริพรรณ ศรีรักษาแก้ว, 2546) และการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (พิสมร ชูเอม, 2561)

วิธีการพูดที่จะสัมฤทธิ์ผลนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายแนวทาง ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักและปัจจัย ที่มีผล ต่อการพูดให้สัมฤทธิ์ผลพบว่า CiceroและQuintilian (CiceroและQuintilian อ้างถึงใน ประสิทธิ์กาศย์กลอน, 2557: 160) ปัจจัยการพูดให้สัมฤทธิ์ผลไว้ 5 ประการ คือ การคิดค้น การประมวลความคิด การใช้ภาษาและลีลา การกำหนดจดจำและการแสดงออก จะเห็นว่า นอกจากการพูดจะต้องใช้ทักษะการสื่อสารแล้ว ยังต้องมีการค้นหาข้อมูลประมวลข้อมูล เพื่อนำมาเสนอ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษารูปแบบการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ได้ คือ การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มสมาชิกผู้เรียนประมาณ 3-6 คน โดยสมาชิกจะมีความสามารถแตกต่างกัน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่กลุ่มกำหนด Slavin David Johnson and Roger Jhonson ผู้ที่เผยแพร่แนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนว่าในการจัดการเรียนการสอนนั้นจะมุ่งปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ครูกับนักเรียน หรือนักเรียนกับบทเรียนเท่านั้น จะไม่เน้นในเรื่องของปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน (ทิตนา แชมมณี, 2556:100) การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้มี ปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้ด้านเนื้อหา เชิงลึก ช่วยพัฒนานักเรียนด้านสังคมและอารมณ์ ทั้งยังทำให้สามารถฝึกทักษะในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตที่สำคัญ คือ ทักษะด้านการสื่อสาร โดยประกอบด้วยหลัก 5 ประการ คือ การฟังพาดภัย การมีปฏิสัมพันธ์ การใช้ทักษะทางสังคม การวิเคราะห์ร่วมกัน รวมถึงผลสัมฤทธิ์รายกลุ่มและรายบุคคลที่สามารถตรวจสอบ และวัดประเมินผลได้ ซึ่งอรรถพร พรสีมา (2540: 65-66) ได้อธิบายถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือไว้ 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเตรียม เป็นขั้นที่ครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดกลุ่ม เรียนโดยละความแตกต่างของนักเรียน พร้อมทั้งแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทและ หน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม แจ่งวัตถุประสงค์ของบทเรียน รวมถึงทำกิจกรรมร่วมกัน 2) ขั้นกิจกรรม กลุ่ม เป็นขั้นที่นักเรียนต้องเรียนรู้ร่วมกับสมาชิกกลุ่มย่อย โดยสมาชิกทุกคนจะมีบทบาทและหน้าที่ที่ ได้รับมอบหมาย ขั้นตอนนี้ เป็นขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ทำงานร่วมกันรวมถึงรับผิดชอบผลงาน ของกลุ่ม ซึ่งขั้นนี้ครูจะกำหนดให้นักเรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการทำกิจกรรม 3) ขั้นการตรวจสอบ ผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไรนั้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคลในบางกรณีนักเรียนอาจต้อง ช่วยเสริมสิ่งที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ 4) ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผล ในขั้นนี้ครูและนักเรียนช่วยกันสรุป ครูจะทำหน้าที่อธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ จากนั้นครูและนักเรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม และพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน อะไรคือสิ่งที่ยังต้องปรับปรุง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า มีผู้นำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เช่น งานวิจัย มนทิตา กิตติโกสินทร์ (2555) ที่ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านแจกลูกคำอักษรนำโดยนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือใช้ในโครงการพัฒนาทักษะ ซึ่งนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 85.57 ของคะแนนเต็ม และนักเรียนทั้งหมดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 100 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อนุรักษ ไชยฮัง (2555) ที่ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิชัน โดยใช้พัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนร้อยแก้วในภาพรวมและรายด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่สูงขึ้นตามลำดับ และนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีเมตาคอกนิชันในการเขียนในภาพรวมและรายด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิสมร ชูอม (2561) เรื่อง การพัฒนาความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการนำเทคนิคเพื่อคู่คิดมาใช้กับนักเรียนพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการพูดและการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการพูดของนักเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือจะสามารถช่วยให้นักเรียนรู้จัก การมีปฏิสัมพันธ์ การวางแผนงานและแบ่งงานในการค้นคว้าหาข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้ตระหนักว่า หากนักเรียนได้ลองหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ที่อยู่ใกล้ตัว เช่น แหล่งเรียนรู้ในชุมชน แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่นนักเรียนจะสามารถศึกษาได้โดยการสอบถาม สัมภาษณ์ และเก็บข้อมูลจากคนในท้องถิ่นนั้น ซึ่งตรงนี้จะทำให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสาร และได้ข้อมูลที่เป็นเรื่องที่ไม่ไกลไปจากตัวนักเรียน กอปรกับโรงเรียนสมุทรปราการที่เดิมคือโรงเรียนมัธยมวัดกลาง ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ของวัดที่มีความสำคัญเกี่ยวกับประเพณี วัฒนธรรม เช่น การตัดเย็บผ้าแดงที่ใช้ห่มองค์พระสมุทรเจดีย์ ด้านภูมิปัญญาด้านภาษา เช่น วรรณคดีเรื่องไตรภูมิพระร่วง ฉบับพระมหาช่วยวัดปากน้ำ และโรงเรียนยังอยู่ใกล้เคียงกับแหล่งเรียนรู้สำคัญอย่างเช่น องค์พระสมุทรเจดีย์ป้อมพระจุลจอมเกล้า รวมไปถึงพื้นที่ประมงต่าง ๆ อันเป็นมรดกทางประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อ และภูมิปัญญา ด้านต่าง ๆ ที่สามารถจัดการเรียนรู้โดยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมร่วมกับชุมชนได้ สอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ที่ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ครูต้องจัดการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็น เช่น การบูรณาการ การสร้างองค์ความรู้ กระบวนการทางสังคมการปฏิบัติ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์จริง อีกทั้งต้องให้ความสำคัญกับการใช้สื่อการใช้แหล่งเรียนรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น การวัดและประเมินผลอย่างหลากหลายควบคู่เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

ผู้วิจัยได้ตระหนักว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ นักเรียนจะเกิดผลอย่างแท้จริงได้ด้วยการลงมือปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากนักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากชุมชน พื้นที่ใกล้ตัวของนักเรียนจะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้ในด้านการเก็บข้อมูลจากชุมชน นักเรียนจะได้ฝึกทักษะทางด้านการพูดเพื่อใช้ในการสื่อสารกับชุมชน การมีปฏิสัมพันธ์การทำงานเป็นทีมรวมถึงกระบวนการเข้าสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการปัจจัยของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 ตามมาตรา 23 ที่สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาต้องมุ่งเน้นความสำคัญของความรู้ คุณธรรม รวมถึงกระบวนการเรียนรู้ โดยบูรณาการตามความเหมาะสมของระดับการศึกษาในเรื่องความรู้เกี่ยวกับตนเอง ตนเองกับสังคม ได้แก่ ครอบครัว ชุมชน ชาติและสังคมโลก รวมถึงความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ความเป็นมาของ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎีกา, 2545:13) ผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น เช่น กมลรัตน์ สิงห์แก้ว (2561) ที่ได้วิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการใช้แบบฝึกที่นำมาบูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเรียงความที่บูรณาการด้วยข้อมูลท้องถิ่นมีค่าเท่ากับ 81.88/83.95 2) ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิลปิน บุญจันทร์ศรี (2555) ซึ่งวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งผลการอ่านเพื่อความเข้าใจหลังเรียนและก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความคิดเห็นว่าแบบฝึกมีกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้น และสามารถช่วยให้นักเรียนมีความรู้เรื่องข้อมูลท้องถิ่นของอำเภอหัวหินมากขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดกิจกรรมร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและโอกาสในการสื่อสารให้กับนักเรียน ซึ่งจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนได้ดีขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจจะพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการจังหวัดสมุทรปราการ และเป็นประโยชน์สำหรับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยด้านทักษะการพูดต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย โดยสมาชิกจะมีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ มี 5 ประการ คือ 1) การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (Face-to-face interaction) 2) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน ที่จะช่วยให้กลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลสูงสุดในการทำงาน (Individual accountability personal responsibility) 3) ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทักษะทางสังคม (Cooperative social skills) 4) ความสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive interdependence) 5) กระบวนการกลุ่ม (Group processing) โดยมีลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมที่ผู้วิจัยปรับมาจากขั้นตอนของ อรรถพรณ พรสีมา (2540) ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม

1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียนแล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือการพูดแสดงทรรศนะแล้วตอบคำถามของครู

1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4-6 คน โดยลดความสามารถของนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากหัวข้อที่จะพูด

2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อจะไปรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น (ที่จะศึกษานอกห้องเรียน)

2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่ม

2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาสำหรับพูดนำเสนอข้อมูลหรือพูดแสดงทรรศนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียนแต่ละคนพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดและครูวิจารณ์พร้อมเสนอแนวทางแก้ไข

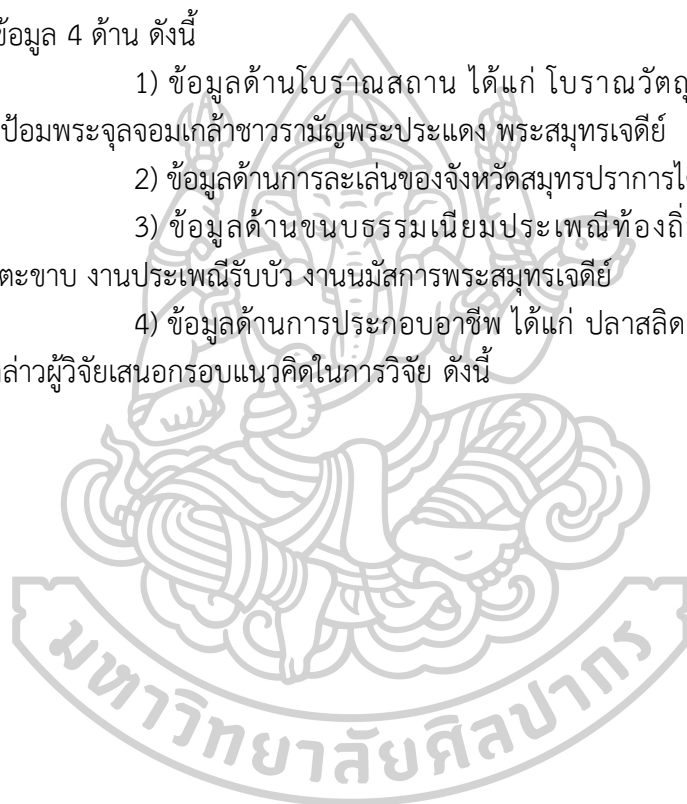
ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปทเรียน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

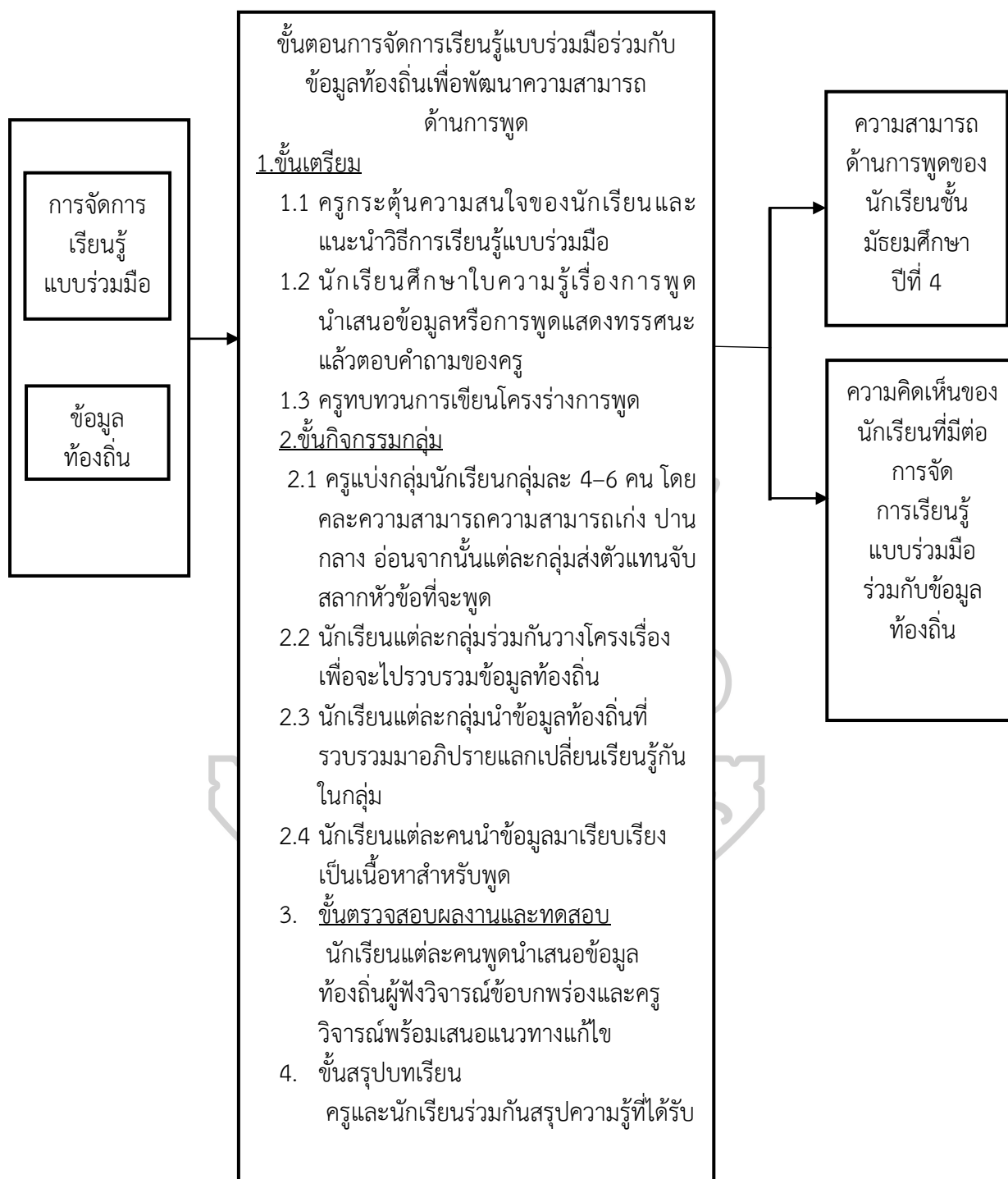
ข้อมูลท้องถิ่น

ข้อมูลท้องถิ่น คือ ข้อมูลด้านวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของท้องถิ่น อาจมีการบันทึกในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์ เอกสารต้นฉบับและโสตวัสดุต่าง ๆ มีความสำคัญกับคนในชุมชนด้วย เพราะท้องถิ่นเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับมวลชน ถ้ารู้จักอดีตย่อมรู้จักสังคมในขอบเขตที่กว้าง นอกจากนี้ ข้อมูลท้องถิ่นยังมีคุณค่ามหาศาลในด้านการเผยแพร่และส่งเสริมต่อการศึกษาความเป็นมาของท้องถิ่น และชุมชน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกข้อมูลท้องถิ่นเพื่อให้นักเรียนใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาทักษะด้านการพูดนำเสนอข้อมูลและการพูดแสดงทรรศนะ (คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสาร และจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542, 2542: 51-205) ประกอบด้วยข้อมูล 4 ด้าน ดังนี้

- 1) ข้อมูลด้านโบราณสถาน ได้แก่ โบราณวัตถุจังหวัดสมุทรปราการ ประกอบด้วย ป้อมพระจุลจอมเกล้า ขาวรามัญพระประแดง พระสมุทรเจดีย์
 - 2) ข้อมูลด้านการละเล่นของจังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ สะบ้ามอญ
 - 3) ข้อมูลด้านขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น ได้แก่ งานประเพณี การแห่หงส์ธงตะขาบ งานประเพณีรับบัว งานนมัสการพระสมุทรเจดีย์
 - 4) ข้อมูลด้านการประกอบอาชีพ ได้แก่ ปลาสด การทอและสานเสื่อกก
- จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยเสนอกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้หรือไม่
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 3 ห้องเรียน จำนวน 128 คน

1.2 ตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 43 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2.2 ตัวแปรตาม

2.2.1 ความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

2.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นดำเนินการตามคำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติม ท30204 การพูดในงานอาชีพกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ดังนี้

ผลการเรียนรู้ข้อที่ 2 บอกหลักการพูดนำเสนอข้อมูลและพูดนำเสนอข้อมูลได้ถูกต้องตามแบบแผน

ผลการเรียนรู้ข้อที่ 4 บอกหลักการพูดแสดงทรรศนะและพูดแสดงทรรศนะได้

ผลการเรียนรู้ข้อที่ 6 มีมารยาทในการพูด

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยจะดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ จำนวน 10 คาบ คาบละ 50 นาที

นิยามศัพท์เฉพาะ

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมีนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และใช้ข้อมูลท้องถิ่นซึ่งประกอบไปด้วยเรื่องราวสำคัญของจังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ ประเพณีแห่ผ้าห่มพระสมุทรเจดีย์ ประเพณีรับบัว การเลี้ยงปลาสด มอญพระประแดง ป้อมพระจุลจอมเกล้า เป็นต้น มามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม

1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียน แล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือการพูดแสดงทรรศนะแล้วตอบคำถามของครู

1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 - 6 คน โดยลดความสามารถของนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากหัวข้อที่จะพูด

2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อจะไปรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น (จากการศึกษานอกห้องเรียน)

2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่ม

2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาสำหรับพูดนำเสนอข้อมูล หรือพูดแสดงทรรศนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียนแต่ละคนพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และครูวิจารณ์พร้อมเสนอแนวทางแก้ไข

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปทเรียน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

2. ความสามารถด้านการพูดหมายถึง การที่นักเรียนพูดเพื่อเสนอสาระสำคัญของเรื่อง และพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวของท้องถิ่น ซึ่งวัดได้จากแบบประเมินความสามารถ การพูดของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยพิจารณาด้านเนื้อหาและการแสดงเหตุผล ด้านการใช้ภาษา ด้านความคล่องแคล่วและใช้เวลาในการพูดรวมถึงด้านบุคลิกภาพ

3 ความคิดเห็นของนักเรียนหมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่มีต่อการจัดการ การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ในด้านกิจกรรมเรียนรู้ ด้านการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ซึ่งวัดจากแบบสอบถามความคิดเห็นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4 นักเรียนหมายถึงผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จ.สมุทรปราการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้พัฒนาความสามารถด้านการพูด
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการพูด ให้มีประสิทธิภาพ
3. เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนฝึกฝนความสามารถในการพูดของตนเอง เพื่อใช้ในการสื่อสาร และการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่สูงขึ้น
4. นักเรียนตระหนักและเห็นคุณค่าของแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นของตนเอง

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้การจัดเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 - 1.1 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
 - 1.2 คุณภาพของนักเรียน
 - 1.3 หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสมุทรปราการ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.2 ทฤษฎี แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.3 องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
 - 2.4 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ
3. ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ
4. เอกสารที่เกี่ยวกับการพูด
 - 4.1 ความหมายของการพูด
 - 4.2 ความสำคัญของการพูด
 - 4.3 ประเภทของการพูด
 - 4.4 องค์ประกอบของการพูด
 - 4.5 การพูดนำเสนอ
 - 4.6 การพูดแสดงทรรศนะ
 - 4.7 มารยาทในการพูด
 - 4.8 การวิจารณ์การพูด
 - 4.9 เกณฑ์ประเมินการพูด
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.3 งานวิจัยต่างประเทศ

**หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสมุทรปราการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ผู้วิจัยขอเสนอสาระสำคัญ ดังนี้

1. สมรรถนะสำคัญของนักเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้นักเรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ
5 ประการ ดังนี้

1) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร โดยมีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจ ความรู้ ทักษะของตนเอง ใช้ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง การพัฒนาสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อลดปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสาร ด้วยหลักการ เหตุผลและความถูกต้อง และการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อตนเองและสังคม

2) ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ และความคิดอย่างสร้างสรรค์ อย่างมีวิจารณญาณและความคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศ และเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเอง สังคมได้อย่างเหมาะสม

3) ความสามารถในการแก้ปัญหา เป็นความสามารถในการแก้ปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องบนพื้นฐานของเหตุผล คุณธรรมและข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์ และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาเพื่อป้องกัน แก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

4) ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิตเป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคม ด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งอย่างเหมาะสม สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม สภาพแวดล้อม และรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5) ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้เทคโนโลยีด้านต่าง ๆ รวมถึงมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อนำไปพัฒนาตนเอง และสังคม ทั้งด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ เหมาะสม ถูกต้องและมีคุณธรรม

2. คุณภาพของนักเรียน

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

อ่านออกเสียงบทร้อยแก้วและบทร้อยกรองเป็นทำนองเสนาะได้ถูกต้องและเข้าใจตีความ แปลความ และขยายความเรื่องที่อ่านได้ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่านแสดงความคิดเห็นได้แย้งและเสนอความคิดใหม่จากการอ่านอย่างมีเหตุผล คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน เขียนกรอบแนวคิด ผังความคิด บันทึกย่อความ และเขียนรายงานจากสิ่งที่อ่าน สังเคราะห์ ประเมินค่า และนำความรู้ความคิดจากการอ่านมาพัฒนาตน พัฒนาการเรียนและพัฒนาความรู้ทางอาชีพ และนำความรู้ความคิดไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตมีมารยาทและมีนิสัยรักการอ่าน

เขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์ย่อความจากสื่อที่มีรูปแบบและเนื้อหาที่หลากหลาย เรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์และใช้โวหารต่าง ๆ เขียนบันทึก รายงานการศึกษาค้นคว้าตามหลักการเขียนทางวิชาการโดยใช้ข้อมูลสารสนเทศในการอ้างอิง ผลิตผลงานของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี รวมทั้งประเมินงานเขียนของผู้อื่นและนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

ตั้งคำถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู มีวิจรรย์ญาณในการเลือกรื่องที่ฟังและดู วิเคราะห์วัตถุประสงค์แนวคิดการใช้ภาษา ความน่าเชื่อถือของเรื่องที่ฟังและดู ประเมินสิ่งที่ฟังและดูแล้วนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต มีทักษะการพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการโดยใช้ภาษาที่ถูกต้องพูดแสดงทรรศนะได้แย้ง โน้มน้าว และเสนอแนวคิดใหม่อย่างมีเหตุผล รวมทั้งมีมารยาทในการฟัง ดู และพูด

เข้าใจธรรมชาติ อิทธิพลของภาษา และลักษณะของภาษาไทย ใช้คำและกลุ่มคำสร้างประโยคได้ตรงตามวัตถุประสงค์แต่งคำประพันธ์ประเภท กาพย์ โคลง ร่ายและฉันท ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะและใช้คำราชาศัพท์และคำสุภาพได้อย่างถูกต้อง วิเคราะห์หลักการสร้างคำในภาษาไทย อิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทยและภาษาถิ่น รวมถึงวิเคราะห์และประเมินการใช้ภาษาจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

วิเคราะห์วิจารณ์วรรณคดี วรรณกรรม โดยยึดหลักการวิจารณ์วรรณคดีเบื้องต้น รู้ เข้าใจลักษณะเด่นของวรรณคดี ภูมิปัญญาทางภาษาและวรรณกรรมพื้นบ้าน สามารถเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และวิถีไทย ประเมินคุณค่าด้านวรรณศิลป์ และนำข้อคิดจากวรรณคดีและวรรณกรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

3. หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสมุทรปราการ

คำอธิบายรายวิชา

รายวิชาเพิ่มเติม
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เวลา 20 ชั่วโมง

พัฒนาและฝึกทักษะให้นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่ออาชีพ การพูดในงานอาชีพโอกาสต่าง ๆ พูดนำเสนอข้อมูล พูดประชาสัมพันธ์ พิธีกร พูดโฆษณา พูดแสดงทรรศนะ พูดโต้แย้ง พูดโน้มน้าวใจ ด้วยภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

โดยใช้กระบวนการทางภาษาพัฒนาทักษะการพูดสามารถสร้างองค์ความรู้ และนำเสนอความรู้เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการพูด มีวัฒนธรรม มีคุณธรรม มีจริยธรรม และมีมารยาทในการใช้ภาษา

มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะพลเมืองไทยและพลโลก รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทยและมีจิตสาธารณะ

ผลการเรียนรู้

1. พูดประชาสัมพันธ์และพิธีกรในโอกาสต่าง ๆ ได้
2. บอกหลักการพูดนำเสนอข้อมูลและพูดนำเสนอข้อมูลได้ถูกต้องตามแบบแผน
3. บอกหลักการพูดโฆษณาสินค้าและพูดโฆษณาสินค้าได้
4. บอกหลักการพูดแสดงทรรศนะและพูดแสดงทรรศนะได้
5. บอกหลักการพูดโต้แย้งและพูดโต้แย้งได้
6. มีมารยาทในการพูด

ตารางที่ 1 ตารางแสดงโครงสร้างรายวิชาเพิ่มเติม ท30204 การพูดในงานอาชีพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 โครงสร้างรายวิชาเพิ่มเติม ท30204 การพูดในงานอาชีพ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เวลา 20 ชั่วโมง

ลำดับ ที่	ชื่อหน่วย การเรียนรู้	ผลการ เรียนรู้ที่ คาดหวัง	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
1	พุดนำเสนอ อย่างไรให้ น่าสนใจ	2, 6	การพุดถ่ายทอดความรู้ ความนึกคิด ข้อเท็จจริง โดยเรียบเรียงตามลำดับ จุดประสงค์ให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจและ ตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่ได้ฟัง	5	20
2	การพุดเพื่อ แสดงทรรศนะ และการ โต้แย้ง	4, 5, 6	การพุดแสดงทรรศนะเป็นการพุด แสดงความคิดเห็นที่ต้องใช้เหตุผล เป็นหลักในการสนับสนุนทรรศนะ จำเป็นต้องเตรียมตัว และเตรียม ความพร้อมในหลายด้าน เพื่อให้การ พุดแต่ละครั้งสัมฤทธิ์ผล การพุดโต้แย้ง คือ การพุดเพื่อแสดง ทรรศนะคัดค้านอีกฝ่ายหนึ่งที่มี ทรรศนะไม่ตรงกัน การคัดค้าน หรือ การโต้แย้งนั้น จะต้องมีข้อมูล หลักฐาน หรือสนับสนุนการโต้แย้ง	5	30
3	การพุด ประชาสัมพันธ์ และการเป็น พิธีกรใช้ โอกาสต่าง ๆ	1,6	การพุดประชาสัมพันธ์ คือ การพุด เพื่อเผยแพร่ถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร โดยการวางแผนและการกำหนด วัตถุประสงค์ในการประชาสัมพันธ์ อย่างชัดเจน การพุดพิธีกร คือ โดยต้องใช้ ความสามารถปฏิภาณไหวพริบ และการฝึกฝน	5	30
4	การพุด โฆษณาให้ น่าเชื่อถือ	3, 6	การพุดโฆษณา คือการพุดให้เห็นใน ประโยชน์ที่จะได้รับ เนื้อหาในการ พุดต้องกระชับและชัดเจน	5	20

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เนื้อหาตามหน่วยที่ 1 การพุดนำเสนอข้อมูล และหน่วยที่ 2 การพุด
เพื่อแสดงทรรศนะ มาใช้ในการทดลองครั้งนี้ โดยใช้ระยะเวลาทดลองจำนวน 10 คาบเรียน

เอกสารเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ร่วมกัน โดยมีผู้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้หลายท่าน ดังนี้

Johnson and Johnson (1992) ได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ซึ่งมีการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน แต่มุ่งทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายกลุ่ม สมาชิกต้องรับผิดชอบร่วมกันทั้งส่วนตนและส่วนรวม ผูกใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละบุคคลในกลุ่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544:5) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมโดยการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อเสริมสร้างการทำงานร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความหมายตรงกันข้ามกับการเรียนที่เน้นการแข่งขัน (Competitive Learning) และการเรียนตามลำพัง (Individualized Learning)

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553: 182) ได้กล่าวถึงความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับ สอนและช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกันคือ เป้าหมายของกลุ่ม

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน โดยการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ที่สมาชิกกลุ่มมีความสามารถที่แตกต่างกันเพื่อให้สมาชิกแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือและมีความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

2. ทฤษฎี แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยต้องอาศัยความร่วมมือ และการช่วยเหลือกันของนักเรียน เพื่อร่วมกันคิดแก้ปัญหาต่าง ๆ ในการเรียนรู้ ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553: 182-184) ได้กล่าวถึงทฤษฎี แนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่มีเทคนิควิธีที่หลากหลาย ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎี ดังนี้

1) ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory) ของ Skinner

การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่นักเรียนจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกจะได้รับมอบหมายหน้าที่ทุกคน และยึดหลักว่าความสำเร็จของตนคือความสำเร็จของกลุ่ม ดังนั้น การทำงานจะต้องมีการให้กำลังใจกัน อาจเป็นคำชมเชย รางวัล เพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้สมาชิก

ทุกคนทำงานให้ดีที่สุด เพื่อผลสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งหลักการดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากวิธีการปรับพฤติกรรม (behavior modification) ซึ่งมีแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (operant conditioning) มีแนวคิดว่าการกระทำใด ๆ ที่ได้รับการเสริมแรงจะมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นอีก ส่วนการกระทำใด ๆ ที่ไม่ได้รับการเสริมแรง จะมีแนวโน้มที่จะลดลงและหายไปที่สุดในการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น การให้ความสนใจ การยอมรับ การให้คำชมเชย จากกลุ่มเพื่อน จะเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมาก โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นมักจะมีธรรมชาติรวมกลุ่ม เชื่อและทำตามกลุ่มมากกว่า ครูการฝึกให้กลุ่มเพื่อนกล่าวคำชมเชย การยอมรับ และการให้ความสนใจ รูปแบบกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนเป็นผู้สอน ซึ่งจะได้แสดงความสามารถได้เต็มศักยภาพ ขณะเดียวกันก็เป็นผู้รับฟัง และการให้การยอมรับ ชมเชยผู้พูด จะมีผลต่อความรู้สึกของผู้กำลังทำหน้าที่ได้เป็นอย่างดี

2) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory)

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนที่เน้นให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เหมือนกับการอยู่ร่วมกันในสังคมหนึ่งซึ่งการทำงานแบบร่วมมือจะสร้างสัมพันธ์อันดีต่อกันเรียนรู้ซึ่งกันและกันและมีการสังเกตสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว ซึ่งในทฤษฎีการเรียนรู้สังคม โดยแบนดูรา กล่าวว่า คนเราเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ ทั้งการสังเกต (observation learning) หรือ การเลียนแบบตัวแบบต่าง ๆ (ประสาธ อิศรปริดา, 2538) ซึ่งตัวแบบสามารถถ่ายทอดทั้งความคิด และการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน และตัวแบบจะทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดพฤติกรรม โดยตัวแบบอาจเป็นบุคคลจริงๆ (live mode) หรือตัวแบบสัญลักษณ์ (symbolic) ก็ได้ (ทิตินา แซมณี, 2541: 234)

ดังนั้นการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ สมาชิกจะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ การให้ความช่วยเหลือร่วมมือกัน ทั้งการมีน้ำใจ เมตตากรุณา การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่การรู้จักเกรงใจผู้อื่นเอาใจเขามาใส่ใจเรา พฤติกรรมเหล่านี้จะมีการเลียนแบบเกิดขึ้นในห้องเรียนหรือด้านการสอนที่เรียกว่าเพื่อนช่วยเพื่อน ทุกคนจะเห็นภาพของการสอนของเพื่อน ๆ หากตนเองรู้สึกประทับใจเพื่อนคนใดคนหนึ่ง ก็จะนำมาเลียนแบบ โดยสังเกตจากพฤติกรรมจากเพื่อน ซึ่งจะมีการจดจำใส่ใจและแสดงตามตัวแบบ นอกจากนี้การได้มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกกลุ่มยังทำให้ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนการสอนเพื่อนร่วมชั้นวิชาที่เรียน ครูผู้สอน อันจะส่งผลดีต่อไปในอนาคต

3) ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow)

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดประสบการณ์ให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพของตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยสมาชิกต่างตระหนักว่าแต่ละคนล้วนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มได้ร่วมคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตัวของเขาเองการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น จะทำให้เขาเข้าใจผู้อื่น เข้าใจตนเองรู้จักตัวเอง ซึ่งโดยธรรมชาติของคนแล้วล้วนต้องการการยอมรับจากผู้อื่น จากคนในสังคม และต้องการแสวงหาสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพื่อสนองความต้องการของตนเอง มาสโลว์มองว่าเด็กมีธรรมชาติพร้อมที่จะศึกษาสำรวจสิ่งต่าง ๆ คนทุกคนมีแรงภายในที่จะไปถึงสภาพที่เรียกว่า การรู้จักตนเองตรงตามสภาพที่เป็นจริง หรือต้องการที่จะตระหนักในความสามารถของตน ซึ่งหมายถึงการยอมรับตนเอง ทั้งในส่วนบกพร่อง และส่วนดียอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง ซึ่ง ประสาธ อิศรปริดา (2538: 310-312) กล่าวว่าความต้องการคือสภาวะที่เกิดจากความไม่สมดุลทั้งร่างกายและจิตใจ

ความต้องการของคนมักไม่ได้รับการตอบสนองสมบูรณ์ เมื่อได้รับการตอบสนองต่อระดับหนึ่ง ก็จะเกิดความต้องการมากขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง

จากแนวคิดทฤษฎีของมาสโลว์ แสดงว่ามนุษย์ทุกคนล้วนมีความต้องการจะสนองความต้องการให้ตนเอง และความต้องการจะได้รับการตอบสนองก็ต่อเมื่อ ความต้องการขั้นต้นได้รับการตอบสนองอย่างเพียงพอก่อน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนโดยการนำทฤษฎีมาใช้นั้นคือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนมีการพัฒนาและมีสมรรถภาพทั้ง 3 ด้านไปพร้อม ๆ กัน คือ ความรู้ (cognitive) ด้านอารมณ์ ความรู้สึก (affective) และด้านทักษะ (psychomotor) ซึ่งหมายความว่าครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักคิด การใช้เหตุผล มีความชื่นชมหรือมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน โดยเฉพาะนักเรียนได้เป็นผู้ลงมือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตัวเอง ครูเป็นเพียงผู้จัดเตรียมสื่อหรือเป็นผู้ให้คำแนะนำ ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่ม โดยสมาชิกจะเป็นผู้ปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ซึ่งสมาชิกทุกคนจะมีโอกาสแสดงความสามารถที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ที่จะทำให้ นักเรียนมีความรู้ลึกกว่าตนเองมีประโยชน์ และมีความสำคัญต่อกลุ่ม

4) ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive theory)

การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการเรียนที่เน้นการช่วยเหลือ ร่วมกันคิดแก้ปัญหา นั่นคือให้นักเรียนได้ลงมือกระทำ ค้นหาความรู้ด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจ จากลักษณะดังกล่าว มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา เพราะการที่นักเรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว จะทำให้เกิดความคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรม และมีการพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ จนสามารถคิดในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ ซึ่ง สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2537: 34-35) กล่าวว่าแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา มองว่าคนเราทุกคนเกิดมาพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม โดยธรรมชาติพร้อมที่จะกระทำก่อน (action)

ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนของ Piaget จึงมีเป้าหมายเพื่อสร้างคนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถทำสิ่งใหม่ มิใช่แต่เป็นผู้คอยลอกเลียนแบบผู้อื่น ต้องการคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักประดิษฐ์ และค้นคว้าแสวงหาความรู้ ต้องการกระตุ้นให้มีความคิดวิพากษ์วิจารณ์ รู้จักพิสูจน์สิ่งต่าง ๆ ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย ๆ และต้องการนักเรียนเป็นผู้มีความกระตือรือร้นพยายามแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง ซึ่งส่วนหนึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ และอีกส่วนหนึ่งโดยครูเป็นผู้จัดให้ จากเป้าหมายของ Piaget สอดคล้องกับการจัดการเรียนแบบร่วมมือ ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้พูดคุย อภิปราย ซักถามกัน ส่งเสริมให้ได้พัฒนาความคิด ได้ศึกษาค้นคว้าทำงาน และแก้ปัญหาด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เกิดความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

ทีศนา แคมมณี (2556: 265) ได้กล่าวว่า รูปแบบการเรียนการสอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือ พัฒนาขึ้นโดยอาศัยหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือของจอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1974: 213) ซึ่งได้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนควรร่วมมือกันในการเรียนรู้มากกว่าการแข่งขันกัน เพราะการแข่งขันก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการแพ้-ชนะ ต่างจากการร่วมมือกัน ซึ่งก่อให้เกิดสภาพการณ์ของการชนะ-ชนะ อันเป็นสภาพการณ์ที่ดีกว่าทั้งทางด้านจิตใจและสติปัญญา

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการศึกษาหาความรู้ ร่วมมือกันทำงาน มีการช่วยเหลือและร่วมกัน

คิดแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จ โดยมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องคือ ทฤษฎีการเสริมแรง ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ และทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา

3. องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือ

องค์ประกอบการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นส่วนสำคัญในการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

วรรณทิพา รอดแรงคำ (2541: 141-144) กล่าวว่าถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ ดังนี้

1) การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในกลุ่ม (face-to-face interaction) เป็นการจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม ในลักษณะคละกันทั้งเพศ อายุ ความสามารถ ความสนใจ หรืออื่น ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และความสำเร็จของกันและกันโดยการช่วยเหลือสนับสนุน กระตุ้นยกย่องความมานะพยายามของกันและกัน การปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม มีผลตามมา คือ

1.1) มีกิจกรรมทางปัญญา และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเกิดขึ้นโดยนักเรียนอธิบายว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร หรืออธิบายว่าสิ่งที่เรียนอยู่ในปัจจุบันเชื่อมโยงกับสิ่งที่เรียนมาแล้วอย่างไร

1.2) ลักษณะและรูปแบบทางสังคม มีโอกาสเกิดขึ้นได้จากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรับผิดชอบกับกลุ่มเพื่อน เหตุผลและข้อสรุปที่แสดงออกมีอิทธิพลต่อกัน เพิ่มรูปแบบทางสังคม เพิ่มการสนับสนุนของเพื่อนและเพิ่มรางวัล

1.3) มีการตอบสนองด้วยคำพูด ที่ไม่ใช่คำพูดของสมาชิกคนอื่นนอกกลุ่ม ซึ่งเป็นข้อมูลย้อนกลับให้กับสมาชิกในกลุ่ม

1.4) ปฏิสัมพันธ์จะช่วยให้งานสำเร็จ และเมื่องานเสร็จก็จะทำให้สมาชิกแต่ละคนได้ความรู้

2) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน ที่จะช่วยให้กลุ่มมีสัมฤทธิ์ผลสูงสุดในการทำงาน (Individual accountability / personal responsibility) เกิดขึ้นเมื่อมีการประเมินการปฏิบัติงานของนักเรียน เพราะการประเมินจะย้อนกลับไปให้กับกลุ่มและให้กับนักเรียน เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนแต่ละคนแสดงความรับผิดชอบต่องาน โดยครูจะต้อง

2.1) ประเมินว่าสมาชิกของกลุ่มช่วยเหลืองานของกลุ่มมากน้อยแค่ไหน

2.2) ให้ข้อมูลย้อนกลับกับนักเรียนแต่ละคนและกับกลุ่ม

2.3) ไม่ให้สมาชิกกลุ่มทำงานซ้ำซ้อนกัน

2.4) ทำให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนรับผิดชอบต่องาน โดยดูจากคะแนนสอบของนักเรียนแต่ละคน หรือสุ่มเลือกถามคนใดคนหนึ่งของกลุ่ม

3) ทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทักษะทางสังคม (cooperative social skills) นักเรียนต้องใช้ทักษะความร่วมมือในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย สามารถสื่อความได้อย่างแม่นยำ ไม่กำกวม การแบ่งปัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมมือกัน

4) ความสัมพันธ์กันในทางบวก (positive interdependence) เกิดขึ้นเมื่อนักเรียนเกิดการรับรู้ว่า ตัวเองต้องทำงานร่วมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่ม จนเกิดความรู้สึกว่าความสำเร็จของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความสำเร็จของกลุ่ม

5) กระบวนการกลุ่ม (group processing) เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกในกลุ่มอภิปรายถึงประสิทธิภาพของความสำเร็จในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ กระบวนการกลุ่มจะสะท้อนให้เห็นถึงการทำงานของกลุ่ม

ดังนั้น การเรียนแบบร่วมมือ ไม่ได้หมายถึงการจัดนักเรียนมานั่งทำงานเป็นกลุ่มเท่านั้น แต่สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องรับผิดชอบในหน้าที่เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งเป็นการเรียนเป็นกลุ่มแบบร่วมมือ จะแตกต่างไปจากการเรียนเป็นกลุ่มเดิม

กรมวิชาการ (2544: 5) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1) มีความเกี่ยวข้องกันในทางบวก (Positive Interdependence) คือ การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในงานนั้น มีเป้าหมายและประสบความสำเร็จร่วมกัน ซึ่งมีหลายวิธี เช่น การกำหนดเป้าหมายกลุ่ม การกำหนดรางวัลร่วมกัน การกำหนดการใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน รวมถึงการกำหนดบทบาทสมาชิกในกลุ่มร่วมกัน

2) การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในการทำงานระหว่างกลุ่ม (Face to Face Interaction Promotive) คือ การเปิดโอกาสให้นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มฟัง

3) การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่ม โดยสามารถทำได้หลากหลายวิธี เช่น การกำหนดหน้าที่ของสมาชิกตามความเหมาะสม การสุ่มถามปากเปล่าหรือสุ่มตรวจงานของสมาชิกในกลุ่ม การสังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่มของสมาชิกให้นักเรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง - ทดสอบรายบุคคล

4) การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) นักเรียนฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ทั้งการทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น การสื่อสารการยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็นโดยไม่วิจารณ์เจ้าของความคิด การแก้ปัญหาขัดแย้ง การให้ความสำคัญ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนเท่าเทียมกัน

5) กระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นผลงานของกลุ่มมาจากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมาชิก เช่น ให้อธิบายการกระทำของสมาชิกที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์ ให้ตัดสินใจว่าการกระทำใดของกลุ่มที่ควรรักษาไว้และการกระทำใดควรเลิกปฏิบัติ ให้เล่าเหตุการณ์ในกลุ่มปัญหาของกลุ่มหรือวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของกลุ่ม

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือประกอบด้วยลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในกลุ่มความรับผิดชอบต่อสมาชิกในการทำงานร่วมกัน ความสัมพันธ์ทางบวก และกระบวนการกลุ่ม เป็นการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยมุ่งให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการศึกษาหาความรู้ ร่วมมือกันทำงาน มีการช่วยเหลือและร่วมกันคิดแก้ปัญหาจนประสบความสำเร็จเพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายที่ได้วางไว้

4. ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ

ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นขั้นตอนที่การดำเนินการจัดการเรียนการสอน เพื่อเน้นการมีส่วนร่วมในการทำงานของนักเรียน โดยได้มีนักวิชาการได้อธิบายขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้หลายท่าน ดังนี้

อรรถพรณ พรสีมา (2540: 65-66) ได้อธิบายขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1) ขั้นเตรียม กิจกรรมในขั้นเตรียมประกอบด้วย ครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกัน และจัดกลุ่มเรียน แบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ กลุ่มละ 4 คน ครูควรแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่ม บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์ของบทเรียนและการทำกิจกรรมร่วมกัน การฝึกทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับกลุ่ม

2) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่เรียนรู้กันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นตอนที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงานของกลุ่ม ในขั้นนี้ครูจะกำหนดให้นักเรียนใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการทำกิจกรรม

3) ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ ในขั้นนี้เป็นการตรวจสอบว่า นักเรียนได้ปฏิบัติหน้าที่ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไรนั้นการตรวจสอบผลงานกลุ่ม และรายบุคคลในบางกรณี นักเรียนอาจต้องซ่อมเสริมสิ่งที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นเป็นการทดสอบ

4) ขั้นสรุปบทเรียน และประเมินผลการทำงานกลุ่ม ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียนถ้ามีสิ่งที่ไม่เข้าใจ ครูควรอธิบายเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มและพิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน อะไรคือสิ่งที่ต้องปรับปรุง

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542: 35) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นเตรียม เป็นการแนะนำทักษะในการเรียนรู้และจัดนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ โดยครูแนะนำระบกกกลุ่ม บทบาท หน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม แจกวัสดุประสงค์และฝึกฝนทักษะที่จำเป็นในการทำงานร่วมกัน

2) ขั้นสอน เป็นขั้นที่ครูนำเข้าสู่บทเรียน แนะนำเนื้อหา แหล่งข้อมูล รวมถึงการมอบหมายงานให้กลุ่ม

3) ขั้นกิจกรรมกลุ่ม เป็นขั้นที่นักเรียนต้องเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ของตนเอง

4) ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ เป็นขั้นการตรวจสอบว่านักเรียนปฏิบัติครบถ้วน รวมถึงการตรวจสอบผลการปฏิบัติ และการตรวจสอบผลงานของกลุ่ม

5) ขั้นสรุปบทเรียน และประเมินผลการทำงานกลุ่ม เป็นขั้นที่ครูและนักเรียนต้องสรุปบทเรียนและประเมินการทำงาน

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีขั้นตอนที่ดำเนินการ คือ ขั้นเตรียม ขั้นสอน ขั้นทำงานกลุ่ม ขั้นตรวจสอบผลงาน ขั้นสรุปและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาจากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ของอรพรรณ พรสีมา มาเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม

1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียน แล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือการพูดแสดงทรรศนะแล้วตอบคำถามของครู

1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 -6 คน โดยคละความสามารถของนักเรียน เป็นกลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากหัวข้อที่จะพูด

2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อจะไปรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น (ที่จะศึกษานอกห้องเรียน)

2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่ม

2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาสำหรับพูดนำเสนอข้อมูลหรือพูดแสดงทรรศนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียนแต่ละคนพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และครูวิจารณ์พร้อมเสนอแนะทางแก้ไข

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปทเรียน

ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 51) ได้กล่าวถึงข้อมูลท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมของจังหวัดสมุทรปราการสรุปได้ว่า สมุทรปราการเป็นเมืองที่ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยขอม เป็นพื้นที่ราบปากแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์เหมาะด้านการคมนาคม การประกอบอาชีพ การตั้งถิ่นฐานจึงมีผู้คนเข้ามาอาศัยอย่างต่อเนื่องข้อมูลท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมของสมุทรปราการมี ดังนี้

1. โบราณสถาน โบราณวัตถุจังหวัดสมุทรปราการ

ป้อมพระจุลจอมเกล้า

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 54-57) ได้กล่าวถึงป้อมพระจุลจอมเกล้า

สรุปได้ว่า ป้อมพระจุลจอมเกล้าตั้งอยู่ในบริเวณของฐานทัพเรือกรุงเทพฯ บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร สร้างขึ้นโดยเงินงบประมาณแผ่นดินและเงินพระราชทรัพย์ ส่วนพระองค์ ด้วยทรงเห็นว่าป้อมที่สร้างเดิมนั้น ชำรุดและล้าสมัยเกินกว่าที่จะใช้ป้องกันประเทศได้ ด้วยเพราะข้าศึกเป็นนักล่าอาณานิคมชาติตะวันตก อย่างชาวฝรั่งเศส จึงโปรดให้เร่งสร้างป้อมแห่งนี้ ในเนื้อที่ 7,000 ไร่ ให้เป็นป้อมที่ทันสมัยที่สุดพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงวาง แผนการสร้างป้อมร่วมกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ โดยสร้างเสร็จเมื่อกลางปี พ.ศ. 2436 ติดตั้งปืนใหญ่ อาร์มสตรอง ขนาดปากลำกล้อง 6 นิ้ว จำนวน 7 กระบอก สั่งซื้อจากบริษัท เซอร์ดับบลิว จี อาร์มสตรอง จำกัดปืนทั้ง 7 กระบอก อยู่ในหลุมปืนจัดเป็นปืนใหญ่บรรจุท้ายชุดแรกที่กองทัพเรือไทยเป็นเจ้าของ ปืนแต่ละกระบอก มีน้ำหนัก 11,340 ปอนด์ กระสุนหนักนัดละเกือบ 50 กิโลกรัม มีระยะยิงไกลสุด 8,042 เมตรปืนชนิดนี้เมื่อจะทำการยิงต้องใช้แรงน้ำมันอัดยกปืนให้โผล่พ้นหลุม เมื่อทำการยิงกระสุน พินลำกล้องไปแล้วปืนจะลดตัวลงมาอยู่ในหลุมตามเดิม เรียกปืนนี้ว่าปืนเสือหมอบ

วันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2936 (ร.ศ. 112) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จมาโดยเรือพระที่นั่งมหาจักรี ทรงพระราชทานนามป้อมว่า ป้อมพระจุลจอมเกล้า นอกจากนี้ ประตุน้ำป้อมพระจุลจอมเกล้ายังมีแผ่นศิลาจารึกเขียนบอกพระราชปณิธาน ความจำเป็น ในการสร้างป้อมในป้อมด้านบนมีรางเหล็กค้ำยันแนวกำแพงด้านหลังกับเนินดินที่เป็นหลุมปืน มีทางเดินถึงกันระหว่างบริเวณที่เป็นหลุมปืน ใช้ไฟฟ้าส่องให้แสงสว่าง มีห้องพักห้องเก็บกระสุนดินดำ ท่อระบายน้ำ เจาะปรับระดับน้ำ สำหรับระบายน้ำเวลาน้ำขึ้นหรือน้ำท่วม

ปี ร.ศ. 112 ฝรั่งเศสเริ่มมีท่าที่คุกกามไทย ฝ่ายไทยมีการเตรียมพร้อมทั้งกำลังคน และอาวุธสร้างการสื่อสารโทรเลขโทรศัพท์จากปากน้ำสมุทรปราการจนถึงกรุงเทพมหานครวางกำลัง ทางเรือ วางทุ่นระเบิดไว้ที่ปากอ่าว พอถึงตอนเย็นของวันที่ 13 กรกฎาคม พ.ศ. 2436 หมู่เรือรบ ของฝรั่งเศส ชื่อเรือแองกอสตังค์ (Inconstant) และเรือโคเมต (Comete) มีนาวาโทโบรี (Bory) เป็นผู้บังคับบัญชา มีเรือสินค้าชื่อ เยเบ เซย์ (J.B. Say) เป็นเรือนำร่อง แล่นเรือล่องลำอ่าวไทย เข้ามาด้วยเจตนาถูกราน แม้ฝ่ายไทยจะเตือนให้หยุด แต่ฝรั่งเศสก็ไม่มีทีท่าว่าจะยอม ในที่สุดทหารเรือ ที่ป้อมพระจุลจอมเกล้า จึงยิงปืนถูกเรือฝรั่งเศสจนเรือนำร่องทะลุไปเกยตื้นที่แหลมลำพูราย ส่วนเรือรบแล่นต่อไปผ่านเกาะผีเสื้อสมุทร ฝ่ายไทยพยายามป้องกันฝรั่งเศสแต่ไม่สามารถหยุด เรือฝรั่งเศสได้ จนเรือของฝรั่งเศสแล่นถึงกรุงเทพมหานคร ฝ่ายไทยยอมจำนนและยอมชดใช้ ค่าเสียหาย กลยุทธ์ของฝรั่งเศสในคราวนี้ กองเรือฝรั่งเศสและกองเรืออังกฤษเคยใช้ได้ผล ในการแสวงหาอาณานิคม ซึ่งเรียกว่านโยบายเรือปืนยังไม่เคยปรากฏว่าชาติใดที่เคยต้านได้ ไทยจึงเป็นเหยื่ออีกรายหนึ่งแต่โชคดีกว่าเหยื่อรายอื่นตรงที่ไม่ต้องตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส

ชาวมัญญะพระประแดง

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการ อำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 59-60) ได้กล่าวถึงเรื่องของเมืองพระประแดง ชาวมัญญะสรุปได้ว่า เมืองพระประแดงเดิมมีประวัติศาสตร์เก่าแก่มาก่อนเคยเป็นที่อยู่อาศัยชาวละว้า ต่อมาเมื่อขอมเข้ามาปกครองได้สร้างเมืองและโบราณวัตถุสำคัญไว้มากมาย เมืองพระประแดง เดิมอยู่คลองเตย ต่อมาย้ายไปอยู่ที่ตำบลราชบุรีบูรณะเมืองพระประแดงในอดีตเป็นเมืองปากแม่น้ำ

ซึ่งขอมใช้เป็นเมืองหน้าด่านภายหลังขอมเสื่อมอำนาจ ชาติไทยได้สถาปนากรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา พระประแดงเองยังคงเป็นเมืองหน้าด่านชั้นในทิศใต้ แต่ปากแม่น้ำงอกออก มาแถบตำบลบางด้วน บางหมู บางนาเกร็งที่ตั้งเมืองพระประแดงจึงห่างจากปากน้ำออกไป

เมื่อถึงสมัยพระเจ้าทรงธรรมเมืองพระประแดงได้ลดความสำคัญโดยโปรดฯ ให้สร้างเมืองสมุทรปราการเป็นเมืองปากน้ำแทน ส่วนเมืองพระประแดงมาถูกยุบในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชจนกระทั่งมาถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยได้โปรดฯ ให้สมเด็จพระอนุชาธิราชกรมพระราชวังบวรสถานมงคลเป็นแม่กองเสด็จไปสร้างเมืองที่ปากลัด พระราชทานนามเมืองที่ปากลัดว่า เมืองนครเขื่อนขันธ์ มีการตั้งพิธีฝังอาคารพิทักษ์เมืองและยังโปรดฯ ให้ย้ายครอบครัวมอญพวกพระยาแจ้งหรือเจ้าพระยามหาโยธา (จ่ง) จากเมืองปทุมธานีกว่าสามร้อยคนลงไปอยู่บุตรหลานของพระยาแจ้งได้เป็นเจ้าของนครเขื่อนขันธ์คนแรกจนมาถึงคนที่ 9 จากนั้นนครเขื่อนขันธ์มีเจ้าเมือง ต่อมาอีก 3 ท่าน ซึ่งมีโชคในสกุลของพระยาแจ้ง

จนรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำริว่าเมืองพระประแดงเป็นเมืองสำคัญแต่โบราณไม่ควรปล่อยให้สูญจึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อเมืองนครเขื่อนขันธ์เป็นจังหวัดพระประแดงแบ่งการปกครองเป็น 3 อำเภอ คือ อำเภอพระประแดง อำเภอรามัญบุรีและ อำเภอพระโขนงครั้นเมื่อเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำต้องประหยัดรายจ่าย พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดฯ ให้ยุบจังหวัดพระประแดงเป็นอำเภอพระประแดง ขึ้นกับจังหวัดสมุทรปราการ เมื่อ พ.ศ. 2975 ส่วนอำเภอรามัญบุรีไปขึ้นกับจังหวัดธนบุรี อำเภอพระโขนงไปขึ้นกับจังหวัดพระนคร

พระสมุทรเจดีย์

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 66-68) ได้กล่าวถึงพระสมุทรเจดีย์สรุปได้ว่าเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน 12 ขึ้น 11 ค่ำ จุลศักราช 104 พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยเสด็จประพาสเมืองสมุทรปราการมาทอดผ้าพระกฐินที่วัดพิชัยสงคราม ทอดพระเนตรเห็นเกาะหาดทรายอยู่ที่ท้ายเกาะผีเสื้อสมุทร มีความเหมาะสมที่จะสร้างพระเจดีย์เพื่อให้ผู้ที่นั่งเรือผ่านได้เห็นเป็นเมืองพุทธ พระองค์จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์เป็นแม่กองกับเจ้าพระยาพระคลัง (ดิศ) มาดำเนินการสร้างการดำเนินการสร้างพระสมุทรเจดีย์เริ่มจากใช้ก้อนหินมาถมที่บนเกาะที่อยู่เหนือเกาะผีเสื้อสมุทรให้พื้นแน่น มีความสูงพื้นพื้นน้ำและโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระบวรราชเจ้ามหาศักดิพลเสพกับพระยาราชสงคราม เขียนแบบแผนผังรูปมหาเจดีย์ถวายทอดพระเนตรทรงพระราชทานนามว่าพระสมุทรเจดีย์ พร้อมกับพระราชทานนามเมืองสมุทรปราการการดำเนินการผ่านไปเพียงเท่านั้นพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยก็เสด็จสวรรคตเสียก่อนโดยการถวายพระเพลิงพระบรมศพ พระเจ้าอนุวงศ์เมืองเวียงจันทน์มาช่วยงานพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงโปรดให้เกณฑ์ชาวเวียงจันทน์ไปตัดต้นตาลจากเมืองสุพรรณบุรีและเพชรบุรีมาทำฐานรากองค์พระสมุทรเจดีย์

จากนั้นเมื่อถึงวันอังคาร เดือน 12 ขึ้น 11 ค่ำปีกุน พ.ศ. 2370 โปรดฯ ให้สร้างพระมหาเจดีย์ขึ้นตามแบบแปลนที่เขียน เป็นพระเจดีย์ทรงย่อมุมไม้สิบสอง ฐานกว้าง 10 วา สูง 9 ศอก ชั้นที่ 2 ยาวเหลี่ยมละ 5 วา สูง 2 ศอก หน้ากระดานองค์พระเจดีย์สูงถึงยอด 9 วา 3 ศอก พร้อมสร้างศาลาราย 9 หลังเป็นแก่งจีน โดยใช้เวลาสร้าง 211 วัน เมื่อสร้างเสร็จทรงพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุที่คอรชงองค์พระสมุทรเจดีย์ ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลสมโภชพระสมุทรเจดีย์ภายหลังมีคนร้ายขุดลักพระบรมสารีริกธาตุนั้น พนักงานที่เฝ้าพระสมุทรเจดีย์จับคนร้ายไม่ได้ จึงปกปิดเรื่องนี้ไว้จนสิ้นรัชกาล จนกระทั่ง พ.ศ.2403รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จฯ ประพาสเมืองสมุทรปราการเห็นว่าพระสมุทรเจดีย์ต่ำเตี้ยเกินไปจึงโปรดฯ ให้เจ้าพระยาวรวิวงศ์มหาโกษาธิบดี (ขำ บุนนาค) และพระอมรมหาเดช สร้างพระสมุทรเจดีย์ใหม่ โดยถ่ายแบบเจดีย์ลอมฟางมาจากกรุงศรีอยุธยา มาสวมทับพระเจดีย์องค์เดิม สูง 19 วา 2 ศอกคืบ พร้อมกันนี้โปรดฯ ให้สร้างพระวิหารใหญ่หันหน้าออกทะเล สร้างพระเกี้ยวสี่องค์ พระแท่นสำหรับวางเครื่องบูชาหอรชงและห่อเทียนอย่างละคู่และการซ่อมแซมครั้งนี้เองทำให้ทรงทราบเรื่องพระบรมสารีริกธาตุที่สูญหาย จึงโปรดพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุใหม่จากพระบรมมหาราชวัง พร้อมทั้งทรงบรรจุด้วยพระองค์เองทั้งยังโปรดฯ ให้มีละครสมโภช 1 วัน 1 คืน ครั้งถึง พ.ศ. 2404 จึงเสด็จมาทรงยกยอดพระสมุทรเจดีย์ และทรงห่มผ้าแดง

องค์พระสมุทรเจดีย์เป็นเจดีย์ทรงกลม ฐานลงย่อมุมไม้สิบสอง รอบนอกเป็นกำแพงแก้ว มีช่องทางเดินสำหรับทำทักษิณาวรรต ฐานล่างเจาะเป็นซุ้มช่อง 40 ช่อง แต่ละช่องมีข้างเผือกยื่นหันหน้าออกบันไดทางขึ้นสู่ชั้นที่ 2 และ 3 อยู่ด้านข้างทางตะวันตกและตะวันออก ส่วนมุมทั้ง 4 เป็นเจดีย์รูปพระเกี้ยว ชั้นนี้มีทางเดินโดยรอบองค์พระเจดีย์ ที่ฐานเจดีย์ชั้นนี้มีซุ้มจรณะ 4 ชั้นไปเป็นฐานล่างของพระเจดีย์ทรงกลม นับแต่ฐานบัวคว่ำบัวหงาย ขึ้นไปถึงองค์ระฆัง เสาทานปล้องไฉน ส่วนยอดสุดตรงหยาดน้ำค้าง ทาด้วยสีน้ำปูนด้านข้างต่อสายล่อฟ้าป้องกันฟ้าผ่า

2. การละเล่นของจังหวัดสมุทรปราการ

สะบ้ามอญ

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 98-104) ได้กล่าวถึงการละเล่นสะบ้ามอญไว้ว่า ชาวมอญ 2 กลุ่มได้อพยพเข้ามาสู่ประเทศไทย โดยกลุ่มหนึ่งได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ปากเกร็ด และอีกกลุ่มเดิมตั้งถิ่นฐานที่ปทุมธานีจากนั้นย้ายไปอยู่เมืองใหม่ที่ปากลัด คือ นครเขื่อนขันธ์หรือพระประแดงชาวมอญจึงได้นำเอาประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเข้ามา รวมไปถึงการเล่นสะบ้ามอญในวันสงกรานต์ซึ่งพระประแดงจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่มีการผสมผสานวัฒนธรรมกันระหว่างชาวมอญและชาวไทยจุดประสงค์ของการเล่นสะบ้ามอญเพื่อให้หนุ่มสาวได้พบปะพูดคุยกัน โดยเลือกเล่นในวันนักขัตฤกษ์ ในสมัยก่อนนั้นไม่มีโรงหนังโรงละคร หนุ่มสาวพร้อมทั้งพ่อแม่จะมาทำบุญกันที่วัด การพบปะกันจึงอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ตลอดเวลาจึงเป็นการเริ่มต้นชีวิตคู่ที่ดี

ลักษณะของบ่อนสะบำนั้นเป็นพื้นเรียบมีแผ่นกระดานกั้นขอบเพื่อกันลูกสะบ้าไม่ให้กระเด็นออก มีขนาดกว้าง 9 เมตร ยาว 5 เมตร อยู่ใต้ถุนบ้านเก่าที่ที่นั่งแบ่งออกเป็น 2 ฝั่ง ด้านหนึ่งเป็นที่นั่งของฝ่ายชาย อีกด้านเป็นที่นั่งของฝ่ายหญิงเก้าอี้ที่นั่งอาจแยกเป็นตัว ๆ หรือทำเป็นม้ายาว ให้เพียงพอกับจำนวนผู้เล่น เช่นฝ่ายละ 8 คน มีเก้าอี้ 16 ตัว ที่บ่อนสะบ้าจะมีโต๊ะรับแขก วางขันน้ำและกาละแมให้ผู้ชมดื่มกิน

การเล่นสะบ้ามอญจะมีผู้เล่น 2 ฝ่าย ฝ่ายชายนุ่งผ้าลอยชาย สวมเสื้อคอกว้างสีฉูดฉาด พาดสองไหล่ด้วยสไบสีสด คาดเข็มขัดเงิน สวมรองเท้าถุงเท้า หน้าประแป้ง โดยจะต้องสะดุดตาและทำให้หญิงสาวประทับใจ หากแต่งกายไม่เรียบร้อยเจ้าของบ่อนจะไม่ให้เล่น ด้านฝ่ายสาวเกล้าผมมวยปักด้วยดอกไม้สีทอง แต่งหน้าทาปากให้สวย สวมเสื้อแขนกระบอก นุ่งผ้ากรอมเท้า มีสไบพาดบ่าอย่างสาวมอญ

3. ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น

งานประเพณีการแห่หงส์ธงตะขาบ

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 130-132) ได้กล่าวถึงงานประเพณีการแห่หงส์ธงตะขาบสรุปได้ว่าเป็นงานประจำท้องถิ่นของอำเภอพระประแดงที่ตำบลลาดตำบลบางพิง ตำบลทรงคนอง ตำบลบางหญ้าแพรก ถ้าวัดใดเป็นวัดมอญ ต้องมีเสาสูงไว้ที่ข้างพระอุโบสถหรือใกล้พระเจดีย์ เสาหงส์มีลักษณะเหมือนเสาธงชาติ บนยอดเสามีหงส์แกะสลักติดไว้ตัวหนึ่งเป็นไม้แกะสลักหรือโลหะ ประเพณีแห่หงส์ธงตะขาบทำเมื่อใกล้ถึงวันสงกรานต์ ชาวบ้านช่วยกันทำธงและตกแต่งให้สวยงามด้วยผ้าสีสวยสดเพื่อนำไปถวายวัดติดตั้งบนเสาหงส์ตัวธงตะขาบทำเป็นรูปตัวตะขาบขนาดยักษ์ เย็บด้วยผ้าพื้นสีแดง กว้างราว 1 เมตรระยะความยาวให้ใช้ความสูงของเสาหงส์ของแต่ละวัดเป็นหลักเมื่อแขวนแล้วธงไม่หย่อนติดพื้นดิน ตัวผืนธงแบ่งเป็น 9 ช่วง ส่วนหัวและส่วนหางของธงแต่เดิมทำด้วยไม้ไผ่สานแล้วหุ้มด้วยผ้าแดง ปัจจุบันทำด้วยไม้อัด ส่วนปลายของไม้ที่คั่นทุกช่องทำเป็นธงสามเหลี่ยมเล็ก ๆ 40 ผืน ติดขาของตะขาบลำตัวเจาะเป็นช่อง ๆ ช่วงละ 5 ช่อง ให้ลมผ่าน

พิธีการแห่การแห่หงส์ธงตะขาบจะแห่ไปตามถนนในตลาดพระประแดง ในขบวนประกอบด้วยรถบุษชาติของแต่ละวัด มีสาวงามถือหงส์นั่งบนรถบางส่วนเดินถือขวดโหลใส่ปลาถือกรงนกเพื่อนำไปปล่อยสะเดาะเคราะห์ ส่วนธงตะขาบแต่ละผืนของแต่ละวัดนั้นมีความยาวจึงต้องจัดคนมาช่วยกันแบกหามจับถือชายธงถือว่าได้บุญกุศล เป็นขบวนยาว นำหน้าด้วยขบวนกลองยาวหรืออื่น ๆ ตามถนนของแต่ละวัด เมื่อแห่ไปรอบตลาดพระประแดงแล้วจะแยกย้ายกันแห่เข้าวัดซึ่งมีพระสงฆ์นั่งรอ ในศาลาที่สร้างเตรียมไว้รับประเคนถวายธงตะขาบ ชาวบ้านทั้งหมดที่ร่วมขบวนแห่กันมากช่วยกันประคองธงตะขาบ ผูกด้วยสายสิญจน์ประเคนถวายพระให้ท่านรับผูกตายนั่น เมื่ออาราธนาศีลด้วยภาษามอญ พระภิกษุสวดมนต์ให้พรเป็นจบแล้วให้สามลาชักรอกตั้งธงตะขาบสู่ยอดเสา ขณะธงกำลังถูกตั้งขึ้นผู้คนต่างเอาใจช่วยการตั้งธงสู่ยอดเสา บางครั้งตั้งไม่ขึ้นต้องช่วยกันหาวิธีตั้งขึ้นให้ได้ และผูกธงตะขาบไว้กับเสาให้อยู่ไปตลอดทั้งปี จากนั้น

ประพรมน้ำพระพุทธมนต์แก่ผู้มาร่วมงาน ถวายผ้าไตรและสร่งน้ำพระสงฆ์อาวาส รับผิดชอบต่อพรเนื่องในวันสงกรานต์เป็นเสร็จพิธี

งานประเพณีรับบัว

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 132-134) ได้กล่าวถึงงานประเพณีรับบัวไว้ว่า งานประเพณีรับบัว เป็นงานท้องถิ่น ของอำเภอบางพลี โดยดอกบัวถือเป็นดอกไม้ที่มีอิทธิพลต่อคนไทยเป็นอันมาก เป็นดอกไม้ที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา ชาวพุทธใช้ดอกบัวบูชาพระรัตนตรัย จึงได้เกิดประเพณีรับบัวขึ้นที่บางพลีซึ่งประเพณีนี้มีความเกี่ยวเนื่องกับความผูกพันระหว่างชาวไทยมอญและลาว ซึ่งอาศัยอยู่แถบอำเภอบางพลี แต่ละพวกมีผู้ควบคุมดูแล และทำมาหากินในอาชีพต่างๆ กัน ซึ่งก่อนนี้ พื้นที่ของอำเภอบางพลีเต็มไปด้วยป่าพงดงอ้อ พงแขมรวมถึงพันธุ์ไม้ต่างๆ ขึ้นเต็มไปหมด มีสัตว์ร้ายนานาชนิดอาศัยอยู่ ทางฝั่งใต้ของลำคลองก็เต็มไปด้วยป่าแสม น้ำก็เป็นน้ำเค็ม ทางฝั่งเหนือก็เต็มไปด้วยบึงใหญ่คนไทย มอญและลาว จึงปรึกษากันว่าจะช่วยกันหักล้างถางพงให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อทำไร่ ทำสวนต่อไป จึงพยายามช่วยกัน หักล้างพงมาจนถึงสามแยกคือ คลองสลุด1คลองชวดลาดข้าว 1 คลองลาดกระบัง 1 คนทั้ง 3 พวกแยกย้ายกันไปทำมาหากินเพื่อจะได้รู้ถึงภูมิประเทศว่าด้านไหนจะหากินได้คล่องกว่ากัน คนลาวไปทางคลองสลุดคนไทยไปทางคลองชวดลาดข้าว คนรามัญไปทางคลองลาดกระบัง 2-3 ปีต่อมาพวกรามัญทำนาไม่ได้ผลเพราะนกและหนูชุกชุมรบกวนพืชผลต่างๆจนเสียหาย จึงปรึกษากันเพื่อเตรียมตัวอพยพกลับถิ่นเดิมทางฝั่งปากลัดโดยเริ่มอพยพตอนเช้ามีเดือน 11 ขึ้น 19 ค่ำ ก่อนไปก็พากันเก็บดอกบัวในบึงบริเวณนั้นไปมากมายเพื่อเอาไปบูชาพระคาถาพื้นที่ปากลัด และได้ส่งเสียคนไทยที่รักใคร่สนิทชิดชอบกันว่าในปีต่อ ๆ ไป เมื่อถึงเดือน 11 ขึ้น 19 ค่ำให้ช่วยกันเก็บดอกบัวหลวงไว้ให้ที่วัดหลวงพ่อโต แล้วพวกตนจะมารับเอาดอกบัวไป ด้วยอุปนิสัยของคนไทยนั้นมีจิตใจโอบอ้อมอารีจึงตอบตกลงว่ายินดีเก็บดอกบัวไว้ให้ พวกรามัญ จึงนำดอกบัวไปกราบมนัสการหลวงพ่อโต พร้อมทั้งขอน้ำมนต์ของหลวงพ่อเพื่อเป็นสิริมงคลแล้วลากลับถิ่นเดิมพร้อมทั้งนำดอกบัวอีกส่วนหนึ่ง ไปบูชาพระคาถาพื้นที่ปากลัดต่อไปจึงเป็นที่มาของประเพณีรับบัว

งานรับบัวของชาวบางพลีใหญ่ถือปฏิบัติกันเป็นประจำทุกปี ครั้นเมื่อถึงวันขึ้น 13 ค่ำ เดือน 11 จะต้องเตรียมข้าวปลาอาหารไว้ต้อนรับแขกผู้มาเยือน ตามแบบของนิสัยคนไทย พอรุ่งเช้า ขึ้น 14 ค่ำ เดือน 11 ชาวบางพลีจะเตรียมหาดอกบัวหลวงไว้ให้ผู้มาเยือนได้นำดอกบัวส่วนหนึ่งไปมนัสการองค์หลวงพ่อโต พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่วัดบางพลีใหญ่ และนำดอกบัวอีกส่วนหนึ่งเตรียมไว้ให้ชาวมอญนำกลับไปบูชาพระคาถาพื้นที่ปากลัดโดยในเช้าวันนั้น ชาวต่างถิ่นก็พายเรือของตนเพื่อขอรับบัวจากชาวบ้านบางพลี ทั้งสองฝั่งคลองสำโรง การให้และการรับกระทำกันอย่างสุภาพ คือรับส่งและรับกันมือต่อมือ ก่อนจะให้ต้องมีการอธิษฐานเสียก่อน ผู้จะรับก็ต้องพนมมือไหว้ขอขอบคุณ ส่วนผู้ที่คุ้นเคยกันก็จะโยนดอกบัวให้กันโดยไม่มีพิธีต้อง การโยนดอกบัวให้แก่กันระหว่างคนคุ้นเคยสนิทสนมเมื่อนานเข้าก็ค่อยๆ กลายเป็นความนิยมการให้และการรับมือต่อมือนิยมไปจนมีการนำมาพูดกันในระยะหลังว่า โยนบัว แทนที่จะเรียกว่า รับบัว

งานนมัสการพระสมุทรเจดีย์

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการ อำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 135-136) ได้กล่าวถึงงานนมัสการ พระสมุทรเจดีย์ไว้ว่า งานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์เป็นงานประจำปีของจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งจัดขึ้นในวันแรม 5 ค่ำ เดือน 11 โดยงานจะเฉลิมฉลองกันนาน 9 วัน 9 คืน โดยก่อนวันเริ่มงาน ผู้ว่าราชการจังหวัดจะทำพิธีสักการบูชาพระพุทธรูปปางห้ามสมุทรพระประธานในพระวิหาร หน้าพระสมุทรเจดีย์ทำพิธีพราหมณ์ บวงสรวงดวงพระวิญญาณของท่านผู้เกี่ยวข้องในการสร้างองค์ พระสมุทรเจดีย์ ผู้สร้างเมืองสมุทรปราการ และผู้มีพระคุณต่อเมืองสมุทรปราการ โดยพราหมณ์ จากสำนักพระราชวังมาทำพิธี เพื่อให้ปกป้องสถานที่แห่งนี้ และการจัดงานอย่าได้มีภัยอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นงานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์โดยก่อนวันงานนั้นได้มีการตัดเย็บผ้าแดงผืนใหญ่ขึ้น ในวันแรม 2 ค่ำ เดือน 11 เพื่อใช้แห่และห่มองค์พระสมุทรเจดีย์ เมื่อถึงวันแรม 5 ค่ำ จึงเชิญขึ้น ตั้งบนบุษบก แห่ทางบกไปรอบตัวเมืองสมุทรปราการ ในขบวนแห่มีวงดุริยางค์บรรเลง รถบุปผชาติ นักเรียนพ่อค้าประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ เข้าร่วมแห่เป็นขบวนยาว

เมื่อถึงเวลา 11.00 น. จึงเชิญผ้าแดงลงสู่เรือแห่ไปตามแม่น้ำเจ้าพระยาขึ้นไป พระประแดงซึ่งแต่เดิมใช้เรือพายราว 100 ลำ เมื่อส่งผ้าแดงขึ้นบกแล้ว เรือนั้นจะใช้แข่งเรือพาย ประจำปีที่พระประแดง ปัจจุบันใช้เรือยนต์ลากจูงแทน มีวงดุริยางค์บรรเลงตลอดทาง เพื่อให้ชาวพระประแดง ร่วมอนุโมทนา เมื่อถึงทำนน้ำพระประแดงจะทำพิธีรับผ้าแดงแห่รอบเมืองพระประแดงแล้วจึงยกขบวน กลับมาที่พระสมุทรเจดีย์ เพื่อประกอบพิธีทักษิณาวรรตรอบองค์พระสมุทรเจดีย์ เมื่อครบ 3 รอบ จะมอบผ้าแดงให้ผู้มีความชำนาญในการห่มผ้าช่วยกันนำผ้าแดงขึ้นมาชั้นที่ 2 คล้อออก แล้วป็นนำผ้าแดงขึ้นตามบันไดไม้ไผ่ ขึ้นไปจนถึงองค์ระฆัง คล้อออกห่มองค์พระสมุทรเจดีย์โดยงานนมัสการ พระสมุทรเจดีย์จัดบริเวณศาลากลางจังหวัดสมุทรปราการ และรอบ ๆ องค์พระสมุทรเจดีย์ มีการออกร้านกาชาดร้านจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง ร้านอาหาร จำหน่ายข้าวหลามขนมจาก ที่ชาวสมุทรปราการแห่ ๆ เป็นผู้ทำจำหน่ายและมีการแสดงและการละเล่นและเมื่อถึงวันแรม 8 ค่ำ เดือน 11 จะมีการเวียนเทียนทำทักษิณาวรรตรอบองค์พระสมุทรเจดีย์ รุ่งขึ้นจึงมีการแข่งเรือ

4. ด้านการประกอบอาชีพ

พลาสติก

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการ อำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 149-150) ได้กล่าวถึงพลาสติกไว้ว่า พลาสติก (ปลาไปไม้) มีลักษณะเหมือนกับปลากระดี่มากเนื่องจากอยู่ในสกุลเดียวกันแต่พลาสติกมีขนาดใหญ่กว่า สีของเกล็ดเข้มและลำตัวมีความหนามากกว่านอกจากนี้พลาสติกยังมีกลิ่นเฉพาะตัวและรสของเนื้อปลา จะต่างจากปลาชนิดอื่นจึงมีผู้นิยมรับประทานกันมาก การเลี้ยงพลาสติกเป็นอาชีพหลักเกษตรกร ผู้เพาะเลี้ยงปลาน้ำจืดในจังหวัดสมุทรปราการ

ด้านการเลี้ยงปลาสลิด นิยมเลี้ยงแบบทุ่งกว้าง น้ำลึกจัดลึกเค็ม ภูมิปัญญาชาวบ้าน ผู้เพาะเลือกเลี้ยงปลาสลิดเป็นอาชีพหลักเพื่อหารายได้เสริมจากการทำสวนผลไม้บนคันบ่อและบริเวณพื้นที่อยู่อาศัย การเลือกเลี้ยงปลาสลิดพิจารณาเรื่องการจัดเตรียมบ่อสำหรับเลี้ยงปลาสลิดมีขั้นตอน คือ การเลือกสถานที่ที่เหมาะสมต่อการเลี้ยงเมื่อได้แล้วจึงขุดดินตั้งคันล้อมบ่อตลอดแนวที่เรียกกันว่า ล้อมปลาสลิด หรือฮ่อมปลา คนไหนเลี้ยงปลาสลิดรวมก็จะถูกเรียกเป็นเสี้ยฮ่อมปลา คันบ่อบางที่ก็เรียก คันฮ่อม และบางที่เรียกว่าวังปลาส่วนภาษาทางราชการท่านก็เรียกว่า บ่อปลาสลิด

ด้านขนาดและการจัดแนวคันบ่อปลาสลิด หากเป็นพื้นที่ติดแนวชายคลอง จะต้องป้องกันการเคลื่อนตัวของคันบ่อที่จะทลายลงคลองเพราะต้องทนน้ำเข้าพื้นที่เป็นปริมาณมาก น้ำที่มีมากกว่าในคลองมีแรงดันมากอาจดันคันบ่อพังลงคลองได้ วิธีการป้องกัน คือ เหลือพื้นที่ นอกฐานคันประมาณ 50 เซนติเมตร เพื่อเพิ่มการรับน้ำหนักและกำลังดันของน้ำภายใน นอกจากนี้ยังต้องวางหญ้าบริเวณคันดินออกให้หมดพร้อมกับขุดดินตรงกลางแนวคันบ่อให้เป็นช่อง กว้างประมาณ 50 เซนติเมตร ลึก 50 เซนติเมตร เอาดินที่ขุดออกทิ้งเป็นแนวไ่ว้ตรงบนพื้นดินข้างร่อง นั้นเอง แล้วขุดดินจากแนวที่กำหนดเป็นบ่อขึ้นมากลบทำคันบ่อ

การทอและสานเสื่อกก

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการ อำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542 (2542: 204-205) ได้กล่าวถึงการทอและสานเสื่อกก สรุปลงได้ว่า การทอและสานเสื่อกกเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านเทคโนโลยีท้องถิ่นในการทำงานศิลปกรรม หัตถกรรมจากการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ของชาวสมุทรปราการนั้น โดยใช้กกและปอ ให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันด้วยการทอเสื่อ การทอเสื่อกกมีวิธีการทำงานคล้ายกับการทอผ้า แบบทอมือ ในส่วนของการสานเสื่อกกนั้นจะใช้มือเป็นหลักในการสานซึ่งถือเป็นผลงานหัตถกรรม ด้วยการนำกกทั้งต้นที่ตากแห้งและรีดให้แบนสานขัดให้เป็นสายขัดหรือสายตะแกรง ผลงานประเภทนี้ ชาวบ้านทำขึ้นใช้เองในบ้าน เน้นความทนทานแต่อาจเป็นงานที่ไม่ประณีตเท่ากับงานทอเสื่อการทอ เสื่อสานเสื่อจึงเป็นภูมิปัญญาแห่งความภูมิใจของชาวสมุทรปราการที่ได้มีเสื่อไว้ใช้เองเป็นของฝาก เพื่อนบ้านหรือจำหน่ายเพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจในครัวเรือนเพื่อความอยู่รอดในการดำรงชีวิต

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทอ

การทอ เป็นการสื่อสารที่ผู้ทอต้องกำหนดจุดมุ่งหมายของการทอผ่านศาสตร์และศิลป์ คือ ถ้อยคำ น้ำเสียง กิริยาอาการ ความรู้ ความคิด ให้ผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายที่ผู้ทอต้องการสื่อสาร ซึ่งการทอมีความสำคัญต่อการสื่อสารในด้านต่าง ๆ ทั้งการศึกษา การปกครอง การเรียนการสอน รวมถึงการสื่อสารภายในองค์กรที่จำเป็นต้องอาศัยการทอเพื่อสื่อสารให้การทำงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทอและแบ่งข้อมูลเป็น 8 หัวข้อ ได้แก่ ความหมายของการทอ ความสำคัญของการทอประเภทของการทอ องค์ประกอบของการทอ การทอที่ใช้ในการวิจัย มารยาทในการทอ การวิจารณ์ การทอ และเกณฑ์ประเมินการทอ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของการพูด

การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้ ตลอดจนความต้องการของผู้ส่งสาร โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

สมชัย ศรีนอกและเกรียงศักดิ์ พลอยแสง (2551: 106) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ว่า สรุปได้ว่า การพูด คือ การใช้น้ำเสียงถ้อยคำ การแสดงกิริยาอาการอย่างมีประสิทธิภาพถูกต้องตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดความต้องการที่เป็นประโยชน์ให้ผู้ฟังได้รับรู้เกิดการตอบสนอง และสัมฤทธิ์ผลตามจุดหมายของผู้พูด

ปรียา หิรัญประดิษฐ์ (2552: 65) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่าการพูด คือ การใช้ถ้อยคำน้ำเสียง ตลอดจนกิริยาอาการการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกรู้สึกของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

ธนู ทดแทนคุณและกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 66) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่า การพูด คือ พฤติกรรมการสื่อความหมายของมนุษย์โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง กิริยาท่าทาง ตลอดจนสีหน้า สายตา เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก ความรู้ ความคิดของตนเองแก่ผู้ฟังให้เกิดผลตอบสนองตามต้องการ

วรรณิ โสภประยูร (2553: 106) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่าการพูดเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งโดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยา ตลอดจนท่าทางเพื่อถ่ายทอดสารไปยังผู้ฟังให้เข้าใจตามความต้องการ ความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตน

วีระเกียรติ รุจิรกุล (2554: 2) ได้กล่าวถึงการพูดสรุปได้ว่า การพูด คือ กระบวนการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดออกมา ผ่านการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาอาการประกอบกันเป็นสื่อเพื่อให้ผู้ฟังรับรู้และเข้าใจได้ตรงตามวัตถุประสงค์

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริและวีรวัดน์ อินทรพร (2556: 255) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกรู้สึก ความต้องการของผู้พูดเพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง ด้วยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงอาทิกับกิริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

นภดล จันทรเพ็ญ (2557: 68) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่าการพูด คือ พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทางถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนแก่ผู้อื่น เพื่อให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2558: 141) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูด สรุปได้ว่าการพูดหมายถึง การสื่อสารระหว่างมนุษย์โดยใช้ภาษา ถ้อยคำ สำนวน รวมทั้งกิริยาท่าทาง ทั้งสีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึกรู้สึก และความต้องการต่าง ๆ จากผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้เกิดความเข้าใจตรงกัน

กิตติชัย พินโนและอมรชัย คหกิจโกศล (2558: 199) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดสรุปได้ว่า การพูด คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิดความต้องการของผู้พูดเพื่อสื่อความหมายยังผู้ฟังผ่านการใช้น้ำเสียง ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งอาทิกับกิริยาต่าง ๆ ประกอบกันจนเป็นที่เข้าใจได้

จากการศึกษาความหมายของการพูดจากที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้น นั้น สรุปได้ว่า การพูดหมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดเพื่อ ความหมาย ไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ ภาษา น้ำเสียง กิริยาท่าทางให้เข้าใจกัน

2. ความสำคัญของการพูด

การพูดเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการสื่อสารของมนุษย์ที่จำเป็นต้องใช้ ในชีวิตประจำวัน โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

สมชัย ศรีนอกและเกรียงศักดิ์ พลอยแสง (2551: 107) ได้กล่าวถึงความสำคัญ ของการพูดสรุปได้ว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาแต่สมัยโบราณ คนสมัยก่อนใช้วิธีพูดด้วยการบอกเล่าต่อ ๆ กันเพื่อประโยชน์ต่อการถ่ายทอดความรู้ให้แก่ลูกหลาน ตลอดจนผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับตนสืบเนื่องกันมาไม่ขาดสายปัจจุบันการพูดมีความสำคัญมากขึ้นด้วย เพราะโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและมีนวัตกรรมทางการศึกษา

ธนู ทดแทนคุณและกานต์รวี แพทย์พิทักษ์ (2552: 66) ได้กล่าวถึงความสำคัญ ของการพูดสรุปได้ว่า การพูดต้องใช้ศาสตร์และศิลป์ เพื่อให้ผู้พูดเป็นที่ชื่นชมของบุคคล และทำให้เกิดผลต่าง ๆ ต่อสังคมส่วนรวม ทั้งความเข้าใจ ความศรัทธา การให้ความร่วมมือต่อองค์กร ต่าง ๆ ก่อประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

วรรณ โสมประยูร (2553: 107) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด ด้วยเพราะคำพูด เป็นเครื่องมือสื่อความคิดที่รวดเร็ว นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดอย่างเป็นทางการหรือพูดเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่ถ่ายทอดความรู้และความคิดเห็น ที่นับว่าสำคัญ

วีระเกียรติ รุจิรกุล (2554: 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ว่า การพูดเป็นปัจจัยสำคัญของกระบวนการสื่อสารของมนุษย์มาตั้งแต่สมัยโบราณก่อนที่มนุษย์ จะสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนสรรพวิชาต่าง ๆ เป็นลายลักษณ์อักษร มนุษย์ได้ใช้วิธี พูดบอกเล่าต่อ ๆ กันมา แม้ว่าปัจจุบันโลกจะมีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ทำให้เรามีเครื่องมือ เครื่องใช้ที่สามารถใช้สื่อสารได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ แต่การพูดก็ยังจัดเป็นวิธีการสื่อสาร ชั้นพื้นฐานที่สำคัญอยู่เช่นเดิม

สมพร แผงพิพัฒน์ (2556:201) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นอย่างยิ่ง ในการดำรงชีวิต ผู้มีความสามารถในการพูดที่ดี ย่อมมีความสำเร็จในชีวิตเป็นอย่างดี การพูดจึงมีความสำคัญน่านับการ โดยเฉพาะการนำเสนอ ด้วยการพูดจะมีความสำคัญใจแง่ของการจูงใจการสร้างความประทับใจ และความน่าเชื่อถือได้อย่างดี

นภดล จันทร์เพ็ญ (2557: 68) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดสรุปได้ว่า การพูดเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่มีการใช้มากเป็นอันดับ 2 รองมาจากการฟัง ซึ่งเป็นการใช้ภาษา ที่ใช้มากที่สุด นอกจากฟังเสียงอื่น ๆ แล้วสิ่งที่ฟังก็คือเสียงพูดนั่นเอง

จากการศึกษาความสำคัญของการพูดจากที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้น นั้น สรุปได้ว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อมนุษย์ในชีวิตประจำวัน

ด้วยเพราะการพูดเป็นการสื่อสารที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จึงต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ ผ่านการสื่อสาร

3. องค์ประกอบของการพูด

การพูดมีองค์ประกอบที่สำคัญที่ใช้ในการสื่อสาร คือ ผู้พูด สาร สื่อ และตัวผู้ฟัง ที่ล้วนแล้วเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพูด โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

สมชัย ศรีนอกและเกรียงศักดิ์ พลอยแสง (2551: 110-111) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดสรุปได้ว่ากระบวนการสื่อสารจำเป็นจะต้องอาศัยสื่อเป็นช่องทางในการติดต่อ และยังต้องมีปฏิกริยาตอบสนองจากผู้ฟัง เพื่อให้กระบวนการสื่อสารนั้นมีความครบถ้วนครบวงจรของการสื่อสารด้วยคำพูดดังนี้

1) ผู้พูด ผู้พูดทำหน้าที่ส่งสารผ่านสื่อไปให้ผู้ฟัง ดังนั้น ผู้พูดจะต้องมีความสามารถใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ของตนเอง ถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดไปสู่ผู้ฟังอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนความรู้ความสามารถของผู้พูดที่จะทำให้ผู้ฟังได้เข้าใจมากน้อยแค่ไหนนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1.1) ผู้พูดมีความสามารถในการใช้ภาษา เสียง และกริยาท่าทางเพียงไร
- 1.2) ผู้พูดมีเจตคติต่อเรื่องที่จะพูด และต่อผู้ฟังแค่ไหน
- 1.3) ผู้พูดมีระดับความรู้ในเรื่องที่พูดมากน้อยและลึกซึ้งเพียงใด
- 1.4) ผู้พูดมีฐานะทางสังคม พื้นฐานทางจริยธรรม วัฒนธรรมอยู่ระดับใด

2) สาร สารที่ผู้พูดส่งไปนั้นจะต้องเตรียมมาแล้วอย่างดี เช่น การคัดเลือก จัดลำดับ ขั้นตอน และการฝึกฝนตนเองของผู้พูดเนื้อหาที่ผู้พูดส่งไปต้องมีคุณค่า และคุ้มค่าแก่การเสียเวลาของผู้ฟัง

3) สื่อ หมายถึงสิ่งที้นำสารไปสู่ผู้ฟัง ได้แก่ เวลา สถานที่ อากาศ และเครื่องรับรู้ต่าง ๆ เช่นตา หู จมูกลิ้นกาย นอกจากนี้ยังรวมไปถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ เช่นวิทยุโทรทัศน์

4) ผู้ฟัง ผู้ฟังอยู่ในฐานะที่ต้องรับสารของผู้พูดโดยอาศัยสื่อเป็นเครื่องนำพาผู้ฟังจะสามารถรับสารได้ตรงกับเจตนาของผู้พูดมากน้อยหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งอื่น ๆ ทั้งทักษะความพร้อม ความสนใจ พื้นความรู้ วัฒนธรรมและเจตคติของผู้ฟังอีกด้วย

5) ปฏิกริยาจากผู้ฟังในขณะที่ผู้ฟังรับสาร การแปลความหมายของสารที่ฟังอยู่นั้น ผู้ฟังก็จะส่งสารกลับไปยังผู้พูดด้วยการแสดงปฏิกริยาตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เมื่อพูดถูกใจหรือเป็นที่พอใจ ก็จะมีอาการผงกศีรษะ ปรบมือ หัวเราะ ยิ้ม และการแสดงให้เห็นถึงการชื่นชมพร้อมทั้งตั้งใจฟัง แต่อาจจะทำหน้าวิค้วขมวด สายศีรษะ กรณิที่ไม่เห็นด้วย ปฏิกริยาของผู้ฟังจะสะท้อนได้ว่าผู้ฟังได้พยายามประเมินตัวผู้พูดและเมินสารที่ฟัง ขณะเดียวกันก็จะช่วยให้ผู้พูดประเมินการส่งสารของตนเองได้ว่าสัมฤทธิ์ผลตามความต้องการของการพูดหรือไม่

ชญ ทดแทนคุณและกานต์วี แพทย์พิทักษ์ (2552: 66) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่า องค์ประกอบของกระบวนการสื่อสารด้วยการพูด ประกอบด้วย

1) ผู้พูด คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ส่งสารผ่านสื่อไปยังผู้ฟังโดยอาศัยเสียงและภาษา
2) สื่อ คือ สิ่งนำสารไปยังผู้ฟัง ได้แก่ อากาศ โสตประสาทของมนุษย์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

3) สาร คือ ภาพ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ที่สมองแปลงและส่งออกมาในรูปแบบของเสียง และเป็นภาษาที่มีความหมายเพื่อการสื่อสารต่อไป

4) ผู้ฟัง เป็นผู้รับสารจากผู้พูดโดยอาศัยเสียงและภาษา

5) ปฏิกริยาจากผู้ฟัง คือ การตอบสนองจากผู้ฟังไปยังผู้พูดเมื่อรับสารและแปลสารเป็นภาษาเดียวกัน อาจแสดงออกได้ทั้ง วจนภาษา และ อวจนภาษา

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริและวีรวัฒน์ อินทรพร (2556: 255) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดไว้ว่า การพูดมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1) ผู้พูด เป็นผู้แสดงความสามารถเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุด ผู้พูดต้องรู้จักใช้ภาษา ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้าท่าทางอย่างเหมาะสม ตลอดจนการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบเพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย

2) สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด เนื้อเรื่องต้องมีความถูกต้อง ชัดเจน มีประโยชน์ เป็นไปในทางสร้างสรรค์ โดยผู้พูดเลือกเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้จริง ๆ

3) ผู้ฟัง เป็นผู้รับสารที่ผู้พูดถ่ายทอด ผู้ฟังต้องสามารถฟังถ้อยคำต่างๆ ได้เข้าใจ มีสมาธิและรับฟังความคิดเห็นของผู้พูด แม้จะแตกต่างกับความคิดของตน ผู้ฟังอาจแสดงปฏิกริยาให้ผู้พูดทราบด้วยการพยักหน้า ประมื่อ หัวเราะ ชมวดคิ้ว เป็นต้นผู้พูดจะทราบได้ว่าผลของการพูดตรงกับความมุ่งหมายหรือไม่

สมพร แพ่งพิพัฒน์ (2556: 204–205) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด สรุปได้ว่าการพูด เป็นการสื่อสารผ่านความรู้ ความคิด บางครั้งอาจจะมีทั้งความคิดเห็นและทัศนคติจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร โดยมีภาษา เสียงเป็นอุปกรณ์สำคัญในการสื่อสารมีอากัปกิริยาเป็นสื่อ องค์ประกอบของการพูดจึงมีหลายประการเพื่อทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล ผู้นำเสนอรายงานทางวิชาการจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้ ผู้พูด ผู้ฟัง สารของเรื่อง ตลอดจนสื่อและอุปกรณ์ต่าง ๆ

1) ผู้พูด คือ ผู้ส่งสารทำหน้าที่ส่งสารไปยังผู้รับสาร ผู้พูดต้องแสดงความสามารถในการถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความเห็น ข้อเท็จจริงความรู้สึกตลอดจนทัศนคติไปยังผู้ฟัง ซึ่งจะต้องเตรียมการพูดให้พร้อมทั้งในเรื่องของความรู้ ความคิดสร้างสรรค์ น้ำเสียง บุคลิกภาพ อากัปกิริยาเพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็ว

2) ผู้ฟัง ผู้ฟังเป็นผู้รับสาร การสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์จะทำให้ดี หากผู้พูดวิเคราะห์ผู้ฟัง ว่าเป็นใคร มีคุณวุฒิ วิทยุติและมีความสนใจอย่างไร สถานภาพในสังคม เป็นอย่างไรเพื่อจะได้นำเสนอข้อมูลให้เหมาะสม

3) สารความรู้ข้อเท็จจริง คือเรื่องราวที่ผู้พูดส่งไปยังผู้ฟัง ผู้พูดควรเลือกเรื่องที่ตนมีความรู้มากที่สุด สนใจที่สุด หาข้อมูลหรือหลักฐานอ้างอิง ประกอบได้ง่าย จัดลำดับเนื้อเรื่อง

อย่างเป็นระบบ มีการดำเนินการพูดที่ดี กล่าวคือ ผู้พูดกล่าวเกริ่นนำเรื่อง มีเนื้อเรื่องและมีบทสรุปที่ชัดเจน หากมีการยกเรื่องราว สาระนั้นมาประกอบด้วยจะทำให้เข้าใจเรื่องราวชัดเจนขึ้น

4) เสียง เสียงเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ ชัดเจน หรือไม่ว่าอย่างใด ความดังของเสียงต้องอยู่ในระดับพอเหมาะกับจำนวนผู้ฟัง รวมถึงสภาพแวดล้อมในการพูดและการฟัง ประกอบกับสำเนียงมีความเหมาะสมไม่กระโหะโหะฮากหรือส่อเสียด

5) ภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้เกิดการสื่อสาร เพราะการสื่อสารต้องเลือกใช้ถ้อยคำให้เหมาะสม จัดข้อความในประโยคไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี มีการกำหนดช่วงจังหวะการเว้นวรรคที่เหมาะสม มีการใช้สำนวน โวหารสุภาพ ประโยคการพูด รวมถึงอากัปกริยาท่าทาง สีหน้า แฝนภาพ หรืออุปกรณ์อื่นใดที่จะแสดงให้ผู้ฟังเข้าใจสารได้ดีขึ้น ทั้งนี้รวมถึงเครื่องมือด้านโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ ด้วยจะไม่สัมฤทธิ์ผลทั้งนี้ต้องมีการศึกษาตรวจสอบเครื่องมือโสตทัศนูปกรณ์ให้สามารถใช้งานได้ดีและเหมาะสมด้วย

การนำเสนอข้อมูลในการพูดนั้น ผู้พูดต้องดำเนินการพูดให้เข้าใจผู้ฟังให้สนใจติดตามเรื่องราวของการพูดตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยการแสดงออกทั้งความรู้และบรรยากาศอันดี เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของจุดประสงค์ของผู้พูดนั่นเอง

นภดล จันทรพิชญ (2557: 70) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการพูดมี 5 ประการ

- 1) ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร คือ ผู้ที่ถ่ายทอดสารสู่ผู้อื่น
- 2) สาร คือ สารเรื่องราว ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ที่ผู้พูดต้องการถ่ายทอดให้ผู้อื่น
- 3) สื่อ คือ เสียงถ้อยคำสำนวน ภาษา กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเรื่องราว รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการพูดด้วย
- 4) ผู้ฟังหรือผู้รับสาร คือผู้รับสารด้วยการฟังเรื่องราวต่าง ๆ จากผู้พูด
- 5) ผลซึ่งเกิดจากการพูด คือปฏิกิริยาจากผู้ฟัง โดยผู้ฟังจะแสดงออกอันเป็นผลที่เกิดจากการฟัง เช่นความรู้ความเข้าใจ การปฏิบัติตาม การโต้แย้ง หรือการซักถาม เป็นต้น

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2558: 142-143) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด สรุปได้ว่า การพูดโดยปกตินั้นประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 ประการ คือผู้พูด สาร เครื่องมือสื่อสาร ผู้ฟัง และการตอบสนองซึ่งองค์ประกอบดังกล่าวจะต้องสนับสนุนและสัมพันธ์กัน เพื่อให้พูดกับผู้ฟังสื่อสารได้เข้าใจตรงกัน โดยรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) ผู้พูด ผู้พูดนับเป็นผู้ที่มีความสำคัญอันดับแรกของการพูด เพราะเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดเหตุการณ์หรือเรื่องราวต่าง ๆ หากผู้พูดพูดด้วยอารมณ์สนุกสนาน ผู้ฟังจะสนุกสนานตามไปด้วย หากผู้พูดพูดด้วยความโศกเศร้า ผู้ฟังก็จะสะท้อนใจด้วย ทั้งนี้ผู้พูดจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจมากขึ้นเพียงใด ย่อมขึ้นกับปัจจัยต่อไปนี้

- 1.1) ทักษะในการสื่อความหมาย
- 1.2) ระดับความรู้ของผู้พูด
- 1.3) ทศนคติที่มีต่อเรื่องที่จะพูด
- 1.4) ฐานะทางสังคม รวมทั้งบริบททางวัฒนธรรมของผู้พูด

2) สาร สารหรือเนื้อหาสารที่พูดนั้นมีที่มาจากการจัดเตรียมข้อมูลต่าง ๆ ทั้งการเลือก เรื่องการรวบรวมข้อมูล การเรียบเรียงเนื้อหาและกาฝึกฝนของผู้พูด

3) เครื่องมือสื่อสารหมายถึง สิ่งที่จะนำสารจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง อาจเป็นไปได้ทั้ง ถ้อยคำ สำนวน น้ำเสียงท่าทาง สายตา กิริยาอาการต่าง ๆ รวมไปถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วิดิทัศน์

4) ผู้ฟังหมายถึง ผู้รับสารอาจมีจำนวนเพียงคนเดียวหรือจำนวนมากนับร้อย นับพันคนคนแต่ละกลุ่มอาจแตกต่างกันตามลักษณะพื้นฐานรวมถึงสถานะทางสังคมผู้ฟังจะรับสาร ได้มากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นกับทักษะการฟัง พื้นความรู้ ความสนใจ ทัศนคติ เพศ วัย หรือวัฒนธรรม แวดล้อม ดังนั้นผู้พูดที่ดีจึงควรตระหนักถึงความแตกต่างของผู้ฟังด้วย

5) การตอบสนองการพูดทุกชนิดย่อมมีจุดมุ่งหมายผลที่เกิดขึ้นของการพูด จะตรงตามความมุ่งหวังของผู้พูดหรือไม่นั้น อาจสังเกตได้จากการแสดงออกของผู้ฟัง เช่น ยิ้ม หัวเราะ ประหม่อมพยักหน้า ทำหน้านิ่วคิ้วขมวด หรือลุกหนีออกไป เป็นต้น ปฏิกริยาตอบสนองดังกล่าว ช่วยให้ผู้พูดประเมินการส่งสารของตนได้ว่าสัมฤทธิ์ผลหรือไม่เพียงใด

กิตติชัย พินโนและอมรชัย คหกิจโกศ (2558: 199-120) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ ของการพูดสรุปได้ว่า การพูดประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1) ผู้พูด เป็นผู้ส่งสารเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจน ทัศนคติของตนไปยังผู้ฟังโดยใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และบุคลิกภาพเป็นสื่อ ผู้พูดที่ดีจะต้องมีนิสัย ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ เพราะความรู้เหล่านั้นจะเป็นคลังข้อมูลเพื่อใช้ในการถ่ายทอดต่อไป นอกจากนี้ผู้พูดยังควรมีทักษะการนำเสนอที่เป็นลำดับ ชัดเจน และสนใจเพื่อที่จะสามารถถ่ายทอด ให้ผู้ฟังเข้าใจ

2) สาร หรือเนื้อหาที่จะพูด ผู้พูดควรเลือกพูดเรื่องที่ตนมีความรู้ มีความถนัด หากผู้พูดไม่มีความรู้ในเรื่องดังกล่าว ผู้พูดควรเตรียมความพร้อมด้วยการทำความเข้าใจเนื้อหาที่จะพูด ให้มากเป็นพิเศษ จากนั้นเรียบเรียงเนื้อหา ลำดับสาระสำคัญให้เป็นระบบก่อนการพูดจริง

3) ผู้ฟัง เป็นผู้รับสารจากผู้พูด ผู้พูดควรรู้จักผู้ฟังก่อนว่าเป็นใคร มีความต้องการ หรือความสนใจเรื่องใด อยู่ในวัยใด การพยายามทำความเข้าใจผู้ฟังในลักษณะดังกล่าวนี้เรียกว่า การวิเคราะห์ผู้ฟัง ซึ่งมีประโยชน์อย่างมากต่อการเตรียมเนื้อหาและวิธีการนำเสนอให้เหมาะสมกับ ผู้ฟัง

4) เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความ หมายถึง สื่อหรือสิ่งที่ช่วยถ่ายทอดสารของผู้พูด ไปสู่ผู้ฟังเช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และโสตทัศนูปกรณ์ เป็นต้น

5) ความมุ่งหมายและผลของการพูด การพูดทุกชนิด ผู้พูดจะต้องมีจุดมุ่งหมาย เจตนาเช่น ต้องการให้ผู้ฟังเชื่อ หรือคล้อยตาม เห็นด้วย ปฏิบัติตาม ฯลฯ ผลของการพูดนั้น คือปฏิกริยาตอบสนองของผู้ฟัง เช่น การผงกศีรษะ การหัวเราะ การยิ้ม ประหม่อม ก้มหน้า ขมวดคิ้ว เป็นต้น การพูดจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปฏิกริยาตอบสนองของผู้ฟัง ว่าสอดคล้องกับเจตนาของผู้พูดหรือไม่ ถ้าปฏิกริยาตอบสนองตรงตามเจตนาที่ผู้พูดต้องการย่อม หมายความว่า การสื่อสารของผู้พูดนั้นสัมฤทธิ์ผล แต่หากปฏิกริยาขัดกับเจตนาของผู้พูด การพูดนั้น ก็จะไม่สัมฤทธิ์ผล

จากการศึกษาองค์ประกอบของการพูดจากที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า การพูดจำเป็นต้องอาศัยองค์ประกอบในหลายด้านที่ต้องมาสนับสนุนให้การพูดนั้นเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีปัจจัยหลักประกอบไปด้วย ผู้พูด สารที่ต้องการส่ง เครื่องมือในการสื่อสาร และผู้ฟัง

4. ประเภทของการพูด

การพูดมีการแบ่งประเภทตามเกณฑ์ต่าง ๆ หลายประเภท ทั้งวัตถุประสงค์ ประสงค์ วิธีการพูด ผู้ฟัง โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

สมชัย ศรีนอกและเกรียงศักดิ์ พลอยแสง (2551: 111-115) ได้กล่าวถึงประเภทของการพูดสรุปได้ว่า การพูดสามารถแบ่งตามเกณฑ์ต่าง ๆ ได้หลายแบบด้วยกัน โดยแบ่งไว้เป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภท ดังนี้

1) การแบ่งตามวิธีพูดแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1.1) การพูดโดยฉับพลันหรือกะทันหัน (The impromptu speech) เป็นการพูดที่ผู้พูดไม่รู้ตัวมาก่อน และไม่ได้มีการเตรียมตัวเนื้อเรื่องที่จะพูดล่วงหน้า มักเกิดจากการได้รับเชิญหรือได้รับมอบหมายให้พูดโดยกะทันหันสถานการณ์ที่จำเป็นบางอย่าง เช่น การพูดกล่าวอวยพรในวันเกิดการกล่าวอวยพรคู่บ่าวสาวเนื่องในงานมงคลสมรส กล่าวต้อนรับผู้มาเยือน กล่าวขอบคุณผู้มีอุปการะสนับสนุน หรือการกล่าวแสดงความคิดเห็นในงานสัมมนาหรืออภิปราย การพูดกะทันหันนี้จะได้ผลน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับการพูดแบบอื่น ๆ

1.2) การพูดโดยการเตรียมการมาล่วงหน้า (The Extemporaneous) การพูดแบบนี้เป็นการพูดโดยการอ่านจากต้นฉบับที่ การพูดแบบนี้เป็นการพูดเพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดอย่างการพูดเป็นทางการ เช่น พระราชดำรัสปิดการประชุมรัฐสภา การแถลงนโยบายของนายกรัฐมนตรี การกล่าวเปิดและปิดการประชุมสัมมนา เป็นต้น การพูดแบบนี้จะให้ความสำคัญกับบรรยากาศที่เป็นพิธีการน้ำเสียงการพูด การใช้สายตา และการเคลื่อนไหวของร่างกาย

1.3) การพูดโดยการท่องจำเนื้อหา (The speaking from manuscripts) การพูดโดยการท่องจำลักษณะคล้ายคลึงกับการพูดโดยการอ่านต้นฉบับ โดยเตรียมเขียนต้นฉบับไว้แล้วท่องจำให้หมด จากนั้นจึงพูดจากข้อมูลท่องจำไว้ การพูดด้วยวิธีนี้ผู้พูดจะสามารถถ่ายทอดเนื้อหาได้ทั้งหมดและใช้ภาษาได้อย่างราบรื่น อีกทั้งยังสามารถใช้อากัปกริยาท่าทางต่าง ๆ ประกอบได้อย่างเหมาะสมและธรรมชาติมากกว่าการอ่านจากต้นฉบับ แต่หากผู้พูดไม่เตรียมตัวล่วงหน้าให้ดีจะทำให้ลืมเนื้อหาที่ท่องจำไว้ ผู้ที่ฝึกพูดใหม่ๆ จะกังวลเนื้อหาจนทำให้ไม่สบตาผู้ฟังและเหม่อลอยเพื่อนึกเนื้อหาหรือพูดซ้ำข้อความเดิมเพราะนึกประโยคต่อไปไม่ออกผู้พูดต้องใช้เวลานานสำหรับการเตรียม เริ่มตั้งแต่การเขียนต้นฉบับและท่องจำ

1.4) การพูดโดยการจำโครงเรื่อง (Extempore speech) การพูดโดยการจำโครงเรื่อง เป็นวิธีการพูดที่ถือว่าดีที่สุดในการพูดแบบต่าง ๆ เพราะมีความเป็นธรรมชาติ ผู้พูดสามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระท่าทางประกอบการพูดโดยไม่ต้องกังวลว่าต้องพูดเหมือนต้นฉบับทุกคำพูด ผู้พูดอาจปรับหัวข้อการพูดได้ตลอดเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์และปฏิกิริยาของผู้ฟัง

การพูดโดยการจำโครงเรื่องต้องอาศัยการเตรียมตัวล่วงหน้าผู้พูดต้องรู้ว่า จะพูดหัวข้อเรื่องอะไร ใช้เวลาเท่าใดพูดในโอกาสใด

2.) แบ่งตามจำนวนผู้ฟังการพูดที่แบ่งตามจำนวนผู้ฟังนี้ มี 4 ประเภท ดังนี้

2.1) การพูดรายบุคคลเป็นการพูดตัวต่อตัวเป็นการพูดที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ การเล่าเรื่อง การแนะนำตัว เป็นต้น

2.2) การพูดในที่ชุมนุมชนเป็นการพูดที่มีผู้ฟังเป็นจำนวนมาก เป็นการพูดที่มีแบบแผนต้องมีการเตรียมตัว และฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ ได้แก่ การบรรยาย การอภิปราย การปาฐกถา การแสดงสุนทรพจน์ เป็นต้น

ธนู ทดแทนคุณและกานต์รวี แพทย์พิทักษ์ (2552: 67) ได้กล่าวถึงประเภทของการพูดสรุปได้ว่า การพูดอาจแบ่งตามเกณฑ์ได้หลายแบบ เช่น แบ่งตามวิธีพูด และแบ่งตามผู้ฟัง มี 4 ประเภท คือ

1) การพูดฉับพลัน เป็นการพูดที่ผู้พูดไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้ามาก่อนส่วนมากจะเป็นการพูดที่ได้รับเชิญให้ออกไปพูดเพื่อเป็นเกียรติในงานต่าง ๆ เช่น การกล่าวขอบคุณ การกล่าวอวยพร การกล่าวต้อนรับ

2) การพูดแบบเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นการพูดที่ผู้พูดรู้ล่วงหน้าว่าจะพูดเรื่องอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และใครเป็นคนฟังผู้พูดสามารถเตรียมเนื้อหาสาระที่จะพูดจดเค้าโครงหัวข้อเพื่อประกอบการพูด ให้เป็นไปตามลำดับได้ การพูดแบบนี้ทำให้ผู้พูดสามารถเตรียมเรื่องได้เหมาะสม

3) การพูดแบบท่องจำ เป็นวิธีการพูดที่ผู้พูดต้องท่องจำไว้ในสมองขณะพูดต้องใช้น้ำหนักเสียงสูงต่ำหนักเบาให้เสมือนการพูด มิใช่ท่องจำ เป็นการพูดที่เหมาะสมกับการแสดงละคร มีการเตรียมบทบาทและบทพูดไว้แล้ว

4) การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับเป็นการพูดที่ผู้พูดมีการเตรียมเนื้อหาสาระร่างไว้ และนำข้อความนั้นไปอ่านให้เหมือนพูด เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดเหมาะกับการพูดที่ใช้เฉพาะในพิธีการต่าง ๆ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ของนายกรัฐมนตรีการกล่าวเปิดงานของผู้อำนวยการโรงเรียน ฯลฯ

วีระเกียรติ รุจิรกุล (2554: 11-13) ได้กล่าวถึงประเภทของการพูด สรุปได้ว่าการพูดออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลายดังนี้

1) การแบ่งตามวัตถุประสงค์

1.1) พูดเพื่อให้ความรู้ หมายถึง การพูดที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อบอกกล่าวข้อความรู้ข้อเท็จจริง ให้ผู้ฟังรับทราบเรื่องต่าง ๆ อาทิ ความเป็นไปของเหตุการณ์บ้านเมือง สภาวะความเป็นอยู่ของประเทศเพื่อนบ้าน เป็นต้น

1.2) พูดเพื่อให้ความบันเทิง หมายถึง การพูดเพื่อสนองความต้องการของผู้ฟังในด้านความสนุกสนาน เบิกบาน อาทิ การเล่าเรื่องผจญภัยในป่าดงดิบ เป็นต้น

1.3) พูดเพื่อโน้มน้าวใจ หมายถึง การพูดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อชักจูงผู้ฟังให้เห็นประโยชน์คล้ายตามและปฏิบัติทางความคิด ความเชื่อถือ หรือความรู้สึกของผู้พูด หรือชี้ให้เห็นโทษหากไม่ปฏิบัติตาม อาทิ การพูดชักจูงให้เลิกสูบบุหรี่

2) การแบ่งตามวิธีการพูด

2.1) การพูดแบบฉับพลัน หรือการพูดแบบไม่เตรียมตัวล่วงหน้าแต่มีผู้เชิญให้พูดโดยกะทันหัน ผู้พูดต้องอาศัยไหวพริบและความสามารถเฉพาะตัวมาก จึงจะพูดได้อย่างราบรื่นและประทับใจผู้ฟัง ส่วนมากเป็นการเชิญผู้พูดออกไปกล่าวเพื่อเป็นเกียรติงานมงคลต่าง ๆ

2.2) การพูดแบบท่องจำ การพูดแบบนี้ผู้พูดจะทราบล่วงหน้ามาก่อน จึงมีโอกาสเตรียมตัวด้วยการท่องจำเนื้อหาที่จะพูดมาจนขึ้นใจ มักใช้กล่าวในโอกาสต่างๆ เช่น การกล่าวต้อนรับ กล่าวอำลา กล่าวเปิด – ปิดงานต่าง ๆ การให้โอวาท เป็นต้น การพูดในแบบนี้หากผู้พูดไม่มีความสามารถเพียงพอ จะทำให้การพูดไม่เป็นธรรมชาติ ดังนั้น ผู้พูดจึงต้องจดจำบทพูดให้ได้แม่นยำ เพราะหากสลับบทพูดจะทำให้การพูดติดขัด ผู้พูดจะขาดความมั่นใจและคนฟังจะขาดศรัทธาแต่หากท่องจำจนพูดได้คล่องแคล่วเกินไปก็จะดูเหมือนเป็นการท่องอย่างจริงจังจนดูขาดชีวิตชีวาในการพูด ดังนั้น จึงควรใช้การพูดแบบนี้ในบางตอน เช่น การยกตัวอย่างสำนวน โวหาร คำคม หรือบทประพันธ์ต่าง ๆ มาประกอบการพูดเท่านั้น

2.3) การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ การพูดแบบนี้ผู้พูดจะอ่านบทจากต้นฉบับซึ่งได้เตรียมไว้แล้วอย่างสมบูรณ์ ผู้พูดหรือผู้อ่านควรจะซ้อมอ่านต้นฉบับมาล่วงหน้า ขณะที่อ่านไม่ควรก้มหน้าก้มตาอ่านตลอดเวลา ควรจะเงยหน้าเพื่อสบตาผู้ฟังเป็นครั้งคราว นอกจากนี้ยังควรใช้น้ำเสียงให้เป็นธรรมชาติอีกด้วย การพูดในลักษณะนี้ มักจะใช้ในโอกาสที่เป็นพิธีการ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ คำกล่าวในพิธีเปิดและปิดประชุมเชิงวิชาการ คำปราศรัยในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

2.4) การพูดแบบมีบันทึก เป็นการพูดที่ผู้พูดจะเตรียมจดหัวข้อ หรือข้อความสำคัญ ๆ ไว้ ทั้งตัวอย่าง คำคม สำนวน สติปัญญา คำกล่าวของบุคคลที่มีชื่อเสียง เพื่อใช้เตือนความจำในขณะพูด หรือการเลื้อยบอหัวข้อแล้วพูดขยายความจากหัวข้อนั้น การพูดลักษณะนี้ผู้พูดจะต้องศึกษาค้นคว้า และเตรียมตัวล่วงหน้าอย่างดีจึงทำให้ผู้พูดมีความมั่นใจในตนเอง

3) การแบ่งตามจำนวนผู้ฟัง

3.1) การพูดระหว่างบุคคล คือ การพูดระหว่างบุคคลกับบุคคล หรือการพูดระหว่างบุคคลกับกลุ่มย่อย เช่น การทักทายการแนะนำตัวสนทนา สัมภาษณ์ และการเจรจาธุรกิจ เป็นต้น

3.2) การพูดในกลุ่ม คือ การพูดในลักษณะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันของกลุ่มคนที่มีสมาชิกตั้งแต่ 2 คน ถึง 10 คน เพื่อแก้ไขปัญหา วางแผนการดำเนินงาน ปรึกษาแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทั้งประสบการณ์ที่เคยได้พบ เรื่องที่ประทับใจ หรือเรื่องที่เป็นประโยชน์ เช่น การสนทนาในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน การประชุมกลุ่ม การอภิปราย เป็นต้น การพูดในลักษณะนี้ผู้พูดจะกล้าแสดงความคิดเห็นเพราะสมาชิกมีจำนวนไม่มากนัก และมีความคุ้นเคยกันดี

3.3) การพูดในที่ชุมชน การพูดในที่ชุมชนเป็นการพูดต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมาก จัดในสถานที่เฉพาะ ผู้พูดจะต้องเตรียมตัวและฝึกฝนมาจนชำนาญ การพูดในลักษณะนี้ได้แก่ การบรรยาย การอภิปราย การปาฐกถา การให้โอวาท การกล่าวสุนทรพจน์ การโต้ว่าที่ การพูดหาเสียง เป็นต้น

3.4) การพูดผ่านสื่อมวลชน เป็นการพูดให้ผู้ฟังจำนวนมาก ไม่จำกัดเพศวัยวุฒิ การศึกษา ได้รับฟังพร้อมๆ กันผ่านสื่อวิทยุและโทรทัศน์ แต่ผู้พูดไม่มีโอกาสทราบปฏิกิริยาตอบสนอง ในทันที ดังนั้น ผู้พูดจึงต้องมีความระมัดระวังในการพูดเป็นพิเศษ

4) การแบ่งตามโอกาส

4.1) การพูดที่เป็นทางการ เป็นการพูดต่อสาธารณชน มีลักษณะเป็นแบบแผน ผู้พูดจึงต้องเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี ทั้งเนื้อหา การใช้ภาษาบุคลิกภาพ และการใช้ไวยากรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูด เพื่อสร้างความกลมใสรสชาติจากผู้ฟัง ตัวอย่างของการพูดแบบนี้ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การปาฐกถาในที่สาธารณะ การสัมภาษณ์ต่อหน้าที่ประชุมชน เป็นต้น

4.2) การพูดที่ไม่เป็นทางการ เป็นการพูดในลักษณะเป็นกันเองที่เราใช้ในชีวิตประจำวันอาจเป็นการพูดระหว่างบุคคล หรือการพูดในที่ชุมนุมชนผู้พูดและผู้ฟังอาจจะเป็นภาษาปากไม่ค่อยเข้มงวดเคร่งครัดมากนัก ตัวอย่างของการพูดแบบนี้ เช่น การสนทนา การสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ เป็นต้น

กิตติชัย พินโนและคณะ (2558: 207-208) ได้กล่าวถึงประเภทของการพูดสรุปได้ว่า ประเภทของการพูดแบ่งตามการเตรียมพูดและความเป็นทางการของการพูดได้เป็น 4 ประเภทดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) พูดโดยเตรียมตัวมาก่อน (extemporaneous speech) การพูดประเภทนี้ ผู้พูดมีโอกาสทราบล่วงหน้าว่าจะพูดอะไร กับใคร เมื่อไหร่ ผู้พูดสามารถเตรียมเรื่องที่จะพูด แล้วจดเค้าโครงไว้ใช้เพื่อเป็นแนวทางการพูดเพื่อไม่ให้หลงประเด็นและสามารถควบคุมเวลา และเนื้อเรื่องในการพูดได้ การพูดชนิดนี้เป็นการพูดที่ไม่เคร่งเครียด ผู้พูดจะมีความมั่นใจในตนเองสูง

2) พูดโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน (impromptu speech) เป็นการพูดแบบปัจจุบันทันด่วนผู้พูดไม่ทราบล่วงหน้าว่าจะต้องพูดอะไร การพูดประเภทนี้ ผู้พูดต้องพูดโดยอาศัยปฏิภาณไหวพริบ ประสบการณ์ รวมถึงความรู้ความชำนาญที่มีอยู่ แต่หากผู้พูดขาดปฏิภาณ ประสบการณ์และความรู้ความชำนาญจะทำให้พูดออกนอกประเด็น พูดติดขัดและพูดด้วยความไม่มั่นใจการพูดประเภทนี้นับเป็นการพูดที่ยากมากเพราะเป็นการพูดเฉพาะหน้า

3) การพูดโดยท่องจำ (memorized speech) เป็นการพูดที่ผู้พูด ผู้พูดต้องท่องจำเนื้อหาทั้งหมดเพื่อถ่ายทอดให้ผู้รับสารฟัง การพูดประเภทนี้ส่วนมากมักใช้ในการแสดงละคร ที่ได้กำหนดบทไว้แล้ว การพูดชนิดนี้จะพูดให้และเป็นธรรมชาติได้ยาก เพราะการท่องจำเนื้อหาจะทำให้ผู้พูดกังวลกับเนื้อหาที่พูดว่าถูกต้องตามที่ท่องจำมาหรือไม่ ทำให้การพูดไม่เป็นธรรมชาติไม่ชวนติดตามบางครั้งผู้พูดอาจจะรีบพูดให้จบเพราะกลัวลืมเนื้อหา หากผู้พูดลืมบทพูดจะทำให้การพูดติดขัด บางครั้งทำให้ผู้พูดต้องหยุดนิ่งเพื่อบทพูด การพูดประเภทนี้เป็นการพูดที่ขาดความยืดหยุ่นเพราะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้

4) การพูดโดยอ่านจากต้นฉบับ (reading from manuscript) เป็นการพูดพูดเฉพาะในงานที่เป็นพิธีการที่จะมีข้อผิดพลาดไม่ได้ ผู้พูดและผู้ฟังมักเป็นบุคคลสำคัญ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ คำปราศรัย ประกาศ แถลงการณ์ การกล่าวปฏิญาณ ฯลฯ

โสภณ สาทรรสัมฤทธิ์ผล (2558: 144-146) ได้กล่าวถึงประเภทของการพูดสรุปได้ว่า ลักษณะของการพูดแต่ละครั้งมีวิธีการที่ไม่เหมือนกันทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่จะใช้เป็นเกณฑ์ ดังนี้

1) แบ่งตามรูปแบบการพูด อาจเกิดขึ้นได้ 3 ลักษณะ คือ 1) การพูดระหว่างบุคคล เป็นการพูดระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปแต่ไม่เกิน 3-4 คน อาจพบการพูดแบบนี้ในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทายการสัมภาษณ์ การสนทนาทั่วไป เป็นต้น 2) การพูดในกลุ่ม มักจะประกอบด้วยกลุ่มของบุคคลประมาณ 3-10 คน มีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นปรึกษาหารือกัน วางแผนการทำงานหรือหาทางแก้ปัญหาาร่วมกัน สมาชิกอาจสลับบทบาทการเป็นผู้พูดและผู้ฟังได้ตลอดเวลา เช่น การประชุมสมาชิกหรือคณะกรรมการ การอภิปรายโต้เถียง การเจรจาในงานธุรกิจที่มีบุคคลหลายฝ่ายร่วมประชุม เป็นต้น 3) การพูดในที่ชุมนุมชน เป็นการพูดในที่สาธารณะต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมากเป็นการพูดที่แยกกลุ่มบุคคลเป็น 6 ฝ่ายชัดเจน คือ ฝ่ายผู้พูดและฝ่ายผู้ฟัง ซึ่งฝ่ายผู้ฟังจำนวนมากกว่า ฝ่ายผู้พูดเสมอ เช่น การบรรยาย การโต้วาที การกล่าวสุนทรพจน์ในโอกาสต่าง ๆ เป็นต้น

2) แบ่งตามโอกาส เป็นการจัดประเภทโดยคำนึงถึง "โอกาส" เป็นหลัก ซึ่งมี 2 โอกาส ได้แก่ 1) การพูดเป็นทางการ เป็นการพูดต่อประชุมชนที่เป็นแบบแผนผู้พูดต้องเตรียมตัวและฝึกฝนการพูดให้ดี อาจเป็นการพูดเดี่ยวหรือพูดเป็นกลุ่มก็ได้เช่น การพูดระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยเรื่องกิจธุระ การพูดอภิปรายในที่ประชุม 2) การพูดไม่เป็นทางการ เป็นการพูดที่พบเห็นได้เป็นประจำมีลักษณะเป็นกันเอง อาจใช้ภาษาปากได้ เช่น การสนทนาในกลุ่มเพื่อนการซื้อขายสินค้าระหว่างแม่ค้ากับลูกค้าทั่วไป เป็นต้น

3) แบ่งตามวัตถุประสงค์ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ

3.1) พูดเพื่อให้ความรู้ เป็นการพูดเพื่อมุ่งให้ข้อมูล ข่าวสาร ข้อเท็จจริง เรื่องที่พูดมักเกี่ยวข้องกับหลักวิชาการ เช่น บรรยายภาคในชั้นเรียน เป็นต้น

3.2) พูดเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการพูดที่มุ่งชักจูงให้ผู้ฟังได้รู้ เชื่อ และมีความคิดเห็นคล้อยตามความคิดของผู้พูด อาจถึงขั้นการเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่ถูกพูดได้นำเสนอไป ลักษณะการพูดเช่นนี้มักเกิดในโอกาสต่าง ๆ เช่น การพูดหาเสียง การโต้วาที เป็นต้น

3.3) พูดเพื่อความบันเทิง การพูดชนิดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลายเพลิดเพลินตามเรื่องที่ได้ฟัง เช่น การพูดในงานเลี้ยงสังสรรค์ งานรื่นเริงต่าง ๆ เป็นต้น

3.4) พูดเพื่อจรรโลงใจ เป็นการพูดที่มุ่งชี้ให้เห็นคุณค่าของเรื่องใดเรื่องหนึ่ง อาจกล่าวถึงคุณงามความดีต่าง ๆ เพื่อยกระดับจิตใจ การพูดลักษณะนี้อาจพบได้ในการแสดงพระธรรมเทศนา

4) แบ่งตามวิธีการพูด เป็นการพูดที่แบ่งตามวิธีการพูดหรือการนำเสนอ ดังนี้

4.1) การพูดแบบฉับพลัน เป็นการพูดโดยที่ผู้พูดไม่รู้ตัวมาก่อนล่วงหน้า หรืออาจรู้ตัวระยะเวลาอันสั้น ทำให้ไม่มีเวลาในการเตรียมข้อมูลต่าง ๆ วิธีการพูดแบบนี้เหมาะกับผู้ที่มีประสบการณ์ในการพูดมาบ้าง ผู้พูดจึงต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบ ประสบการณ์ และความชำนาญเฉพาะตัวจึงจะทำให้การพูดประสบความสำเร็จการพูด

4.2) การพูดโดยเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นการพูดที่รู้ตัวมาล่วงหน้าแล้วว่า จะพูดเรื่องอะไร พูดกับใคร โอกาสใด ผู้พูดจึงมีเวลาเตรียมการล่วงหน้าทั้งการวางแผนการพูด การเตรียมเนื้อหาสาระ การฝึกซ้อมพูด ดังนั้น ก่อนเวลาพูด ผู้พูดจึงอาจจะจดหัวข้อหรือประเด็น ที่จะพูดเพื่อเตือนความจำ สิ่งที่ต้องระวัง คือ เมื่อถึงเวลาพูดอย่าก้มหน้าก้มตาอ่านบทพูดจนทำให้เสียจังหวะการพูดได้

4.3) การพูดแบบท่องจำ เป็นการพูดที่ผู้พูดรู้ตัวมาก่อนและต้องท่องจำเนื้อเรื่อง ทั้งหมดให้แม่นยำ ครบถ้วน เพราะได้ฝึกซ้อมมาแล้ว ต้องไม่กังวลกับเนื้อหาจนทำให้การพูด ขาดชีวิตชีวา รู้จักใช้เทคนิคต่าง ๆ ทั้งการเล่นเสียงและลีลาการพูดให้เป็นธรรมชาติ การพูดลักษณะนี้ เช่น การกล่าวอวยพร การกล่าวขอบคุณ เป็นต้น

4.4) การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ การพูดลักษณะนี้ เป็นการอ่านจากต้นฉบับ ที่เรียบเรียงไว้อย่างสมบูรณ์มักใช้ในโอกาสที่เป็นพิธีการ เช่น การกล่าวรายงาน การกล่าวเปิด การสัมมนา การแสดงสุนทรพจน์ เป็นต้น ข้อควรระวังของการพูดแบบนี้ คือ ต้องอ่านให้เหมือนกับ พูดและต้องไม่ถือต้นฉบับบังหน้าเวลาพูดเพราะจะทำให้เสียบุคลิกภาพ

จากการศึกษาประเภทของการพูดที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า การพูดมีการแบ่งประเภทของการพูดหลายวิธี ได้แก่ การพูดแบบแบ่งตามวิธีพูด แบ่งตามจำนวนผู้ฟัง แบ่งตามวัตถุประสงค์ และแบ่งตามโอกาส

การพูดที่ใช้ในการวิจัยเป็นการพูดที่ใช้ในการฝึกทักษะการพูดของนักเรียน โดยผู้วิจัย เลือกใช้การพูดนำเสนอข้อมูลและการพูดแสดงทรรศนะ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการพูด นำเสนอข้อมูลไว้ ดังนี้

5. การพูดนำเสนอข้อมูล

การพูดนำเสนอข้อมูล เป็นการพูดในรูปแบบหนึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการแสดง ความรู้ ความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง โดยต้องมีการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ทั้งด้านการพูด และสื่อที่จะใช้ในการนำเสนอ ทั้งนี้พบว่า นักวิชาการบางท่านใช้ว่าการพูดนำเสนองานบางท่าน ใช้การพูดนำเสนอข้อมูล และได้กล่าวถึงการนำเสนองานหรือการนำเสนอข้อมูล ลักษณะของการนำเสนองานหรือการนำเสนอข้อมูล ดังจะนำเสนอในประเด็นต่อไปนี้

5.1 ความหมายของการพูดนำเสนอข้อมูล

การพูดนำเสนอข้อมูลเป็นการพูดในรูปแบบหนึ่ง ที่ใช้ในการนำเสนอข้อมูล ความรู้ เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการพูดนำเสนอข้อมูลไว้ หลายท่าน ดังนี้

วรมน ลิ้มมณี และคณะ (2545: 109) ได้กล่าวถึงการนำเสนอข้อมูล สรุปได้ว่าการนำเสนอ ได้แก่ การนำเสนอด้วยลายลักษณ์อักษร การนำเสนอด้วยวาจา การนำเสนอ ด้วยสื่อประกอบการนำเสนอข้อมูลอาศัยการฝึกฝนและช่องทางในการส่งสารหรือนำเสนอให้เหมาะสม

ซึ่งมีทั้งการพูดและการเขียน มีกระบวนการที่ศึกษาเพื่อทำความเข้าใจและฝึกปฏิบัติให้เหมาะสม ทั้งการนำเสนอด้วยการพูดและการนำเสนอด้วยการเขียน

ลิตดา แพร่ภทพิศุทธิ์(2552: 106) ได้กล่าวถึงการพูดนำเสนองานสรุป ได้ว่าการนำเสนองาน (Ora Presetton) เป็นการพูดลักษณะหนึ่งที่ทุกคนมีโอกาสใช้มาก เพราะการนำเสนองานเป็นการพูดชี้แจง แสดงข้อมูลความรู้ ข้อคิดเห็น ข้อเสนอหรือโครงการต่าง ๆ ต่อผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ รับทราบ เพื่อนำความรู้ ข้อมูล ความคิดเห็นเหล่านั้นไปใช้ หรือตัดสินใจการนำเสนอข้อมูลมักเป็นการพูดที่เป็นทางการ หรือกึ่งทางการที่ผู้ฟังเป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องที่น่าเสนอ เช่น การนำเสนอรายงานในชั้นเรียน การนำเสนอโครงการ

สมพร แผงพิพัฒน์ (2555: 200-201) ได้กล่าวถึงการนำเสนอข้อมูล ด้วยการพูดสรุปได้ว่า การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยการพูดเป็นการนำเสนอข้อมูลสารสนเทศ ซึ่งได้ผลมาจากการศึกษาค้นคว้าในรูปของผลงานทางวิชาการ เป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งเท่าเทียมกับการรับสาร ผู้ส่งสารจึงต้องมีทักษะในการส่งสาร การนำเสนอสารหรือข้อมูลจากผลการสืบค้น ข้อมูลสารสนเทศทั้งจากการฟังการอ่านในรูปแบบต่าง ๆ ทำได้ในสองลักษณะ คือ การส่งสาร หรือนำเสนอด้วยวาจาหรือการพูด กับการนำเสนอด้วยลายลักษณ์อักษรหรือการเขียน

สุภัก มหาวรากรและนิธอร พรอำไพสกุล (2556:60) ได้กล่าวถึงการพูด นำเสนอผลข้อมูลสรุปได้ว่า การพูดเพื่อนำเสนอผลงานหรือการบรรยายสรุป เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ข้อเท็จจริง การอบรมให้แก่ผู้ฟังจำนวนมาก ผ่านการเรียบเรียงข้อความตามลำดับ โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้ฟังรับรู้ เข้าใจ หรือตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งที่ได้ฟัง เพื่อเสริมสร้างความรู้ และความเข้าใจทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อกัน

จากการศึกษาการพูดนำเสนอที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้นนั้นสรุป ได้ว่า การพูดนำเสนอข้อมูลเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อเสริมสร้าง ความรู้ความเข้าใจให้กับผู้ฟัง การพูดนำเสนอมักเป็นการพูดที่เป็นทางการ เช่น การพูดรายงาน หน้าชั้นเรียน การพูดนำเสนอโครงการ และการพูดนำเสนอผลงานวิชาการ เป็นต้น

5.2 วัตถุประสงค์ของการพูดนำเสนอข้อมูล

การพูดนำเสนอข้อมูลมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการพูดนำเสนอโดยผู้เชี่ยวชาญ ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการพูดนำเสนอข้อมูลไว้ ดังนี้

วรมน ลิ้มมณี และคณะ (2545: 109) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ ในการนำเสนอ ข้อมูล สรุปได้ว่า การนำเสนอด้วยการพูดมีวัตถุประสงค์สำคัญในการนำเสนอข้อมูลมี 4 ประการ ดังนี้

1) การนำเสนอเพื่อให้ความรู้ เป็นการนำเสนอหรือส่งสารเพื่อให้ความรู้ บอกเล่าข่าวสารข้อเท็จจริงเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความรู้ ความเข้าใจ เช่น การสอน การอบรม การปาฐกถา การบรรยายการอภิปราย ฯลฯ ซึ่งผู้นำเสนอหรือผู้ส่งสารจะต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องที่น่าเสนอเป็นอย่างดีจัดลำดับเรื่องราวและยกตัวอย่างอย่างเหมาะสม

2) การนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการนำเสนอให้ผู้รับสารเกิดความคล้อยตาม ผู้นำเสนอต้องมีความรู้มีศิลปะการนำเสนอ ศิลปะในการพูด รวมถึงต้องวิเคราะห์ผู้ฟัง

3) การนำเสนอเพื่อชี้แจง เป็นการนำเสนอที่ต้องให้รายละเอียดพร้อม ตัวอย่างสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นได้ง่าย มีการลำดับชั้นในการนำเสนอและเลือกรูปแบบการนำเสนอที่เหมาะสม

4) การนำเสนอเพื่อชี้แนะ เป็นการนำเสนอที่ผู้นำเสนอต้องแนะนำข้อควรปฏิบัติ ให้เห็นประโยชน์และคุณค่าของเรื่องที่ต้องการชี้แนะให้ดี และต้องไม่เป็นการดูถูกผู้รับสาร ทั้งยังต้องอาศัยทั้งศิลปะและกลวิธีในการนำเสนออย่างชัดเจน

ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์ (2552: 110) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการนำเสนองาน สรุปได้ว่าการนำเสนองานมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1) การนำเสนองานเชิงบอกเล่า เป็นการนำเสนองานโดยการบรรยาย อธิบาย ชี้แจงให้ผู้ฟังเข้าใจ ชื่นชมหรือนำไปเผยแพร่ต่อ การนำเสนอเชิงบอกเล่าทำได้ดังนี้

1.1) การบรรยายสรุป เป็นการนำสิ่งที่ผู้พูดรู้มาพูดให้ผู้ฟังได้ฟัง โดยการสรุป ผ่านการรายงานหรือการบรรยายสรุปโครงการ หรือการวิจัย เป็นต้น

1.2) การเสนอข้อมูล เป็นการนำข้อมูลที่ผู้ฟังยังไม่เคยได้ยิน หรือยังไม่เข้าใจมาแนะนำโดยใช้วิธีการสอน การอธิบาย หรือการบรรยาย เช่น การนำเสนอรายงานในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง

1.3) การนำเสนอข้อมูลเชิงวิเคราะห์ เป็นการนำข้อมูลที่วิเคราะห์ กลั่นกรองแล้วมาแนะนำ เช่น แนวโน้มตลาดหุ้น ทิศทางการลงทุน เป็นต้น

2) การนำเสนองานเชิงชักชวน เป็นการนำเสนอข้อเท็จจริง ความคิดเห็น รวมทั้งเพื่อโน้มน้าวผู้ฟังให้เห็นด้วยกับเรื่องที่น่าเสนอ เกิดความชื่นชม คล้อยตาม ยอมรับหรืออนุมัติ ตามที่นำเสนอ การนำเสนองานเชิงชักชวน แบ่งได้ ดังนี้

2.1) การนำเสนอโครงการหรือแผนงาน เป็นการนำที่นำมาแสดงให้เห็นถึงข้อดีหรือจุดเด่น รวมถึงรายละเอียดในการดำเนินการมาเสนอ เพื่อให้ผู้ฟังให้ความเห็นชอบหรืออนุมัติ

2.2) การเสนอขาย เป็นการนำเสนอเพื่อให้ผู้ซื้อตกลงทำสัญญา หรือรับบริการ เช่น การเสนอขายสินค้า การเสนอขายประกัน เป็นต้น

จากการศึกษาวัตถุประสงค์ของการพูดนำเสนอข้อมูล สรุปได้ว่า การพูดนำเสนอข้อมูลมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการนำเสนอ ได้แก่ การนำเสนอเพื่ออธิบายชี้แจงข้อมูลให้กับผู้ฟังการนำเสนอเพื่อชักจูง โน้มน้าวใจให้ผู้ฟังเกิดความรูสึกคล้อยตาม และการนำเสนอเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับผู้ฟัง

5.3 การเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูล

การเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูลเป็นการเพิ่มโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการนำเสนองาน ผู้นำเสนองานควรมีการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูล โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมในการพูดนำเสนองานไว้ ดังนี้

ลัดดา แพรภทพิศุทธิ์ (2552: 106) ได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมในการนำเสนองานสรุปได้ว่า การเตรียมเป็นการสร้างความพร้อมในการกระทำการต่าง ๆ การเตรียมตัวที่ดีย่อมเพิ่มโอกาสในความสำเร็จให้แก่ผู้เตรียมตัวก่อนที่จะนำเสนองานเรื่อง ผู้นำเสนอควรมีการเตรียมตัวตามขั้นตอนต่อไปนี้

1) ตั้งชื่อหัวข้อในการนำเสนอให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่าผู้นำเสนอกำลังจะพูดถึงเรื่องอะไร เช่น รายงานความก้าวหน้าทางการตลาดประจำปีไตรมาสแรกของปี พ.ศ. 2551 เป็นต้น

2) กำหนดวัตถุประสงค์ และขอบเขตของการนำเสนอ ผู้นำเสนอต้องทราบว่าการนำเสนอของตนเองนั้นมีเป้าหมายการนำเสนออย่างไร เช่น คาดหวังว่าผู้ฟังจะอนุมัติ อนุญาต รับทราบ เข้าใจเรื่องที่น่าเสนอการตั้งเป้าหมายจะช่วยให้ผู้นำเสนอสามารถจำกัดขอบเขตของเนื้อหาและเลือกวิธีการนำเสนอที่เหมาะสมได้

3) วิเคราะห์สถานการณ์ ผู้นำเสนอต้องรู้ว่าผู้ฟังของตนเองเป็นใคร มีความรู้ ความเข้าใจความสนใจที่สนใจต่อเรื่อง และตัวผู้นำเสนออย่างไร ผู้ฟังมีจำนวนมากน้อยเพียงใด และมีการแบ่งกลุ่มความคิดหรือไม่ ใครเป็นผู้นำทางความคิดของกลุ่มผู้ฟัง ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้นำเสนอสามารถเตรียมเรื่องและการตอบคำถามไว้ได้

นอกจากนี้ผู้นำเสนอควรทราบด้วยว่าจะต้องไปนำเสนอเรื่องที่ไหน เมื่อไร เวลาใดเวลาในการนำเสนอมากน้อยเพียงใด ต้องส่งเอกสารให้ก่อนหรือให้แจกในที่ประชุม การนำเสนอมีใครนำเสนอบ้างตามลำดับก่อนหลัง กำหนดรูปแบบหรือวิธีการในการนำเสนอหรือไม่ เช่น การนำเสนอผลงานทางวิชาการบางแห่งกำหนดให้ผู้นำเสนอเสนอเรื่องของตนเองจนจบแล้วจึงเปิดโอกาสให้ผู้ฟังถามคำถาม ขณะที่บางแห่งจะกำหนดให้ผู้นำเสนอ เสนอทีละประเด็นแล้วให้ผู้รู้มาซักถามวิจารณ์เป็นประเด็น ๆ แล้วจึงให้ผู้อื่นถามภายหลัง เป็นต้น การได้ทราบสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้นำเสนอเตรียมตัวได้ดีขึ้นและปฏิบัติตามกติกากำหนดไว้ได้อย่างถูกต้อง

4) วางแผนในการนำเสนองานเมื่อผู้นำเสนอได้ทราบรายละเอียดตามที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว ผู้นำเสนอควรกำหนดประเด็น รายละเอียดของเรื่องที่จะนำเสนอว่ามีประเด็นอะไรบ้าง ควรจัดประเด็นก่อนหลัง และพิจารณาว่ามีประเด็นใดเด่นหรือต้องการประเด็นนั้นเป็นพิเศษ เมื่อกำหนดประเด็นและจัดลำดับแล้ว ผู้นำเสนอวิธีนำเสนออย่างไร เช่น นำเสนอคนเดียว หรือนำเสนอเป็นทีมใช้วิธีการบรรยาย หรืออภิปราย มีเอกสารประกอบการนำเสนอหรือไม่ จะเลือกใช้สื่อใดในการนำเสนอ โดยสื่อจะต้องคำนึงถึงความพร้อมและสภาพแวดล้อม

5) ทำแผนหรือร่างการนำเสนอ การทำแผนหรือร่างการนำเสนอจะช่วยให้มองเห็นแนวทางการนำเสนอ และสามารถนำเสนอได้ถูกทาง ควบคุมเวลาได้ไม่พูดเยิ่นเย้อ ตกหล่นรู้ว่าควรใช้ส่วนใดช่วยในตอนไหน โดยเฉพาะการนำเสนอเป็นทีมจะช่วยสะดวกในการแบ่งหน้าที่และทำความเข้าใจได้ถูกต้องตรงกันการทำแผนหรือร่างในการนำเสนอจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

5.1) ส่วนนำ ส่วนนำนี้ถือเป็นการเตรียมความพร้อมและกระตุ้นความสนใจให้แก่ผู้ฟัง ด้วยการทักทายผู้ฟัง แนะนำตนเอง ทีมงาน เกริ่นถึงความเป็นมาวัตถุประสงค์ในการนำเสนอ และเรื่องที่จะนำเสนอ

5.2) ส่วนเนื้อหา เป็นส่วนที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นส่วนที่แจ่มแจ้ง รายละเอียด ข้อเท็จจริงผลการวิเคราะห์ ให้เหตุผลหรือหลักฐานอ้างอิง ไม่ควรมีประเด็นมากเกินไป ควรจัดลำดับให้ชัดเจน ไม่สับสน วกวน

5.3) ส่วนสรุป เป็นการนำเสนอสาระสำคัญที่เสนอไปแล้วมาพูดใหม่ ให้กระชับชัดเจนเพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบประเด็นสำคัญ หรือจำสาระหลักที่นำเสนอไปแล้วได้ดียิ่งขึ้น

6) การเตรียมตัวในการนำเสนอ เมื่อเขียนแผนหรือร่างในการนำเสนอแล้วผู้นำเสนอควรเตรียมตัวในการนำเสนอ ดังนี้

6.1) ทำความเข้าใจเนื้อหา ข้อมูลเตรียมไว้ทั้งหมด

6.2) หากเป็นการนำเสนอแบบทีมควรมีการซักซ้อมความเข้าใจในการแบ่งหน้าที่ หรือช่วงเวลาให้เข้าใจตรงกัน

6.3) เตรียมสื่อที่ผู้นำเสนอตัดสินใจเลือกใช้ให้พร้อม เช่น เอกสาร คอมพิวเตอร์โปรแกรม เป็นต้น

6.4) ซักซ้อมเนื้อหา ขึ้นตอน รวมถึงสื่อที่ใช้ในการนำเสนอ

6.5) เตรียมความพร้อมทั้งร่างกายและจิตใจ ความพร้อมทางกาย คือ สภาพร่างกายที่แข็งแรงสดชื่น เสียงไม่มีปัญหา การแต่งกายเหมาะสมกับบุคลิกภาพวัย สมัยนิยม รวมไปถึงกาลเทศะ ส่วนความพร้อมทางจิตใจ หมายถึง การเตรียมใจไม่ให้วิตกกังวล

สุภัค มหาราการและนิธอร พรอำไพสกุล (2556: 60) ได้กล่าวถึง การเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูล สรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อมในการนำเสนองาน เริ่มจากรวบรวมและเรียบเรียงเนื้อหาให้ตรงกับหัวข้อเรื่องที่บรรยาย จัดลำดับเค้าโครงเรื่องที่บรรยาย ร่างบทบรรยายโดยใช้ถ้อยคำให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง พิจารณาลำดับความหรือการดำเนินเรื่องให้ต่อเนื่องและกลมกลืน รวมถึงการบันทึกหัวข้อสำคัญไว้ดูขณะที่บรรยาย

กิตติชัย พินโนและอมรชัย คหกิจโกศล (2558: 208) ได้กล่าวถึงการเตรียมความพร้อมในการนำเสนองาน สรุปได้ว่า การจัดเตรียมบทพูดและการเตรียมตัวทำงานนำเสนอ (presentation) มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) การกำหนดโครงร่าง การกำหนดโครงร่างผู้นำเสนอต้องกำหนดวัตถุประสงค์ วิเคราะห์ผู้ฟัง เพื่อสร้างเนื้อหาที่มีความชัดเจน สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีความเหมาะสม

กับกลุ่มผู้ฟัง เมื่อผู้นำเสนอได้กำหนดโครงร่างการนำเสนอ จะช่วยให้ การนำเสนอครอบคลุม ในประเด็นต่าง ๆ และหัวข้อที่นำเสนอมีลำดับความคิดสัมพันธ์กันนอกจากนี้ยังเป็นการกำหนด ขอบเขตเนื้อหาให้ผู้พูดสามารถควบคุมเวลาในการนำเสนอได้

2) การเพิ่มรายละเอียด เป็นขั้นตอนหลังจากการกำหนดโครงร่างแล้ว จากนั้นผู้นำเสนอเพิ่มเนื้อหาและรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ ได้แก่ คำอธิบาย ตัวอย่างการวิเคราะห์ รวมถึงเพิ่มเติมส่วนประกอบอื่นเพื่อให้เนื้อหา มีความชัดเจนและช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาที่ผู้พูด ต้องการนำเสนอได้ง่ายและติดตามเรื่องราวได้โดยตลอดมากขึ้น เช่น กราฟ ตารางภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหวรวมถึงเสียง ทั้งนี้ผู้พูดต้องระมัดระวังส่วนประกอบเสริมว่าควรเป็นข้อมูลสำคัญ ที่สนับสนุนประเด็นการนำเสนอเท่านั้น เพราะจะทำให้งานนำเสนอมีเนื้อหามากเกินความจำเป็นผู้พูด จะหมดบทบาทกลายเป็นเพียงเครื่องมืออ่านงานนำเสนอเท่านั้น

3) การปรับแต่งงานนำเสนอ เป็นขั้นตอนหลังจากการคัดสรรเนื้อหา รายละเอียด รวมถึงส่วนประกอบเพิ่มเติม การปรับแต่งงานนำเสนอควรพิจารณาความเหมาะสม ของแบบสไลด์อักษร พื้นหลังและเทคนิคภาพเคลื่อนไหวของงานนำเสนอให้อ่านง่ายสบายตา และสวยงามน่าติดตาม

4) การทดลองนำเสนอ เป็นขั้นตอนหลังจากที่ผู้พูดเตรียมการนำเสนอเสร็จ แล้ว ควรทดลองฝึกซ้อมการนำเสนอเพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา ข้อบกพร่องของเนื้อหาการนำเสนอ สามารถพูดจบได้ในระยะเวลาที่กำหนดหรือไม่ หากพบปัญหาผู้พูดจึงปรับแก้ไข นอกจากนี้ผู้พูด ควรเตรียมตอบคำถามที่ผู้ฟังอาจถามภายหลังจบการนำเสนอด้วยการคาดเดาคำถามล่วงหน้า

จากการศึกษาการเตรียมความพร้อมในการพูดนำเสนอข้อมูล สรุปได้ว่าการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูลควรมีการกำหนดหัวข้อ วัตถุประสงค์ของการนำเสนอข้อมูล กำหนดสาระสำคัญ วางแผนงาน และเก็บรวบรวมข้อมูล จัดลำดับความสำคัญของข้อมูล นอกจากนี้แล้วก่อนนำเสนอข้อมูล ผู้นำเสนอควรทำความเข้าใจกับเนื้อหาข้อมูล และเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจให้พร้อมต่อการพูดนำเสนอ

5.4 ขั้นตอนการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูล

ขั้นตอนการพูดนำเสนอข้อมูลเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญในการนำเสนอ ข้อมูล โดยมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงขั้นตอนของการพูดนำเสนองานไว้ ดังนี้

สุภัค มหาวรรการและนิธิตอร์ พรอำไพสกุล (2556: 61) การนำเสนอผลงาน หรือบรรยายสรุป เริ่มจากอารมณ์ภาพที่ให้ความน่าสนใจ พยายามกระตุ้นความสนใจของผู้ฟังควรแสดง ความคิดสำคัญที่ชัดเจนเพียง 3-4 ข้อเท่านั้น ชี้ให้เห็นความสำคัญของผลงานที่นำเสนอ การพูดเพื่อนำเสนอผลงานหรือบรรยายสรุปมีหลักการพูด ดังนี้

- 1) พูดให้เห็นความเป็นมาของเรื่องที่กำลังจะพูด
- 2) เรื่องที่พูดเป็นเรื่องอะไร ของใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร กล่าวถึงความสำคัญของผลงาน และประโยชน์ที่ผู้ฟังจะได้รับ

- 3) เรียบเรียงบทพูดด้วยภาษาของตนเอง
 - 4) พูดให้ตรงประเด็น ไม่ออกนอกเรื่อง
 - 5) ใช้น้ำเสียง ลีลาที่สุภาพน่าฟัง
 - 6) พูดเพื่อนำเสนอผลงานหรือบรรยายสรุปภายในเวลาที่กำหนด
 - 7) ควรมีสื่อประกอบการพูด เช่น รูปภาพหรือตัวอย่างผลิตภัณฑ์
- จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์ (2563: 194) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการพูดนำเสนอข้อมูลไว้ว่า การพูดนำเสนอข้อมูลมีขั้นตอนในการพูด ดังนี้
- 1) เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูดตามลำดับความสำคัญได้กระชับ ชัดเจน
 - 2) พิจารณาเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพ พื้นฐานความรู้ของกลุ่มผู้ฟัง
 - 3) พิจารณาเนื้อหาที่รายงานให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด
 - 4) ควรใช้ภาษาในการเสนอเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง สื่อสารเข้าใจง่าย ไม่ใช้ศัพท์เทคนิคหรือศัพท์ทางวิชาการที่ยากเพราะอาจทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ
 - 5) มีการยกตัวอย่างสถิติ เอกสารและอุปกรณ์ประกอบการรายงานในเนื้อหาบางตอน เพื่อใช้ให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายและชัดเจน
 - 6) ควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ซักถามข้อสงสัย
 - 7) หากการรายงานมีเนื้อหาสาระมากเนเวเวลาที่มืออยู่ควรพิมพ์เอกสารแจกล่วงหน้าเพื่อผู้รายงานจะได้ชี้แจงเฉพาะส่วนสำคัญเท่านั้น ส่วนรายละเอียดจะได้ดูที่เอกสาร
- จากการศึกษาขั้นตอนการพูดนำเสนอข้อมูล สรุปได้ว่า การพูดนำเสนอข้อมูล ผู้นำเสนอควรเรียบเรียงเนื้อหาข้อมูลในการนำเสนอ มีการกล่าวเริ่มต้นให้น่าสนใจ เพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้ฟัง ด้วยน้ำเสียง ท่าทางที่สุภาพ นอกจากนี้ในการพูดนำเสนองานควรพูดอย่างตรงประเด็น มีสื่อประกอบการพูด และควรพูดนำเสนอภายในเวลาที่กำหนด

6. การพูดแสดงทรรศนะ

6.1 ความหมายของการพูดแสดงทรรศนะ

การพูดแสดงทรรศนะเป็นการพูดที่แสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้พูด ดังที่นักวิชาการได้ให้ความหมายของการพูดแสดงทรรศนะไว้ ดังนี้

เสนีย์ วิลาวรรณ และคณะ (2551:93) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดแสดงความคิดเห็น สรุปได้ว่า การพูดแสดงความคิดเห็นเป็นการพูดชี้แจงถึงข้อเท็จจริง หลักการเหตุผล ข้อสันนิษฐาน ข้อวินิจฉัย ข้อเสนอแนะ และการประเมินค่าในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่อาจเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โอกาสที่จะพูดแสดงความคิดเห็นจึงสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา เช่น การพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียน การประพฤติปฏิบัติตนของเพื่อนเช่น การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหนังสือ ข่าว บทความต่าง ๆ สังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม เป็นต้น

จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์ (2563: 165) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดแสดงทรรศนะ สรุปได้ว่า การพูดแสดงทรรศนะเป็นการพูดแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนให้ผู้ฟังเข้าใจได้รับรู้ และเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ เช่น การแสดงความคิดเห็นในหน่วยงาน การแสดงความคิดเห็นในการประชุม การแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียน เป็นต้น

จากการศึกษาการพูดแสดงทรรศนะ สรุปได้ว่า การพูดแสดงทรรศนะ เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ข้อเท็จจริง โดยยึดหลักการใช้เหตุผลมาประกอบในการแสดงความคิดเห็น การพูดแสดงความคิดเห็นเห็นได้บ่อยในชีวิตประจำวัน ทั้งในด้านการเรียนและการทำงาน

6.2 จุดมุ่งหมายในการพูดแสดงทรรศนะ

จุดมุ่งหมายของการพูดแสดงทรรศนะ มี 5 ประการ ดังที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์ (2563: 165) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการพูดแสดงทรรศนะไว้ว่า จุดมุ่งหมายในการพูดแสดงทรรศนะ มีดังนี้

- 1) พูดเพื่อประเมินค่าว่ามีประโยชน์ให้แก่งคิด ก่อให้เกิดความเจริญ และสร้างสรรค์อย่างไร
- 2) พูดเพื่อให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อที่ประชุม
- 3) พูดเพื่อให้ข้อสังเกตว่าควรระมัดระวังเรื่องต่าง ๆ อย่างไร
- 4) พูดเพื่อให้ตัดสินใจว่าในที่ประชุมควรจะทำอย่างไร ถ้ามีกรณี
นั้น ๆ เกิดขึ้น
- 5) พูดเพื่อแสดงอารมณ์ในการนี้ควรระมัดระวังถ้อยคำที่ใช้ ควรใช้ภาษา
สุภาพเป็นเกณฑ์

จากการศึกษาจุดมุ่งหมายในการพูดแสดงทรรศนะ สรุปได้ว่า การพูดแสดงทรรศนะ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญหลายประการ เช่น การพูดเพื่อประเมินค่า การพูดเพื่อให้ข้อเสนอแนะ การพูดเพื่อการตัดสินใจ รวมถึงการพูดเพื่อแสดงอารมณ์ เป็นต้น

6.3 องค์ประกอบของการพูดแสดงทรรศนะ

องค์ประกอบของการพูดแสดงทรรศนะ มีองค์ประกอบที่สำคัญทั้งทางด้าน โครงสร้างและภาษา ดังที่ นักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบไว้ ดังนี้

ภาสกร เกิดอ่อน และคณะ (2551: 154-155) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูดแสดงทรรศนะ ไว้ว่า การพูดแสดงทรรศนะประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

- 1) โครงสร้างของการแสดงทรรศนะ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ
 - 1.1) ที่มา คือส่วนที่เป็นเรื่องราวทำให้เกิดการแสดงทรรศนะและมีความจำเป็นที่จะต้องแสดงทรรศนะ
 - 1.2) ข้อเสนอสนับสนุน คือ หลักการข้อเท็จจริง รวมทั้งทรรศนะของบุคคลอื่นที่ผู้แสดงทรรศนะนำมาใช้ประกอบให้เป็นเหตุผลสนับสนุน
 - 1.3) ข้อสรุป คือ สารที่สำคัญของการแสดงทรรศนะ เป็นข้อวินิจฉัยข้อสันนิษฐานอาจเป็นข้อเสนอแนะหรือการประเมินที่นำเสนอเพื่อให้ผู้อื่นพิจารณาไปปฏิบัติ
- 2) ภาษาที่ใช้ในการแสดงทรรศนะ การใช้ภาษาในการแสดงทรรศนะควรใช้ถ้อยคำกะทัดรัด มีความหมายแจ่มชัด เรียงลำดับเนื้อความไม่สับสน วกวน ถูกต้องตามระดับของการสื่อสาร ซึ่งมีที่ควรสังเกตดังนี้

2.1) ใช้คำหรือกลุ่มคำที่แสดงว่าเป็นเจ้าของทรศนะ อาจเป็นคำนาม
สรรพนามประกอบกับคำกริยาที่ระบุชี้ว่าเป็นข้อสรุปของการแสดงทรศนะ

2.2) ใช้คำหรือกลุ่มคำกริยาช่วยในข้อสรุปเพื่อให้เห็นว่า เป็นการแสดงทรศนะ
เช่น น่า น่าจะ คง เป็นต้น

2.3) ใช้คำหรือกลุ่มคำที่สื่อความหมายไปในทางการแสดงทรศนะ
อาจเป็นการแสดงความเชื่อมั่น คาดคะเน

จากการศึกษาองค์ประกอบของการพูดแสดงทรศนะ สรุปได้ว่า การพูด
แสดงทรศนะ มีองค์ประกอบที่สำคัญในส่วนของโครงสร้างของการแสดงทรศนะ ที่มีส่วนสำคัญ
3 ส่วน คือ ที่มา ข้อสนับสนุนและข้อสรุป และนอกจากนี้ยังมีเรื่องภาษาที่ใช้ในการแสดงทรศนะ
ที่ควรใช้ภาษาที่มีถ้อยคำกระชับ ชัดเจน และถูกต้องตามหลักการสื่อสาร

6.4 หลักการพูดแสดงทรศนะ

หลักการพูดแสดงทรศนะมีหลักการที่สำคัญ ดังที่นักวิชาการ
ได้ให้ความหมายของการพูดแสดงทรศนะไว้ ดังนี้

ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์ (2519: 91) ได้กล่าวถึงการพูดแสดงความคิดเห็น
สรุปได้ว่า การพูดแสดงความคิดเห็นเป็นทั้งการสนับสนุนและโต้แย้งเรื่องราวที่ประสบมา โดยมี
หลักสำคัญที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

1) บอกแหล่งที่มาของเรื่อง ควรบอกข้อความโดยสรุปที่ได้ยินหรืออ่านมา
ให้ผู้ฟังรับรู้ก่อนแสดงความคิดเห็นของตน

2) กล่าวถึงข้อเท็จจริง เพื่อให้ผู้ฟังได้เข้าใจเรื่องราวคร่าว ๆ แล้วจึงให้ข้อคิดเห็น
ของตนเอง พร้อมข้อเสนอแนะ

3) แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของเรื่องที่พูดว่ามีความสำคัญต่อสังคม
หรือผู้ฟังอย่างไร

4) พูดด้วยลักษณะเชื่อมั่นในตนเอง ไม่ก้าวร้าว ไม่ดูถูกผู้ฟัง แสดงความรู้
ความคิดด้วยความสุภาพ และจริงใจต่อผู้ฟัง

5) ทิ้งท้ายเพื่อให้ผู้ฟังเก็บไปคิด

เสนีย์ วิลาวรรณ และคณะ (2551: 94) ได้กล่าวถึงหลักการพูดแสดง
ความคิดเห็น สรุปได้ว่าการพูดแสดงความคิดเห็นมีหลักการสำคัญ ดังนี้

1) กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของเรื่อง เพื่อให้ผู้ฟังได้ทราบที่มาของเรื่อง
ที่ผู้พูดต้องการแสดงทรศนะ

2) เล่าเรื่องย่อของเรื่องที่จะพูดเพื่อเป็นการปูพื้นให้กับผู้ที่ยังไม่เคยทราบ
และเป็นการทบทวนความรู้ให้กับผู้ที่เคยทราบเบื้องต้น

3) กล่าวถึงด้านดีและด้านไม่ดีของเรื่องที่จะพูด โดยมีเหตุผลตัวอย่าง
ประกอบเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ

จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์ (2563: 165) ได้กล่าวถึงหลักการ
พูดแสดงทรศนะสรุปได้ว่า การพูดแสดงทรศนะควรมีหลักการ ดังนี้

1) ผู้พูดควรมีมารยาทในการพูด ไม่พูดแสดงทรรศนะด้วยถ้อยคำรุนแรง ควรใช้ถ้อยคำพูดสุภาพ และไม่แสดงความคิดเห็นโดยทำให้ผู้อื่นเสียหน้า

2) ผู้พูดควรเป็นนักพูดนักคิดที่ดี มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

3) พูดได้สนุกและมีความน่าสนใจ

4) พูดด้วยอาการยิ้มแย้มแจ่มใส เป็นกันเอง

5) พูดเสนอความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นหรือส่วนรวม

จากการศึกษาหลักการพูดแสดงทรรศนะ สรุปได้ว่า การพูดแสดงทรรศนะ มีหลักสำคัญที่ผู้พูดควรยึดปฏิบัติ เช่น การบอกที่มาของเรื่อง การแสดงข้อเท็จจริงประกอบการพูด รวมถึงการยิ้มแย้มแจ่มใส และความมั่นใจในตนเอง

7. มารยาทในการพูด

มารยาทในการพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพูดเพราะจะทำให้ผู้พูดมีความน่าเชื่อถือและประสบความสำเร็จในการพูด ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงมารยาท ในการพูด ดังนี้

นภดล จันทรเพ็ญ (2557: 87) ได้กล่าวถึงมารยาทของการพูดสรุปได้ว่าการพูดผู้พูดควรถือเรื่องการรักษา มารยาทโดยเคร่งครัด เพราะจะช่วยส่งเสริมให้ผู้พูดเป็นบุคคลที่น่านับถือเป็นการสร้างเสน่ห์ และช่วยให้ประสบความสำเร็จในการพูดได้ มารยาทที่ดีของผู้พูดนั้นก่อนพูดต้องคิด ให้รอบคอบว่าคำพูดที่จะพูดนั้นจะก่อให้เกิดผลอย่างไร จักรงษ์บารมณีใช้อารมณ์ในการพูด ไม่กล่าววาจาเสียดแทงใจคน แม้ว่าจะเป็นการหยอกล้อ เพราะจะทำให้ผู้ฟังไม่สบายใจ ไม่พูดก้าวร้าวหรือขัดคอ แม้ว่าจะมีความเห็นไม่ตรงกัน ควรใช้วิธีที่สุภาพ เช่น ขอเสนอความคิดเห็นของตน เป็นการแสดงให้ทราบอยู่ในตัวว่าความเห็นไม่ตรงกัน มีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส ใช้ถ้อยคำสุภาพ เรียบร้อยเหมาะแก่ผู้ฟัง ไม่พูด อวดตน อวดภูมิ หรือข่มผู้อื่น ไม่ผูกขาดการพูดแต่เพียงคนเดียว ควรเปิดโอกาสให้ผู้อื่นพูดบ้างยอมรับฟังความคิดเห็นของคนอื่น ไม่หลงตนจนไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่นพูดในสิ่งที่ผู้ฟังสนใจ หลีกเลี้ยงพูด เรื่องส่วนตัว นอกจากนี้ผู้ถามถึงควรกล่าวคำขอโทษก่อนจำเป็นต้องพูดในขณะที่ผู้อื่นยังพูดไม่จบ ถ้านำคำของผู้อื่นมากกล่าว ต้องบอกนามท่านผู้นั้นเพื่อเป็นการให้เกียรติ

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2558: 146-147) ได้กล่าวถึงมารยาทของการพูดสรุปได้ว่า ผู้พูดที่มีคุณธรรมและจรรยา มารยาทในการพูดย่อมก่อให้เกิดความรัก ความพึงพอใจแก่ผู้ฟัง ผู้พูดที่ดีจึงควรรักษาคุณธรรมและมีจรรยา มารยาทในการพูดอยู่เสมอ วิธีฝึกฝนตนให้เป็นผู้พูดที่ดีดังกล่าว ควรปฏิบัติตามหัวข้อใหญ่ ๆ 2 หัวข้อ คือ

1) ฝึกฝนให้เป็นผู้มีจรรยาในการพูด

ผู้พูดต้องมีสติ รู้ว่าพูดอะไร เพื่ออะไร และได้รับอะไรตอบแทน ไม่ยกตนข่มท่าน ละเว้นการพูดจาถูกผู้อื่น และควรให้เกียรติผู้ฟัง ไม่บิดเบือนข้อมูล หรือสารที่นำเสนอ หรือถ่ายทอด รับผิดชอบคำพูดของตนด้วย ไม่นำเรื่องส่วนตัวหรือความลับของผู้อื่นมาเปิดเผย

2) ฝึกฝนให้เป็นผู้มีมารยาทในการพูด

ผู้พูดควรฝึกควรฝึกให้มีกิริยาท่าทางสุภาพ สง่าผ่าเผย สำรวมปฏิบัติ ทุกอย่างด้วยอาการที่เหมาะสมทั้งการยืน การเดิน การทรงตัว การนั่ง และการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสมกับเรื่องที่พูดไม่พูดจาหยาบคายน โ้อวด ก้าวร้าวหรือประชดประชันผู้ฟังรักษาเวลาในการพูด รู้จักควบคุมอารมณ์ ไม่ห้วนไหวต่อสิ่งเร้า ที่ทำให้ไม่พอใจไม่ผูกขาดการพูดแต่เพียงผู้เดียว ควรรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่นบ้าง

จากการศึกษามารยาทของการพูดจากที่นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไปข้างต้นนั้น สรุปได้ว่ามารยาทในการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้พูดควรมิโดยเฉพาะในเรื่องการสื่อสาร ทั้งถ้อยคำ น้ำเสียง การควบคุมอารมณ์ กิริยาท่าทาง รวมถึงเรื่องของการแต่งกาย ที่มีส่วนสำคัญในการเสริมบุคลิกภาพของผู้พูดเอง

8. การวิจารณ์การพูด

การวิจารณ์การพูดเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้พูดได้เห็นข้อดีละข้อบกพร่องในการพูด หากเป็นข้อบกพร่องผู้พูดสามารถนำความคิดเห็นมาปรับปรุงการพูดของตนเองได้ ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูด ดังนี้

นภดล จันทรเพ็ญ (2557: 88- 89) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดสรุปได้ว่าการพูดต้องอาศัยการวิจารณ์ติชมของผู้วิจารณ์ เพราะจะช่วยในการปรับปรุงการพูดให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นทั้งการฝึกพูดและการพูดจริง การติชมทำได้ 2 วิธี คือ

1) ติชมตนเอง ด้วยการฝึกพูดคนเดียวดัง ๆ เหมือนมีผู้ฟังอยู่ด้วย บันทึกเสียงหรือลองฝึกพูดหน้ากระจกเพื่อให้เห็นตัวเอง

2) ผู้อื่นช่วยติชม คอยฟังแล้วติชมเพื่อปรับปรุงการพูด พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งผู้พูดและผู้วิจารณ์คือผู้พูดจะรู้ข้อบกพร่องของตนเพื่อปรับปรุงแก้ไขส่วนผู้วิจารณ์ก็ได้ฝึกการฟังการสังเกต การวิเคราะห์การประเมินผล เป็นต้น

การวิจารณ์จะได้ผลดีถ้าทั้ง 2 ฝ่าย ยึดหลักดังนี้

ผู้วิจารณ์ควรติชมเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ ไม่อคติหรือใช้อารมณ์พูดวิจารณ์ด้วยสุจริตใจ เมื่อพบสิ่งไม่ดีควรเสนอแนะในทางที่ดี มีการเสนอแนะแนวทางแก้ไข ถ้าดีแล้วต้องบอกให้ทราบเพื่อจะได้ปฏิบัติต่อไปผู้วิจารณ์ไม่จำเป็นต้องพูดเก่ง แต่ต้องมองข้อดีข้อเสียออกและชี้แนะอธิบายได้

ผู้พูด ควรยึดหลักในประเด็นต่อไปนี้

1) เรื่อง

1.1) เนื้อหา มีอารมณ์ภาพ น่าสนใจและตรงหัวข้อเรื่องเนื้อเรื่อง มีจุดหมายแน่นอน ถูกต้องตามข้อเท็จจริงครบถ้วนมีความน่าสนใจ ไม่สั้นยาวหรือสั้นเกินไป การดำเนินเรื่องเป็นไปตามลำดับ ชัดเจน มีความสัมพันธ์ต่อเนื่อง การสรุป ประทับใจ ผากข้อคิดอะไรบ้าง

1.2) เรื่องต้องมีสาระและเหตุผล

1.3) การใช้ภาษา ต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ ถูกต้องตามหลักภาษา

และความนิยม

2) ผู้พูด

- 2.1) การเตรียมตัว เตรียมมาพร้อมหรือไม่
- 2.2) ความเชื่อมั่นในตนเองมีมากน้อยเพียงใด ควบคุมตนเองได้ดีเพียงใด
- 2.3) ความกระตือรือร้นในการที่จะพูดมีเพียงใด
- 2.4) การออกเสียงชัดเจน ถูกต้องเพียงใด
- 2.5) การใช้สายตาทั่วถึงและเหมาะสมหรือไม่
- 2.6) สีลาการพูดสอดคล้องกับเนื้อเรื่องเพียงใด
- 2.7) การใช้ท่าทางประกอบ เหมาะสมหรือไม่
- 2.8) หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสมีชีวิตชีวาหรือไม่
- 2.9) มารยาท สุภาพหรือมีข้อต้องปรับปรุงอย่างไร

3) ผู้ฟัง

- 3.1) ความสนใจ มีมากน้อยเพียงไร
- 3.2) มารยาท ผู้ฟังมีมารยาทเพียงไร
- 3.3) การตั้งคำถาม เหมาะสมหรือไม่

4) ผลสำเร็จในการพูดได้รับผลเพียงใด โดยคำนึงถึงปฏิกิริยาของผู้ฟัง

เป็นสำคัญ

พินพาภรณ์ บุญประเสริฐ (2558:148- 152) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดไว้ว่า การวิจารณ์การพูด ก็คือการฟังอย่างใคร่ครวญถึงเนื้อหาสาระร่วมกับบุคลิกภาพและกลวิธีนำเสนอของผู้พูดหลีกเลี่ยงการใช้ความพึงพอใจส่วนตัวของผู้วิจารณ์หรือเสียงของผู้ฟังส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ เพราะไม่สามารถเป็นข้อสรุปที่ชัดเจน ด้วยเพราะผู้ฟังแต่ละคนอาจให้ความสนใจในบางเรื่องมากกว่า ต่างกัน บางคนให้ความสำคัญกับเรื่องการแต่งกาย การใช้ภาษา การใช้เสียง อุปกรณ์ที่เตรียมมาจนทำให้อาจละเลยเรื่องอื่น ๆ ไป นอกจากนี้แบบของการพูดที่ดีของผู้ฟังแต่ละคนนั้น อาจต่างกัน บางคนใช้ตนเองเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบ ดังนั้นหากผู้พูดสามารถถ่ายทอดเรื่องราวได้อย่างคล่องแคล่วมากกว่า เสียงหรือบุคลิกดีกว่าตน ก็ถือว่าผู้พูดท่านนั้นเป็นคนที่ "พูดดี" ในขณะที่บางคนใช้นักพูดที่มีอารมณ์ขัน พูดจาสนุกสนาน มีลีลาในการพูดน่าสนใจ เป็นแบบอย่างของนักพูดที่ดี หากผู้พูดไม่ได้มีลักษณะดังที่กล่าวมาจัดว่าเป็นผู้ที่ "พูดไม่ดี" เป็นต้น

ดังนั้นการวิเคราะห์และวิจารณ์อย่างเป็นระบบ จะช่วยให้สามารถแยกแยะลักษณะการพูดที่ดีและไม่ดีออกจากกันได้ซึ่งการฝึกฟังแล้ววิจารณ์การพูดของผู้อื่นบ่อย ๆ นั้น จะทำให้เรียนรู้ข้อดีและข้อบกพร่องของผู้อื่นเพื่อไปปรับใช้ต่อไป

1) แนวทางวิจารณ์การพูด

การวิจารณ์การพูด ควรเริ่มจากการอธิบายลักษณะการพูดหรือวิเคราะห์การพูด เพื่อเป็นข้อสังเกต บันทึกข้อเท็จจริงไว้เป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อให้ผู้อื่นทราบข้อมูลเหล่านี้ไปพร้อม ๆ กันกับผู้วิจารณ์และทำให้การวิจารณ์มีเหตุผลเพียงพอก่อนนำไปสรุปขั้นตอนต่อไป ผู้วิจารณ์ควรพิจารณาในแต่ละประเด็น โดยพยายามตั้งคำถามและหาคำตอบว่า เมื่อผู้พูดมีลักษณะเป็นเช่นนั้นแล้ว "ทำให้เกิดสิ่งใดตามมา" ซึ่งในแต่ละประเด็นมีแนวทางในการวิเคราะห์และวิจารณ์ดังนี้

- 1.1) ชื่อ ผู้พูดเป็นใคร ชายหรือหญิง ทำอาชีพอะไร มีชื่อเสียงหรือไม่ การที่ผู้พูดเป็นที่รู้จักหรือไม่ส่งผลต่อการพูดหรือปฏิกิริยาของผู้ฟังบ้างหรือไม่
- 1.2) พูดเรื่องอะไร ผู้พูดสามารถเลือกเรื่องได้เหมาะสมกับตน หรือเหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังหรือไม่มากน้อยเพียงใด เรื่องที่พูดมีความน่าสนใจหรือไม่ อย่างไร
- 1.3) พูดโดยใช้วิธีการใด ผู้พูดเลือกวิธีพูดโดยมีต้นฉบับ ท่องจำ อ่านจากต้นฉบับ หรือมีอุปกรณ์ช่วยในการนำเสนออย่างไร มีความเหมาะสมหรือไม่ ส่งผลต่อบุคลิกภาพและการพูดครั้งนั้นอย่างไร ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอย่างไร
- 1.4) พูดเพื่ออะไร ผู้พูดวางจุดมุ่งหมายการพูดไว้อย่างไร วางโครงเรื่อง หาตัวอย่างสนับสนุน และพูดได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่
- 1.5) สถานที่วันเวลา พูดที่ไหน เมื่อไร เวลาใด สภาพห้องเป็นอย่างไร ผู้พูดสามารถปรับการพูดของตนได้เหมาะสมหรือไม่ หากสภาพห้องหรือกลุ่มผู้ฟังไม่เป็นไปตามที่ผู้พูด ประเมินสถานการณ์ไว้ในตอนแรก ผู้พูดมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร
- 1.6) กลุ่มผู้ฟัง ผู้ฟังเป็นใคร มีเพศ วัย สถานภาพ อาชีพ การศึกษา จำนวนเป็นอย่างไรใช้กลุ่มเป้าหมายในการพูดครั้งนี้หรือไม่ ส่งผลต่อการพูดอย่างไร
- 1.7) การแต่งกาย ผู้พูดแต่งกาย เหมาะสมกับโอกาส เรื่องที่พูด สถานที่ และกลุ่มผู้ฟังหรือไม่ การประเมินเรื่องการแต่งกายเป็นเรื่องที่ควรพิจารณาความเหมาะสมเป็นเกณฑ์ เพราะการแต่งกายที่เหมาะสมกับสถานที่หนึ่งอาจไม่เหมาะสมกับอีกสถานที่
- 1.8) การปรากฏกายในช่วงแรก ก้าวเดินออกมาพูดอย่างไร มีความพร้อม หรือความมั่นใจแสดงออกถึงความกระตือรือร้นมากน้อยเพียงใด การปรากฏกายดังกล่าว ช่วยสร้างความรู้สึกดีให้กับผู้ฟัง
- 1.9) การทักทายที่ประชุม ใช้ภาษาและท่าทางทักทายที่ประชุมอย่างไร เหมาะสมหรือไม่
- 1.10) การเปิดเรื่อง มีการนำเข้าสู่เรื่องเป็นอย่างไร น่าสนใจมากน้อยเพียงใด
- 1.11) การลำดับความ ถ้ายทอดเรื่องราว เป็นไปตามลำดับ ชัดเจน มุ่งเข้าสู่ ประเด็นและจุดมุ่งหมายที่วางไว้หรือไม่
- 1.12) การสร้างความสนใจ ผู้พูดสร้างความสนใจและรักษาความสนใจ ของผู้ฟังให้คงอยู่ตลอดการพูดอย่างไร เช่น เลือกเรื่องและตัวอย่างที่น่าสนใจ เลือกวิธีการนำเสนอ ที่น่าสนใจ เลือกใช้ภาษาได้อย่างน่าสนใจ เป็นต้น
- 1.13) การใช้สายตา การใช้สายตาของผู้พูดทั่วถึง และมีความหมายหรือไม่ หรือเพียงแค่วาดตามองให้ทั่วห้อง แต่ไม่ได้สบตาเพื่อพูดคุยหรือถ่ายทอดความรู้สึก กับใครเลย
- 1.14) การใช้สีหน้า เป็นไปโดยธรรมชาติ เหมาะสมกับเรื่องราวหรือไม่
- 1.15) การใช้ท่าทาง เป็นไปอย่างธรรมชาติ มีความพอดี และเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

1.16) การใช้ภาษา ชัดเจน ถูกต้อง เหมาะสม และน่าสนใจหรือไม่
อย่างไร

1.17) ความน่าเชื่อถือ บุคลิกภาพของผู้พูด ข้อมูลที่น่าเสนอมีความน่า
เชื่อถือหรือไม่

1.18) ความเป็นธรรมชาติ ผู้พูดมีความเป็นธรรมชาติในการแสดงออก
และในการพูดหรือไม่

1.19) การออกเสียง ความชัดเจนถูกต้อง เหมาะสม การออกเสียง
มีความชัดเจนมีอัตราความเร็วที่เหมาะสมกับเรื่อง และมีความดั่งเหมาะสมกับสถานที่หรือจำนวน
ของผู้ฟังหรือไม่

1.20) น้ำเสียงที่ใช้ เหมาะสมกับเรื่อง และกลุ่มผู้ฟังหรือไม่ อย่างไร

1.21) การปิดเรื่อง การกล่าวลาผู้ฟังสามารถสรุปให้เห็นความสำคัญ
หรือทิ้งท้ายไว้ให้คิดอย่างน่าสนใจและน่าประทับใจหรือไม่

1.22) ภาพรวมการพูด เป็นธรรมชาติ เข้าใจได้ชัดเจน น่าสนใจ
น่าประทับใจ น่าเชื่อถือศรัทธาหรือไม่อย่างไร

1.23) ลักษณะเด่นของผู้พูด ผู้พูดมีลักษณะเด่นอย่างไร เช่น ภาษา
น้ำเสียง มุมมองและการเรียบเรียงความคิด ความเป็นธรรมชาติและความเป็นกันเอง ความสามารถ
ในการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เสริมการพูด เป็นต้น

1.24) ข้อบกพร่องของผู้พูดที่พบอย่างชัดเจน สิ่งที่เป็นจุดอ่อน
หรือข้อบกพร่องของผู้พูดที่สังเกตได้อย่างชัดเจนคืออะไร ควรระมัดระวังเรื่องที่ไม่ใช่เป็นข้อบกพร่อง
โดยตรงของผู้พูดเช่น กล่าวว่า "แม่บ้านไม่น่ายกน้ำมาให้ตอนนี่ เพราะเป็นการขัดจังหวะ" "ไม่ควรจัด
ห้องในลักษณะนี้" เป็นต้น

1.25) ปฏิกริยาของผู้ฟัง ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วม หรือให้ความสนใจการพูด
ครั้งนี้มากน้อยเพียงรับฟังความคิดเห็นของผู้ฟังท่านอื่นด้วย เพื่อนำมาสรุปถึงความสำเร็จของการ
พูดครั้งนี้โดยวัดจากความพึงพอใจโดยรวมของผู้พูดอีกประการหนึ่ง

1.26) ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เมื่อฟังการพูดจบลง
และได้ประมวลความคิดในแต่ละประเด็นที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจารณ์มีข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะใด
เพิ่มเติมหรือไม่

2) ข้อเสนอแนะในการพูดเพื่อวิพากษ์วิจารณ์

การสื่อสารข้อวิจารณ์ไปยังผู้รับ ควรระมัดระวัง รอบคอบและไตร่ตรอง
ให้ถี่ถ้วนเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดความเข้าใจผิด ผู้รับสารเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นการตำหนิติเตียน
โดยทั่วไปมีข้อเสนอแนะในการพูดเพื่อวิพากษ์วิจารณ์อื่น ดังนี้

2.1) วางแผนก่อนการพูด มีประเด็นเนื้อหาที่ชัดเจน ลำดับความคิด
และเลือกใช้ภาษาอย่างระมัดระวัง ใช้คำที่แสดงเหตุและผล ข้อเท็จจริง

2.2) ระมัดระวังมิให้เป็นการกล่าวโจมตี การใช้คำพูดที่เสียดสีให้รู้สึก
เจ็บช้ำน้ำใจ ควรมุ่งไปที่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นยกตัวอย่างประกอบเมื่อจะขึ้นชมหรือตำหนิ

2.3) คำนึงถึงกาลเทศะ คำนึงถึงเวลา สถานที่ หากเป็นการวิจารณ์ ต่อหน้าผู้อื่นหรือมีผู้ฟังคนอื่น ๆ อยู่ร่วมด้วย ควรเพิ่มความระมัดระวัง

2.4) ให้แนวทางการพัฒนา ปรับปรุงแก้ไข การวิจารณ์ควรแนะนำ สิ่งที่ควรทำต่อไปในโอกาสหน้า เสนอแนะแนวทางที่จะทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม การกล่าวถึงแนวทาง หรือการแก้ไขปรับปรุง เป็นการแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่ผู้พูดต้องการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ เป็นการแสดงบทบาทของที่ปรึกษา

2.5) เปิดโอกาสให้เกิดการสื่อสารสองทาง นอกจากผู้พูดจะเป็นผู้ให้ คำวิจารณ์แล้ว ควรเปิดโอกาสให้ผู้ถูกวิจารณ์แลกเปลี่ยนมุมมอง ข้อคิดเห็น วิธีนี้จะช่วยเพิ่มความ สัมพันธ์ความเชื่อมั่นและความไว้วางใจในตัวผู้วิจารณ์ต่อไปได้

2.6) ผู้วิจารณ์ควรเป็นผู้บอกหรือผู้พูดเอง การสื่อสาร โดยผ่านบุคคล ที่ 3 ที่ 4 การฝากไปบอกการสื่อสารต่อ ๆ กันไป อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อความ และเจตนาได้

จากการศึกษาการวิจารณ์การพูดที่นักวิชาการได้กล่าวไปข้างต้นนั้น สรุปได้ว่า การวิจารณ์การพูดที่ดี ผู้วิจารณ์ควรมีความเป็นกลาง ไม่อคติหรือยึดติดกับแนวทางของตน นอกจากนี้ผู้วิจารณ์ควรแนะนำทั้งข้อดีและข้อบกพร่องของผู้พูด ให้ผู้พูดได้นำไปปรับปรุง และแก้ไขเพื่อพัฒนาการพูดให้มีประสิทธิภาพต่อไป

9. การประเมินการพูด

การประเมินการพูดเป็นการประเมินจากการปฏิบัติตามสภาพจริงของผู้พูด ผ่านกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูด ดังนี้

นันทา ขุนภักดิ์ (2529: 63-84) ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์ขั้นพื้นฐานที่ผู้ ประเมินผลการพูดควรพิจารณา ดังนี้

1) เนื้อหาสาระ วิเคราะห์ดูว่ามีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่แน่นอน หรือไม่ พูดได้ตรงตามจุดมุ่งหมายนั้นหรือไม่ การเลือกเรื่องเหมาะสมดีหรือไม่ มีสาระหรือคุณค่า พอหรือไม่ถูกต้องตามข้อเท็จจริงเพียงใด น่าสนใจหรือไม่ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพียงใด

2) การจัดระเบียบเรื่อง มีลำดับขั้นตอน รู้จักโยงความคิดของจุดหนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่งได้อย่างแยบคาย เหมาะสมและสามารถสรุปได้อย่างรัดกุมเพียงใด

3) การใช้ภาษา มีความกระชับ ชัดเจน เล่นชืดเพียงใด รวมถึงรสนิยม ที่ดีในการใช้ภาษาด้วย

4) ความกระตือรือร้นและความพร้อมที่จะติดต่อสื่อสารกับผู้ฟัง

5) ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ฟัง และบรรยากาศทั่ว ๆ ไปของสถานที่พูดได้เพียงใด

6) การใช้กิริยาท่าทางประกอบขณะพูด รวมถึงกิริยาอาการต่าง ๆ ตลอดช่วงการพูดด้วย

- 7) การประสานสายตากับผู้ฟัง พิจารณาว่าใช้สายตาได้เหมาะสมเพียงใด
- 8) ท่วงทำนองลีลาการใช้เสียงและความชัดเจนในการออกเสียง สังเกตดูท่วงทำนองลีลาการใช้เสียงว่าเหมือนท่วงทำนองการสนทนาในชีวิตประจำวันหรือไม่ รวมถึงการออกเสียงสามารถออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องหรือไม่
- 9) การรักษาเวลาที่กำหนดให้พูด พิจารณาว่าใช้เวลาได้เหมาะสมเพียงใด
- 10) ความสนใจของผู้ฟัง มีมากน้อยเพียงไร
- 11) มารยาทของผู้ฟัง มีการคุยกันหรือลุกออกไปกลางคันหรือไม่
- 12) การตั้งคำถามของผู้ฟัง ผู้ฟังถามเพื่อลองภูมิหรือไม่ คำถามทำให้เกิดข้อคิดใดหรือไม่
- 13) ผลสำเร็จในการพูด ได้รับผลเพียงไร ซึ่งสังเกตได้จากปฏิกิริยาของผู้ฟังเป็นสำคัญ
- 14) สรุปผลโดยส่วนรวมทั้งหมด โดยพิจารณาว่าการพูดนั้นควรจะอยู่ในระดับใดเช่นดีมาก ดี พอใช้ ยังต้องปรับปรุง หรือยังใช้ไม่ได้ เป็นต้น
- อนันต์ ทรงวิทยา (2546 อ้างถึงใน ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว, 2554: 119) ได้อธิบายถึงแนวทางการประเมินผลไว้กว้าง ๆ 4 ประการคือ
- 1) รูปแบบการพูด ควรพิจารณาว่าการพูด "ครบวงจร" หรือไม่ ได้แก่ การทักทายผู้ฟังการนำเรื่อง เนื้อหาสาระ และการจบเรื่อง
 - 2) เนื้อเรื่อง มีสาระตามกำหนด ตรงจุดมุ่งหมาย มีการลำดับขั้นตอนก่อนหลัง มีเอกภาพสัมพันธ์ภาพ และสารัตถภาพอย่างเหมาะสม
 - 3) การใช้ท่าทาง เหมาะสมกลมกลืนกับเนื้อเรื่องและเป็นธรรมชาติ รวมถึงบุคลิกลักษณะทั่วไปของผู้พูดด้วย
 - 4) การใช้ภาษา พิจารณาถึงระดับภาษาที่ใช้ตามกาลเทศะและฐานะของบุคคล รวมถึงความชัดเจนในการออกเสียง และจังหวะลีลาการพูด
- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (2554: 122) ได้แสดงตัวอย่างแบบประเมินการพูดไว้ ดังนี้

ตารางที่ 2 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับ				
	1	2	3	4	5
1. เนื้อหาและกลวิธีการนำเสนอ ความถูกต้อง ตรงวัตถุประสงค์ การเปิดเรื่อง การลำดับ/ ความต่อเนื่องของเรื่อง การปิดเรื่อง ความน่าสนใจ					

ตารางที่ 3 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว (ต่อ)

หัวข้อที่ประเมิน	ระดับ				
	1		1		1
2. เสียงและกิริยาท่าทาง การใช้เสียงและน้ำเสียง การใช้ท่าทางแสดงออกต่าง ๆ การใช้สายตา					
3. การใช้ภาษา ถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะสมกับผู้ฟังและเนื้อหา กะทัดรัด ชัดเจน สละสลวย					
รวม					

ฐานจันทร์ วงศ์สุวรรณะ (2547 อ้างถึงใน ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว, 2554: 119) ได้กล่าวถึงแนวทางในการประเมินผลว่าควรยึดหลัก 8 ประการ ดังนี้

- 1) บุคลิกภาพทั่วไปของผู้พูด เช่น การแต่งกาย กิริยามารยาท ความสุภาพ ความน่าเชื่อถือการเตรียมตัวสำหรับการพูด
- 2) การเริ่มพูด ผู้พูดทำให้ผู้ฟังสนใจและต้องการจะฟังต่อไปหรือไม่
- 3) เสียง พิจารณาคุณภาพของเสียงที่สามารถสื่อความคิดของผู้พูดไปยังผู้ฟังได้ดีเพียงใด
- 4) การใช้ภาษา พิจารณาการใช้ภาษาของผู้พูดที่สามารถสื่อความคิดได้หรือไม่ เป็นภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด
- 5) การใช้ท่าทางประกอบการพูด มีความเหมาะสมกับเนื้อหาหรือคำพูดที่พูดหรือไม่ท่าทางนั้นช่วยเสริมหรือสร้างความเข้าใจพิเศษหรือไม่
- 6) เนื้อหาสาระที่พูด เนื้อหาที่น่าสนใจมีความถูกต้องสมบูรณ์ น่าสนใจ น่าเชื่อถือเพียงใด
- 7) ความพอใจของผู้ฟัง พิจารณาจากปฏิกิริยาของผู้ฟังที่มีต่อการพูดจากการแสดงออก เมื่อเริ่มฟัง กำลังฟัง และเมื่อการพูดยุติลง ถ้าปฏิกิริยาของผู้ฟังเป็นไปในทางที่พึงพอใจก็นับว่าพูดได้ดี
- 8) การสรุป พิจารณาบทสรุป สรุปเรื่องให้พอดีกับเวลาที่กำหนดให้การอำลาผู้ฟัง

สมพร แห่งพิพัฒน์ (2556: 211) ได้แสดงตัวอย่างแบบประเมินผลการพูดไว้ ดังนี้

ตารางที่ 4 ตัวอย่างแบบประเมินการพูดของสมพร แห่งพิพัฒน์

ลำดับที่	หัวข้อที่ประเมิน	ระดับ				
		1	2	3	4	5
1	การเลือกเรื่อง					
2	การวางโครงเรื่อง					
3	เนื้อหาสาระและคุณค่า					
4	วิธีการพูด					
5	บุคลิกและอากัปกริยา					
6	การแสดงออกทางสายตาและสีหน้า					
7	น้ำเสียงและจังหวะการพูด					
8	การใช้ภาษา ถ้อยคำ สำนวน					
9	การเลือกเรื่อง					
10	การวางโครงเรื่อง					

จากการศึกษาแนวการประเมินผลของนักวิชาการหลายท่าน ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบการประเมินผล 4 ด้าน คือ ด้านที่ 1 เนื้อหา/ การแสดงเหตุผล ด้านที่ 2 การใช้ภาษา ด้านที่ 3 ความคล่องแคล่ว/ การใช้เวลา และด้านที่ 4. บุคลิกภาพ โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนน ในช่วงคะแนน (มาเรียม นิลพันธ์, 2558: 196) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2558: 152) ได้กล่าวถึงการประเมินผลการพูดไว้สรุปได้ว่า การผู้พูดควรประเมินผลหลังการพูด เพื่อจะสามารถนำผลการประเมินไปปรับปรุงให้ดีขึ้น ในโอกาสต่อไป การประเมินผลการพูดทำได้ ดังนี้

1) ประเมินด้วยตนเอง วิธีการประเมินผลการพูดด้วยตนเอง อาจพิจารณาได้ง่ายๆโดยสังเกตจากปฏิกิริยาของผู้ฟัง เช่น จำนวนผู้ฟัง สีหน้าท่าทางรวมไปถึงเสียงปรบมือจากผู้ฟัง หรืออาจใช้ความรู้สึกของตนเองมาประเมินความพอใจว่ามากน้อยเพียงใด มีความน่าสนใจหรือไม่พูดเนื้อหาตามที่เตรียมมาครบถ้วน หากมีข้อบกพร่องในส่วนอื่น ก็พัฒนาให้ก้าวหน้าขึ้นไปอีก

2) ประเมินโดยผู้อื่น การประเมินผลการพูดโดยวิธีนี้อาจให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดซึ่งไม่อยู่ในฐานะผู้ฟังโดยตรงเป็นผู้ประเมิน หรืออาจให้ผู้ฟังซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลมากที่สุดในการประเมินเป็นผู้ให้คำแนะนำก็ได้เช่นกัน ทั้งนี้อาจขอให้ประเมินด้วยวาจาหรือใช้แบบประเมินการพูด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

วนิดา กุลภัทร์แสงทอง (2554) ได้วิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ โดยนำข้อมูลท้องถิ่นมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยกำหนดวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ในการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น 2) เพื่อพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นของนักเรียนให้มีผลตามเกณฑ์ 80/80 3) เพื่อทดลองใช้แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น และ 4) เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์และความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น การวิจัยเรื่องนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนโรงเรียนเทศบาลศรีบุญยานุสรณ์ อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร สังกัดเทศบาลเมืองกระทุ่มแบน โดยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 ด้วยการสุ่มอย่างง่าย มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้รู้ท้องถิ่นเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น 2) แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนเรื่องในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 แผน 3) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งจะเป็นข้อสอบชุดเดียวกันในรูปแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น 5) แบบสังเกตพฤติกรรมคุณลักษณะ รักความเป็นไทย ผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า 1) ผลการวิเคราะห์หลักสูตรและข้อมูลพื้นฐาน พบว่า ต้องการให้มีการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับคำขวัญของอำเภอกระทุ่มแบน แบบฝึกมีรูปแบบหลากหลายเป็นการฝึกรายบุคคล มีภาพประกอบ เนื้อหาน่าสนใจเหมาะสมกับวัยของนักเรียน จำนวนข้อของแบบฝึกไม่มากเกินไปใน 1 ชุด 2) แบบฝึกหัดการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นมี 4 ชุด ได้แก่ 1) ทำเงินไหลผ่าน 2) โรงงานมากมี 3) ของดีเบญจรงค์ 4) ดงกล้วยไม้งาม ประกอบด้วยชื่อแบบฝึก คำนำ ตัวชี้วัด คำชี้แจง แบบทดสอบก่อนเรียนแบบฝึกการเขียนเรื่องและแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งแบบฝึกมีประสิทธิภาพ 84.66/ 86.67 3) ระหว่างการทดลองใช้แบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับดีและมีความสุข สนุกสนานกับการเรียน 4) ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น ก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งนักเรียนเห็นด้วยว่าแบบฝึกช่วยให้นักเรียนมีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้นกว่าเดิม กิจกรรมของแบบฝึกไม่ยุ่งยากซับซ้อนระดับมากที่สุดและนักเรียนมีคุณลักษณะรักความเป็นไทย คือ นักเรียนใช้ภาษาไทย เลขไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

อนุรักษ์ ไชยฮั้ง (2555) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสพีซีและแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิชันในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ทั้งในภาพรวมและรายด้านของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 2) เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และ 3) เพื่อเปรียบเทียบเมตาคอกนิชันในการเขียนภาพรวมและรายด้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยกลวิธีเอสพีซีและแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยมีประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 37 จังหวัดแพร่-น่าน มีเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบทดสอบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ 2) แบบวัดเมตาคอกนิชันในการเขียน 3) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้กลวิธีเอสพีซีและแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ 4) ชุดคำถามผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสพีซีและแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมและรายด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสพีซีและแนวความคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่สูงขึ้นตามลำดับ 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในภาพรวมและรายด้านหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มนทิตา กิตติโกสินทร์ (2555) ซึ่งพัฒนาเกี่ยวกับทักษะการอ่านแจกสะกดคำอักษรนำโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านแจกสะกดคำอักษรนำโดยใช้กระบวนการแบบร่วมมือ 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านแจกสะกดคำอักษรนำโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เกณฑ์ร้อยละ 75 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโนนใหญ่ (โอบาสพิทยาการ) อำเภอเชียงในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 1 จำนวน 19 คน ในปีการศึกษา 2554 โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จำนวน 16 แผน 2) แบบฝึกทักษะการอ่านแจกสะกดคำอักษรนำ จำนวน 8 ชุด 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านแจกสะกดคำอักษรนำ จำนวน 30 ข้อ 4) แบบทดสอบย่อย 5) แบบบันทึกประจำวันของครู 6) แบบสัมภาษณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ 7) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน 8) แบบสอบถามความพึงพอใจผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 85.57 ของคะแนนเต็ม และมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 100 ของนักเรียนทั้งหมด

ศิลปิน บุญจันทร์ศรี (2555) ได้วิจัยเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลท้องถิ่นพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ในการพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น 2) เพื่อพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยนำข้อมูลท้องถิ่นมาใช้ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 3) เพื่อทดลองใช้แบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น และ 4) เพื่อประเมินผล การเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจและศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/5 จำนวนนักเรียน 45 คน โรงเรียนวังไกลกังวล อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผล การเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึก และจากการศึกษาพบว่า 1) นักเรียน ครู และผู้เชี่ยวชาญ ต้องการให้มีการพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นที่มีลักษณะรูปภาพสีสันสวยงาม ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย แทรกกิจกรรมที่หลากหลาย เนื้อหาของแต่ละแบบฝึกมีการเชื่อมโยงกัน ในแบบฝึกกิจกรรมตัวอักษร มีความชัดเจน สำนวนภาษาเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน 2) แบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ ข้อมูลท้องถิ่น ประกอบด้วยชื่อแบบฝึก คำนำ สารบัญ คำชี้แจงการใช้แบบฝึก แบบทดสอบก่อนเรียน เนื้อหาที่เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น กิจกรรมการอ่าน เพื่อความเข้าใจ และแบบทดสอบหลังเรียน แบบฝึกมีจำนวน 5 ชุด 3) การทดลองใช้แบบฝึกการอ่าน เพื่อความเข้าใจ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจ และกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ด้วยแบบฝึกมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่านได้มากขึ้น 4) ผลการอ่านเพื่อความเข้าใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความคิดเห็นว่าเป็นแบบฝึกมีกิจกรรมการเรียนการสอนมีเนื้อหาน่าสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้น และแบบฝึกช่วยให้นักเรียนมีความรู้เรื่องข้อมูลท้องถิ่นของอำเภอหัวหินมากขึ้น

ไชยวัฒน์ อารีโรจน์ (2557) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูด รายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกหัดการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้า หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว่ากับเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้า โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/10 โรงเรียนวิสุทธิรังษี อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 มีนักเรียน 45 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้า จำนวน 5 แบบฝึก แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูด รายงานการศึกษาค้นคว้า จำนวน 5 แผน แบบประเมินความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า จำนวน 1 ฉบับ และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูด รายงานการศึกษาค้นคว้า จำนวน 1 ฉบับ ผลการวิจัยที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ 1) แบบฝึกทักษะ

การพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.24/ 85.46 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 แสดงว่าแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้ามีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้ตามสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 2) ความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าที่ค่าเท่ากับร้อยละ 85.46 สูงกว่าเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 3) ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 แสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าอยู่ในระดับมากที่สุด

นวรรตน์ สุขวัฒนาสินธิ์ (2559) ได้วิจัยเกี่ยวกับผลการใช้รูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันวิชาหลักภาษาไทย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เปรียบเทียบคะแนนทักษะชีวิตก่อนและหลังทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันกับนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนปกติ 2) เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนและหลังทดลอง 3) เปรียบเทียบคะแนนทักษะชีวิตก่อนและหลังทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันกับนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนปกติ 4) เปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยก่อนและหลังทดลองของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันกับนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนปกติ มีตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต-จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องเรียน มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 21 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทย และแบบสอบถามวัดทักษะชีวิตของนักเรียนตามตัวชี้วัดทักษะชีวิตของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันมีคะแนนทักษะชีวิตสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันมีคะแนนทักษะชีวิตสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 4) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E ร่วมกับเทคนิคกลุ่มร่วมมือแข่งขันมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พิสมร ชูอม (2561) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการพูดของนักเรียนด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดของนักเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนเซนต์ฟรังซิสซาเวียร์คอนแวนต์ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 การศึกษา 2561 จำนวน 44 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้

เพื่อนคู่คิดเรื่องการพูด 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียน ซึ่งเป็นแบบประเมินตามสภาพจริง (Rubric Scoring) 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดมีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 15 ข้อ ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถในการพูดของนักเรียนหลังจากการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดอยู่ในระดับมาก

กมลรัตน์ สิงห์แก้ว (2561) ได้นำข้อมูลท้องถิ่นเพื่อมาพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียน โดยพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรียงความที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 นอกจากนี้ยังเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนทั้งก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น ตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนชุมชนวัดหนองโพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 50 คน ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกการเขียนเรียงความที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 10 ชุด 2) แผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนเรียงความด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 10 แผน 3) แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความอัตนัย จำนวน 1 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้เป็นข้อสอบคนละฉบับซึ่งมีลักษณะแบบคู่ขนาน 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเรียงความที่บูรณาการด้วยข้อมูลท้องถิ่นมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 81.88/83.95 โดยมีความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่นในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

IVAN MAURICIO , PACHECO MALDONADO, LINA MERCEDES, ROZO BANOY, and ESTEFANY SUAREZ QUINCHE (2011) ได้วิจัยเรื่อง บทบาทของแนวการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะการพูดรูปแบบต่าง ๆ ของนักเรียนเกรด 5 โรงเรียนจอร์จวอชิงตัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย คือ 1) เพื่อกำหนดบทบาทของการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะการพูดในนักเรียนชั้นป.5 ที่โรงเรียนจอร์จวอชิงตัน 2) เพื่ออธิบายกลยุทธ์การเรียนรู้แบบร่วมมือที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โรงเรียนจอร์จวอชิงตัน มีตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ช่วงอายุที่ระหว่าง 9-11 ปี โดยการเลือกแบบสุ่มนักเรียนจำนวน 15 คน ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจะเป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเพื่อประเมินระดับความสามารถของนักเรียน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การใช้ทักษะการพูดบทบาทของครูอาจจะเป็นการกระตุ้นและเสนอกิจกรรมปากเปล่าให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้โดยที่นักเรียนตั้งใจคุ้นเคยกับกิจกรรมประเภทนี้และผ่านการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นประโยชน์สำหรับ

นักเรียนในการพัฒนาคำพูดของพวกเขาในลักษณะที่ก้าวหน้าเนื่องจากความจริงที่ว่าช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารนี้โดยอาศัยกิจกรรมหลากหลายประเภทที่ต้องการการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคน กับทีมงานทำให้พวกเขามีโอกาสฝึกฝนภาษาสถานการณ์จริงที่นักเรียนสามารถแสดงผลลัพธ์ของหัวข้อที่ครอบคลุมในชั้นเรียน

Sulisworo and Suryani (2014) ได้วิจัยเรื่องผลของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แรงจูงใจและความรู้เทคโนโลยีสารสนเทศต่อความสำเร็จโดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนากลยุทธ์ที่เหมาะสมในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อศึกษาว่าแรงจูงใจมีผลต่อความสำเร็จในการเรียน 3) ความรู้ด้านไอทีนั้นมีผลต่อการเรียนรู้หรือไม่ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งได้มาด้วยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นกลยุทธ์ TS-TS ซึ่งเป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ซึ่งผลการวิจัย พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับกลุ่มการรักษา (การเรียนรู้แบบร่วมมือ) สูงกว่ากลุ่มการเรียนรู้ทั่วไป 2) แรงจูงใจสามารถทำนายและอธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ 3) ความรู้ด้านไอทีที่ไม่สามารถใช้เพื่ออธิบายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

Iswardati (2016) ได้วิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โดยมีจุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน โดยได้ทำการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมศึกษาในชามารินดาอินโดนีเซีย ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่การสังเกตรายการตรวจสอบบันทึกภาคสนามและการทดสอบการพูด ผลการวิจัยพบว่า 1) การสืบสวนกลุ่มพัฒนาทักษะในการพูด โดยเพิ่มการออกเสียงของนักเรียน ไวยากรณ์ คำศัพท์ และความคล่องแคล่ว ของนักเรียน มีสิ่งที่ทำให้นักเรียนกลัวที่จะพูด คือ กังวลว่าจะทำผิดพลาด และกลัวถูกนักเรียนคนอื่นหัวเราะใส่ 2) นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการตรวจสอบปัญหาและการแก้ปัญหาโดยใช้ภาษาอังกฤษ วิธีการแลกเปลี่ยน การตัดสินใจ การสนทนา การให้ความคิดและแนวผู้อื่นการยอมรับความคิดเห็นอื่น ๆ และวิธีการนำเสนอความคิดของพวกเขา 3) อุปสรรคในการดำเนินการสอบสวนกลุ่มคือ นักเรียนมีเสียงดัง นักเรียนบางคนใช้เวลาในการนำเสนอสั้นเกินไปนักเรียนบางคนมีปัญหาในการแสดงข้อโต้แย้ง และข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ และนักเรียนเพียงไม่กี่คนที่เข้าร่วม

จากการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแนวคิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ข้อมูลท้องถิ่น และการพัฒนาความสามารถด้านการพูด พบว่าการนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และข้อมูลท้องถิ่นมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียน การพูดส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการที่สูงขึ้นหลังการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมกลุ่ม การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และการลงมือปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด จะทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพด้านการพูดสูงขึ้น

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นเป็นการวิจัยแบบการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental Design or Non designs) แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง (The One –Pretest - Posttest Design) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น และ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น มีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการวิจัย

1.1 ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2. ขั้นสร้างและคุณภาพเครื่อง

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

3. ขั้นดำเนินการทดลอง

4. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

ทราบละเอียดของการดำเนินงานตามขั้นตอนต่าง ๆ มีดังนี้

ขั้นเตรียมการวิจัย

1.1 ศึกษาค้นคว้าตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสมุทรปราการ สารมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และการประเมินผลการเรียนรู้ โรงเรียนสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

1.2 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสารบทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.3 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

1.4 ศึกษาตำรา เอกสาร วารสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดประเมินผลทางการพูด การวิจารณ์การพูด และการประเมินผลตามสภาพจริง

1.5 ศึกษาตำรา เอกสารที่เกี่ยวกับหลักและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูด และสร้างแบบสอบถาม

ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2 กำหนดประชากรและตัวอย่าง

2.1 กลุ่มประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 3 ห้องเรียน ทั้งหมด 128 คน ซึ่งมีสภาพแวดล้อมคล้ายคลึงกัน และจัดห้องเรียนแบบคละความสามารถ

2.2 ตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 43 คนได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ขั้นสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือในการวิจัย มีดังนี้

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น จำนวน 10 แผนการจัดการเรียนรู้

1.2 แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Scoring Rubric)

1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2.1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมุทรปราการ

2.1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2.1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ จำนวน 10 แผนการเรียนรู้ ตามเนื้อหาวิชา จำนวน 10 คาบ มีรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้ 1) มาตรฐานการเรียนรู้ 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) สาระสำคัญ 4) ชิ้นงาน 5) กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผล และ 8) บันทึกหลังสอน

การสอนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้เป็น 4 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียม ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ขั้นตรวจสอบ ขั้นสรุปทบทเรียน โดยมีรายละเอียดขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม

1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียน แล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ

1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือการพูดแสดงทรรศนะ แล้วตอบคำถามของครู

1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4–6 คน โดยละความสามารถของนักเรียน เป็นกลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย จากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากหัวข้อที่จะพูด

2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อจะไปรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น (ที่จะศึกษานอกห้องเรียน)

2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กันในกลุ่ม

2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาสำหรับพูดนำเสนอข้อมูล หรือพูดแสดงทรรศนะ

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

นักเรียนแต่ละคนพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และครูวิจารณ์เสนอแนะทางแก้ไข

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปทบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

ครูและนักเรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานกลุ่ม พิจารณาจุดเด่นและสิ่งที่ต้องปรับปรุง ครูให้นำแนะนำเพิ่มเติม

รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 สอนขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมและขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่มถึงข้อ 2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 สอนขั้นที่ 2 กิจกรรมกลุ่ม ข้อที่ 2.3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-5 และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8-10 สอนขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ และขั้นที่ 4 ขั้นสรุปทบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม รายละเอียดดังตาราง

ตารางที่ 5 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

แผนการจัดการ	สาระการเรียนรู้	ลำดับขั้นตอนการสอนการพูด โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ	ระยะเวลา(คาบ เรียน 50 นาที/
--------------	-----------------	---	--------------------------------

เรียนรู้ที่		ร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	1 คาบเรียน)
1	หลักการพูดเพื่อนำเสนอ	<p><u>ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม</u></p> <p>1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียนด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเรียนแล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ</p> <p>1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูล แล้วตอบคำถามของครู</p> <p>1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด</p> <p><u>ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม</u></p> <p>2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 - 6 คน โดยลดความสามารถของนักเรียนเป็นกลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับสลากหัวข้อที่จะพูด</p> <p>2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อจะรวบรวมข้อมูลท้องถิ่น โดยการสุ่มประเด็นเรื่องที่จะศึกษา (ที่จะศึกษานอกห้องเรียน)</p>	1
2	การพูดเพื่อนำเสนอ	<p>2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในกลุ่ม</p> <p>2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาสำหรับนำเสนอข้อมูล</p>	1
3-5	การพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นที่นักเรียนศึกษา	<p><u>ขั้นที่ 3</u> ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบนักเรียนแต่ละคนพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ ข้อบกพร่องในการพูดและครูวิจารณ์พร้อมเสนอแนวทางแก้ไข</p> <p><u>ขั้นที่ 4</u> ขั้นสรุปบทเรียน</p> <p>ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ</p>	3

ตารางที่ 4 รายละเอียดเนื้อหาสาระของแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น (ต่อ)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่	สาระการเรียนรู้	ลำดับขั้นตอนการสอนการพูดโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	ระยะเวลา(คาบเรียน 50 นาที/ 1 คาบเรียน)
-------------------------	-----------------	--	--

6	หลักการพูดแสดง ทรรศนะ	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียม</u> 1.1 ครูกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ด้วยการใช้เพลง ภาพ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะ เรียน แล้วแนะนำวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ 1.2 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องการพูด แสดงทรรศนะ แล้วตอบคำถามของครู 1.3 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด <u>ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม</u> 2.1 ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 - 6 คน โดยละความสามารถของนักเรียนเป็น กลุ่มเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คน แต่ละคนมีบทบาทหน้าที่ตามที่ได้รับ มอบหมายจากนั้นแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนจับ สลากหัวข้อที่จะพูด 2.2 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางโครงเรื่อง เพื่อจะรวบรวมข้อมูลท้องถิ่นโดยการสุ่ม ประเด็นเรื่องที่จะศึกษา (ที่จะศึกษานอก ห้องเรียน)	1
7	การพูดแสดง ทรรศนะ	<u>ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม(ต่อ)</u> 2.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำข้อมูลท้องถิ่นที่ รวบรวมมาอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในกลุ่ม 2.4 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลมาเรียบเรียง เป็นเนื้อหาสำหรับการพูดแสดงทรรศนะ	1
8-10	การพูดแสดง ทรรศนะจากข้อมูล ท้องถิ่น	<u>ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ</u> นักเรียนแต่ละคนพูดแสดงทรรศนะจากข้อมูล ท้องถิ่น ผู้ฟังวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูด และครูวิจารณ์พร้อมเสนอแนวทางแก้ไข <u>ขั้นที่ 4 ขั้นสรุปบทเรียน</u> ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ	3
รวม	10	รวม	10

2.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการพูดด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาการจัดกิจกรรมความเหมาะสมของเวลา เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

2.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 1 ท่าน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ท่าน และด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item Objective Congruence: IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 119) ระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล

- 1 หมายถึง แน่ใจว่าแผนการจัดการเรียนรู้ไม่มีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล

จากนั้นนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาคำนวณค่า IOC

จากสูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องของจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผล

$$\sum R = \text{ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ}$$

$$N = \text{จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด}$$

หากค่า IOC มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 ขึ้นไป แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้นั้นใช้ได้และมีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกันระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้และการประเมินผลจากการนำผลการพิจารณาค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .67 - 1.00

2.1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสมุทรปราการ สารมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโรงเรียนสมุทรปราการ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และการประเมินผลการเรียนรู้

2.2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูด จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินการพูดและการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Scoring Rubric)

2.2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Scoring Rubric)

ตารางที่ 6 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Scoring Rubric)

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
1.เนื้อหา/ การแสดง เหตุผล (5 คะแนน)	การนำเสนอ เนื้อหาตรง ประเด็น เนื้อหา ถูกต้องครบถ้วน ตามที่กำหนด มี การแสดงเหตุผล ที่เชื่อถือได้ เนื้อหาไม่วกวน	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 1 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหาบกพร่อง 2 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 3 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง มากกว่า 3 ประเด็น
2.การใช้ ภาษา (5 คะแนน)	ออกเสียงถูกต้อง ตามอักขรวิธีทุก คำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตามระดับ ของภาษา สื่อ ความได้ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 1-3 คำ ใช้ภาษา ได้ถูกต้อง ตามระดับ ของภาษาสื่อ ความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 4-6 คำ หรือใช้ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับของภาษา 1-2 แห่ง สื่อความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 7-9 คำหรือใช้ ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับภาษา 3-4 แห่ง สื่อความไม่ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี ตั้งแต่ 10 คำ ขึ้นไปหรือใช้ ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับภาษา มากกว่า 5 แห่ง สื่อความ ไม่ชัดเจน

ตารางที่ 5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Scoring Rubric)

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
3.ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา (5 คะแนน)	พูดคล่องต่อเนื่อง ไม่ติดขัด มีการ แบ่งจังหวะ ถูกต้องใช้เวลา ตามที่กำหนด	พูด ตะกุกตะกัก 1-2 แห่ง หรือมีการ แบ่งจังหวะ ผิด 1-2 แห่ง ใช้น้อยกว่า เวลาที่กำหนด 1 – 30 วินาที	พูดตะกุกตะกัก 3-4 แห่ง หรือมี การแบ่งจังหวะ ผิด 3-4 แห่ง ใช้น้อยกว่า เวลาที่กำหนด 31 –59 วินาที	พูด ตะกุกตะกัก 5-6 แห่ง หรือมีการ แบ่งจังหวะ ผิด 5-6 แห่ง ใช้น้อยกว่า เวลาที่กำหนด 1 นาที ถึง 2 นาที	พูด ตะกุกตะกัก มากกว่า 7 แห่ง หรือมี การแบ่ง จังหวะผิด มากกว่า 7 แห่ง ใช้น้อยกว่า เวลาที่ กำหนด 2 นาทีขึ้นไป
4. บุคลิกภาพ (5 คะแนน)	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียงดัง ชัดเจนเป็น ธรรมชาติ ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการพูด ได้อย่าง เหมาะสม	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 1-2 แห่ง ใช้น้อยกว่า สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พูดไม่ เหมาะสม 1- 2 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียงเบา ไม่ชัดเจน 3-4 แห่ง ใช้น้อยกว่า สายตาและ ท่าทาง ประกอบการพูด ไม่เหมาะสม 3- 4 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 5-6 แห่ง ใช้น้อยกว่า สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พูดไม่ เหมาะสม 5- 6 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน มากกว่า 7 แห่งขึ้นไป ใช้น้อยกว่า สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พูดไม่ เหมาะสม มากกว่า 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์ในการประเมินผล

เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนนความสามารถในการพูด ในช่วงคะแนน (มาเรียม นิลพันธุ์ 2558: 196) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

2.2.4 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษา ความถูกต้องของข้อความ จากนั้นปรับปรุงและแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.2.5 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 1 ท่าน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน 1 ท่าน ด้านการวัดและประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำผลการพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence :IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 119) โดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าแบบประเมินมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าแบบประเมินไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ มาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ถือว่าแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากการนำผลการพิจารณาค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.2.6 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยใช้สูตรของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558:17 4) ของผู้ประเมินให้คะแนนจำนวน 2 ท่าน คือ ผู้วิจัยและครูผู้เชี่ยวชาญ การสอนภาษาไทย 1 ท่าน ตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยเรียนวิชาการพูดในงานอาชีพ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงของแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .82 มีความสอดคล้องกัน

2.2.7 นำแบบประเมินความสามารถการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ผ่านการประเมินแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 15 ข้อ เกณฑ์การให้คะแนนแบ่งออกเป็น 5 ระดับ ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

2.3.1 ศึกษาเอกสารตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น

2.3.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จำนวน 15 ข้อ แบ่งระดับคะแนน 5 ระดับ (Rating Scale) โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert) มีระดับคะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	5
เห็นด้วยมาก	4
เห็นด้วยปานกลาง	3
เห็นด้วยน้อย	2
เห็นด้วยน้อยที่สุด	1

เกณฑ์ในการประเมินผล

เกณฑ์การแปลความหมาย เพื่อจัดระดับคะแนน ในช่วงคะแนน

(มาเรียม นิลพันธุ์ 2558: 196) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

2.3.3 เสนอแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสม

2.3.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์แล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านพิจารณา ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 1 ท่าน ด้านการจัดการเรียนรู้ 1 ท่าน และด้านการวัดประเมินผล 1 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำผลการพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item Objective Congruence: IOC) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 119) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

+1	หมายถึง	แนใจวาแบบสอบถามมีความสอดคล้อง กับจุดประสงค์การเรียนรู้
0	หมายถึง	ไม่แนใจวาแบบสอบถามมีความสอดคล้อง กับจุดประสงค์การเรียนรู้
-1	หมายถึง	แนใจวาแบบสอบถามไม่สอดคล้อง กับจุดประสงค์การเรียนรู้

หากค่า IOC มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .50 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามนั้นใช้ได้
และมีความเหมาะสมหรือสอดคล้องกับจุดประสงค์ จากการนำผลการพิจารณาค่า IOC
ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องได้ค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2.3.5 นำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการพิจารณาแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นการดำเนินการวิจัย

1. แผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยก่อนทดลอง (Pre Experimental Design)
รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียวมีการสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ (The One-Group
Pretest-Posttest Design) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2547: 144) ดังนี้

ตารางที่ 7 รูปแบบการทดลอง The One-Group Pretest-Posttest Design

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T ₁	X	T ₂

เมื่อ	T ₁	คือ การทดสอบก่อนเรียน (Pretest)
	X	คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น
	T ₂	คือ การทดสอบหลังเรียน (Posttest)

2. ดำเนินการวิจัย

2.1 ก่อนทดลอง ผู้วิจัยทดสอบก่อนเรียน โดยกำหนดหัวข้อเรื่องให้กลุ่มตัวอย่าง
ออกมาพูดแสดงทรรศนะเป็นรายบุคคลเพื่อเป็นการทดสอบก่อนเรียน แล้วบันทึกผลคะแนน

2.2 การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูล
ท้องถิ่นใช้ระยะเวลาในการทดลอง เป็นเวลา 10 คาบ คาบละ 50 นาที

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

2.4 หลังการทดลอง ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรื่องให้กลุ่มตัวอย่างออกมาพูด
แสดงทรรศนะเป็นรายบุคคลเพื่อเป็นการทดสอบหลังเรียน แล้วบันทึกผลคะแนน

2.5 นำผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

ขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐานและเพื่อสรุปการทดลอง ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t -test Dependent)

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

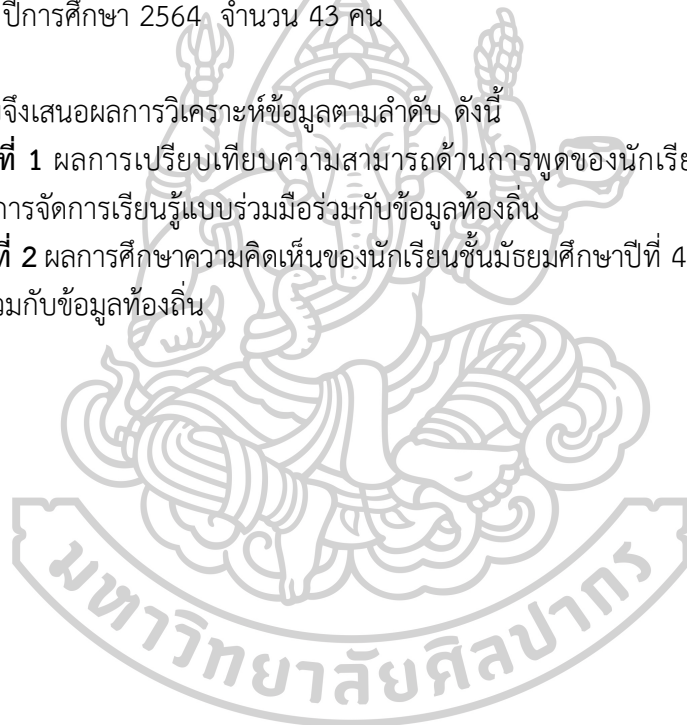
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัด การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นและเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 43 คน

ผู้วิจัยจึงเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ผู้วิจัยดำเนินการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น โดยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t -test Dependent) ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 4 ด้าน

ความสามารถด้านการพูด	การทดสอบ	Mean	SD	ระดับคุณภาพ	t	sig
ด้านเนื้อหา การแสดงผล	ก่อนเรียน	3.16	.69	ปานกลาง	10.38	.00
	หลังเรียน	4.49	.69	มาก		
ด้านการใช้ภาษา	ก่อนเรียน	2.56	.67	ปานกลาง	11.17	.00
	หลังเรียน	3.88	.76	มาก		
ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา	ก่อนเรียน	2.40	.66	น้อย	10.92	.00
	หลังเรียน	3.81	.70	มาก		
บุคลิกภาพ	ก่อนเรียน	2.98	.64	ปานกลาง	8.31	.00
	หลังเรียน	3.95	.75	มาก		
คะแนนเฉลี่ย 4 ด้าน	ก่อนเรียน	2.68	.45	ปานกลาง	20.67	.00
	หลังเรียน	4.02	.56	มากที่สุด		

จากตารางที่ 7 แสดงความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น การวิเคราะห์คะแนนโดยภาพรวม พบว่าความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .45 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านคะแนนหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.02 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .56 อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าทดสอบ t -test เท่ากับ 20.67 ทั้งนี้เมื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย พบว่าความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการพูดของนักเรียนทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา การแสดงผล ด้านการใช้ภาษา ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา และด้านบุคลิกภาพ มีคะแนนเฉลี่ยเรียงตามลำดับความสามารถ ดังนี้ 1) ด้านเนื้อหาหลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.49 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.16 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 อยู่ในระดับมาก มีค่าทดสอบ t -test เท่ากับ 10.38 2) ด้านบุคลิกภาพ หลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.95 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

เท่ากับ .75 กว่าคะแนนก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .64 อยู่ในระดับมาก มีค่าทดสอบ t-test เท่ากับ 8.31 3) ด้านการใช้ภาษา หลังการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.88 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .76 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.56 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .67 อยู่ในระดับมาก มีค่าทดสอบ t-test 11.17 4) ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา หลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .70 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียนที่มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .66 อยู่ในระดับมาก มีค่าทดสอบ t-test เท่ากับ 10.92

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ทั้ง 43 คน ในระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งแบ่งการพูดออกเป็น 2 ประเภท คือ การพูดนำเสนอข้อมูล และการพูดแสดงทรรศนะ ผู้วิจัยจึงได้แสดงผลการวัดความสามารถก่อนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ และหลังการจัดการเรียนรู้ ดังรายละเอียดตารางที่ 8

ตารางที่ 9 ผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ครั้งที่ ทดลอง	ก่อนเรียน			ครั้งที่ 1 (การพูดนำเสนอข้อมูล)			ครั้งที่ 2 (การพูดแสดงทรรศนะ)			หลังเรียน		
	M	SD	ระดับ คุณภาพ	M	SD	ระดับ คุณภาพ	M	SD	ระดับ คุณภาพ	M	SD	ระดับ คุณภาพ
ด้านเนื้อหา												
การแสดงผล	3.16	.69	ปานกลาง	4.02	.77	มาก	4.35	.75	มาก	4.49	.69	มาก
ด้านการใช้ภาษา	2.56	.67	ปานกลาง	3.35	.78	ปานกลาง	3.77	.68	มาก	3.88	.76	มาก
ด้านความคล่องแคล่วการใช้เวลา	2.40	.66	ปานกลาง	2.67	.81	ปานกลาง	3.40	.82	ปานกลาง	3.81	.70	มาก
บุคลิกภาพ	2.98	.64	ปานกลาง	3.23	.65	ปานกลาง	3.60	.69	มาก	3.95	.75	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม 4 ด้าน	2.68	.45	ปานกลาง	3.34	.55	ปานกลาง	3.80	.55	มาก	4.02	.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 แสดงความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนการจัดการเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้และหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น 4 ด้าน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการพูดของนักเรียนทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา การแสดงผล ด้านการใช้ภาษา ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา และด้านบุคลิกภาพ มีคะแนนเฉลี่ย (M) และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง ดังนี้

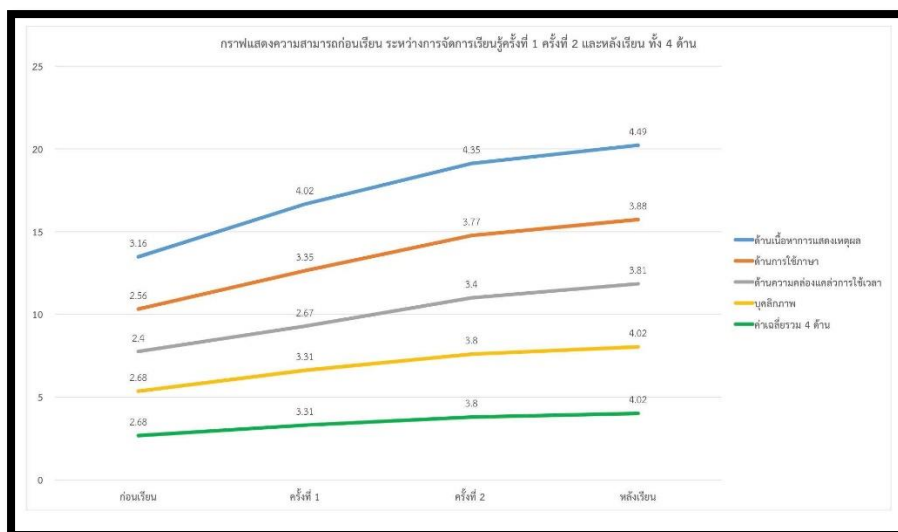
ด้านเนื้อหา การแสดงเหตุผล ก่อนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.16 และมี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 การพูดนำเสนอข้อมูลมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.02 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .77 อยู่ในระดับคุณภาพมาก ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2 การพูดนำเสนอแสดงทรรศนะมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.35 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .75 อยู่ในระดับคุณภาพมาก หลังการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.49 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 อยู่ในระดับคุณภาพมาก

ด้านการใช้ภาษา ก่อนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.56 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .67 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 การพูดนำเสนอข้อมูล มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.35 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .78 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.77 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .68 อยู่ในระดับคุณภาพมาก หลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.88 และมีส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .76 อยู่ในระดับคุณภาพมาก

ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา ก่อนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .66 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ ครั้งที่ 1 การพูดนำเสนอข้อมูลมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .81 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2 การพูดนำเสนอแสดงทรรศนะมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .82 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง หลังการจัดการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.81 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .70 อยู่ในระดับคุณภาพมาก

ด้านบุคลิกภาพ ก่อนการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 2.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .64 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 การพูดนำเสนอข้อมูล มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.23 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .65 อยู่ในระดับคุณภาพปานกลาง ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 2 การพูดนำเสนอแสดงทรรศนะมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.60 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .69 อยู่ในระดับคุณภาพมาก หลังการจัดการมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.95 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .75 อยู่ในระดับคุณภาพมาก

ทั้งนี้เมื่อวิเคราะห์เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลความสามารถในการพูดของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้นตามลำดับ โดยแสดงพัฒนาการความสามารถก่อนเรียนรู้ ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 การพูดนำเสนอข้อมูล ครั้งที่ 2 การพูดแสดงทรรศนะ และหลังเรียนดังกล่าวได้ ดังนี้

ภาพที่ 2 กราฟแสดงผลการวัดความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาพรวมก่อนเรียน ระหว่างการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และหลังเรียนเรียนทั้ง 4 ด้าน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมาสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 43 คน เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น จำแนกเป็นภาพรวมและรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้และด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 10 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ที่	รายการข้อคำถาม	M	SD	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
1.1	กิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นจากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง	3.84	.65	เห็นด้วยมาก	6
1.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.14	.74	เห็นด้วยมาก	4

ตารางที่ 9 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น (ต่อ)

ที่	รายการข้อความ	M	SD	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (ต่อ)					
1.3	การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มและการทำงานร่วมกัน	4.21	.68	เห็นด้วยมาก	3
1.4	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการฝึกปฏิบัติ	4.00	.82	เห็นด้วยมาก	5
1.5	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถและมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้	4.40	.70	เห็นด้วยมาก	1
1.6	นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการวิจารณ์ตามหลักการวิจารณ์	4.30	.67	เห็นด้วยมาก	2
ผลวิเคราะห์ด้านกิจกรรมการเรียนรู้		4.15	.53	เห็นด้วยมาก	1
ด้านบรรยากาศการเรียนรู้					
2.1	นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้จากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง	3.62	.87	เห็นด้วยมาก	4
2.2	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานและกระตือรือร้นในการเรียน	3.88	.85	เห็นด้วยมาก	3
2.3	ครูส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็นและสอบถามข้อสงสัย	4.40	.62	เห็นด้วยมาก	1
2.4	ครูสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้และให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง	4.02	.83	เห็นด้วยมาก	2
ผลวิเคราะห์ด้านบรรยากาศการเรียนรู้		3.98	.66	เห็นด้วยมาก	3

ตารางที่ 9 ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น (ต่อ)

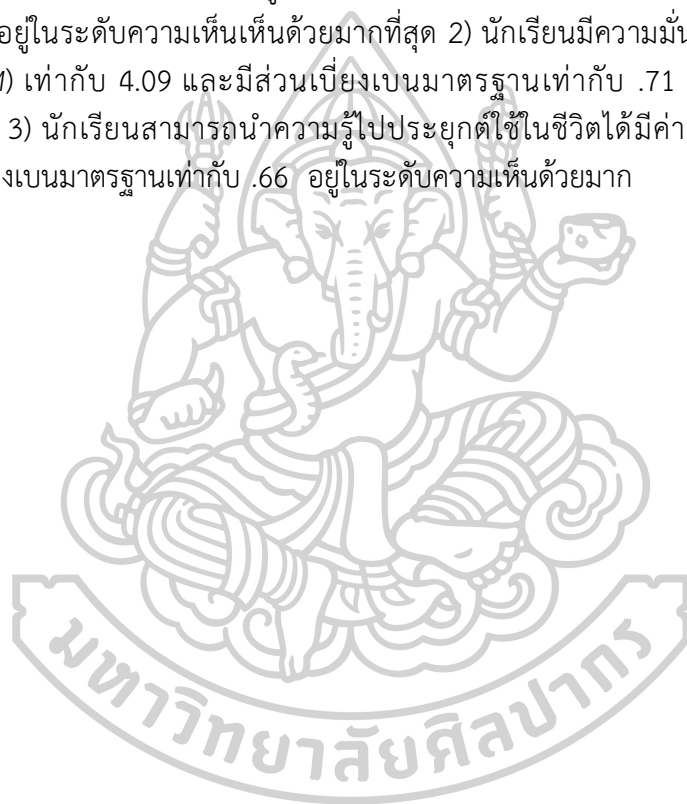
ที่	รายการข้อความ	M	SD	ระดับความคิดเห็น	ลำดับที่
ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้					
3.1	นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น	3.95	.79	เห็นด้วยมาก	4
3.2	นักเรียนมีความมั่นใจในแสดงออกมากขึ้น	4.09	.71	เห็นด้วยมาก	2
3.3	นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและกล้าแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางความคิดกับผู้อื่นมากขึ้น	3.93	.77	เห็นด้วยมาก	5
3.4	นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น	4.51	.67	เห็นด้วยมากที่สุด	1
3.5	นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้	4.00	.66	เห็นด้วยมาก	3
ผลวิเคราะห์ประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้		4.10	.52	เห็นด้วยมาก	2
ผลวิเคราะห์รวมระดับความคิดเห็นโดยรวม		4.08	.51	เห็นด้วยมาก	

จากตารางที่ 9 แสดงผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นโดยภาพรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมากที่มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.08 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .51 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับความคิดเห็นเห็นด้วยมาก โดยมีค่าเฉลี่ยแต่ละด้านตามลำดับ ดังนี้ 1) ด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.15 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .5 2) ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.10 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .52 และ 3) ด้านบรรยากาศการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .66 ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยพิจารณารายละเอียดแต่ละด้าน พบว่า

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกข้อความ และมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากสูงสุดลงมา 3 ลำดับดังนี้ 1) กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถและมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .70 2) นักเรียนมีส่วนร่วมในการวิจารณ์ตามหลักการวิจารณ์มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.30 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .67 3) การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มและการทำงานร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .68

ด้านบรรยากาศการเรียนรู้มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากทุกข้อคำถาม และมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากสูงสุดลงมา 3 ลำดับดังนี้ 1) ครูส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาส แลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็นและสอบถามข้อสงสัยมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .62 2) ครูสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ และให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึงมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.02 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ .83 3) นักเรียนมีความสุขสนุกสนานและกระตือรือร้นในการเรียนมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 3.88 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .85

ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับจากสูงสุดลงมา 3 ลำดับ ดังนี้ 1) นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้นมีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.51 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.67 อยู่ในระดับความเห็นเห็นด้วยมากที่สุด 2) นักเรียนมีความมั่นใจในแสดงออกมากขึ้น มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.09 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .71 อยู่ในระดับความเห็น เห็นด้วยมาก 3) นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 4.00 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .66 อยู่ในระดับความเห็นด้วยมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นและ 2) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/11 โรงเรียนสมุทรปราการ อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 ที่เรียนในรายวิชาเพิ่มเติมการพูดในงานอาชีพ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 43 คนได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นจำนวน 10 แผนมีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง .67-1.00 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ร่วมกับเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation) เท่ากับ .82 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) ประกอบด้วยคำถามจำนวน 15 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

ด้านการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ผู้วิจัยนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยและเพื่อสรุปผลการวิจัยโดยวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดด้วยการใช้ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และนำคะแนนมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent) และวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นด้วยค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ (SD)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น” ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น” ที่กล่าวข้างต้นสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นพบว่าคะแนนความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นสูงกว่าคะแนนก่อนการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของการจัดการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียม ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ขั้นตรวจสอบ และขั้นสรุปบทเรียนโดยในขั้นแรก คือ ขั้นเตรียมจะเป็นขั้นที่นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดผ่านการชมวิดิทัศน์เกี่ยวกับการพูดนำเสนอข้อมูล และร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการพูดในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้นักเรียนจะได้ศึกษาเรื่องของหลักการพูดร่วมกัน ข้อมูลและร่วมตอบคำถามจากเนื้อหาที่ศึกษาเพื่อเพิ่มความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการพูดร่วมกัน ขั้นที่ 2 คือขั้นกิจกรรมกลุ่ม ในขั้นนี้จะเป็นขั้นที่นักเรียนจะต้องร่วมกันวางโครงเรื่องเพื่อไปศึกษาข้อมูลในส่วนที่ตนได้รับผิดชอบผ่านการการลงพื้นที่ชุมชนเพื่อสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในข้อมูลท้องถิ่นด้านนั้น ๆ เมื่อได้ข้อมูลแล้วจึงนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกับสมาชิกกลุ่ม โดยสมาชิกกลุ่มได้มาจากการผลการทดสอบก่อนเรียนนำมาจัดกลุ่มเก่ง ปานกลาง อ่อน (1 : 2 : 1) กลุ่มละ 4-6 คน ขั้นตอนนี้จึงเป็นขั้นที่กระตุ้นให้นักเรียนกล้าที่จะสื่อสารผ่านการพูด การสอบถามการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ข้อมูลกับเพื่อนสมาชิก แต่ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาจึงทำให้นักเรียนไม่สามารถลงพื้นที่เก็บข้อมูลจากคนในท้องถิ่นได้ ผู้วิจัยจึงได้ปรับขั้นตอนเพื่อให้นักเรียนได้สัมภาษณ์ผ่านช่องทางออนไลน์ และดูวิดิทัศน์เกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่นที่มีผู้ลงไปสัมภาษณ์และเก็บข้อมูลไว้แล้ว ขั้นที่ 3 คือ ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบเป็นขั้นตอนที่นักเรียนต้องพูดนำเสนอข้อมูลที่ตนไปศึกษา ตามความรู้ความเข้าใจของตน ผ่านศิลปะในการใช้ภาษาทั้งทางวจนภาษาและอวจนภาษา ซึ่งในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกวิจารณ์ข้อบกพร่องในการพูดของเพื่อนสมาชิกในชั้นเรียนหลังจากนั้นครูจะวิจารณ์การพูดและให้คำแนะนำในการแก้ไข ขั้นที่ 4 เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจผ่านการร่วมกันสรุปทั้งปัญหาในการพูดที่พบ ข้อแนะนำและข้อแก้ไขที่พัฒนาการพูดต่อไป และเมื่อนักเรียนดำเนินการ 4 ขั้นตอนในรอบที่ 1 แล้ว ครูจึงให้นักเรียนดำเนินการตามขั้นตอนเดิมซ้ำอีก 1 ครั้ง ในการพูดแสดงทรรศนะ เพื่อฝึกให้นักเรียนได้เกิดความชำนาญในการพูด การสื่อสาร และนำข้อบกพร่องตามคำแนะนำในการพูดนำเสนอข้อมูลมาปรับใช้ในการทำกิจกรรมกลุ่ม และการพูดรายบุคคล

การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนทั้ง 4 ขั้นตอนจะเห็นว่านักเรียนได้ร่วมมือช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ ค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำไปสู่เป้าหมายนั่นคือการพูดนำเสนอข้อมูล และการพูดแสดงทรรศนะ ดังที่ Johnson and Johnson (1992) ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ ซึ่งจะแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถที่แตกต่างกัน แต่มุ่งทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายเดียวกันของกลุ่ม โดยสมาชิกต้องรับผิดชอบร่วมกันทั้งส่วนตน

และส่วนรวมฝึกใช้ทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิก แต่ละบุคคลในกลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของอนุรักษ์ ไชยฮัง (2555: 140) เกี่ยวกับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยนำกลวิธีเอสซีพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการเขียนร้อยแล้วและเมตาคอกนิชันในการเขียนภาษาไทย โดยได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือ สรุปได้ว่า การเรียนรู้ร่วมกันเป็นการเรียนรู้ที่จะทำให้นักเรียนรู้จักปรับเปลี่ยนวิธีการทำงาน ร่วมกันกับกลุ่มสมาชิก เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามกรอบเวลาที่กำหนด ซึ่งการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือช่วยให้นักเรียนได้รับประโยชน์จากกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนได้ฝึกฝนด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 4 ขั้นตอนที่ผู้วิจัยได้นำมาพร้อมกับข้อมูลท้องถิ่นนั้น จะเป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกการพูดผ่านการตอบคำถาม การปรึกษาหารือการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จากการสัมภาษณ์หาข้อมูลจากคนที่มีความรู้ความชำนาญในข้อมูลท้องถิ่นนั้น ๆ รวมไปถึง การที่นักเรียนจะต้องออกมาพูดนำเสนอข้อมูลและพูดแสดงทรรศนะ ซึ่งต้องผ่านกระบวนการกลุ่ม เพื่อช่วยกันกลั่นกรองข้อมูล และนำไปเรียบเรียงก่อนการพูดรวมไปถึงขั้นของการพูดหน้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในการวิจารณ์ข้อบกพร่องเพื่อให้นักเรียนยอมรับคำวิจารณ์นำไปปรับปรุง การพูดของตนเองและเพื่อเป็นการทบทวนว่านักเรียนมีความเข้าใจในการพูดหรือไม่ ดังที่ ประสิทธิ์ กาพย์กลอนและคณะ (2557: 158) ได้กล่าวว่า คุณสมบัติของผู้พูดนั้นต้องขยันฝึกซ้อม และต้องมีสมาธิในการวางแผนการพูด รู้จักแก้ปัญหา รวมถึงต้องยอมรับคำวิจารณ์เพื่อนำไปปรับปรุง การฝึกพูดทุกครั้ง นอกจากนี้การนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมาพัฒนาทักษะการพูด ของนักเรียนร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นยังเป็นการช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะจากเรื่องราวที่อยู่ใกล้ตัว ซึ่งนักเรียนสามารถหาข้อมูลและฝึกพูดได้โดยเริ่มจากบุคคลรอบตัวของนักเรียนไปยังบุคคลชุมชน ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนั้น ๆ เพื่อให้นักเรียนได้เพิ่มความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่นักเรียนต้องการ จะสื่อสารให้ผู้ฟังได้รับฟัง ดังที่ สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2549: 21) ได้กล่าวว่า การนำเรื่องราวของท้องถิ่นมาใช้เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาจะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้นักเรียน เกิดการใฝ่เรียนรู้ และนักเรียนยังเกิดความรัก ความภูมิใจในท้องถิ่นของตน สอดคล้องกับ กมลรัตน์ สิงห์แก้ว ที่กล่าวผลการวิจัยว่า เนื้อหาเรื่องข้อมูลท้องถิ่นเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวในท้องถิ่น ของนักเรียน บางเรื่องเป็นความรู้ใหม่ เพราะนักเรียนอาจไม่เคยรู้เรื่องราวในท้องถิ่นของตนมาก่อน จึงทำให้เกิดความกระตือรือร้น ความสนใจทำกิจกรรม และการให้นักเรียนปฏิบัติเป็นกลุ่ม แบบละความสามารถทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ การช่วยเหลือกัน ทั้งนี้การที่นักเรียนไปศึกษาข้อมูล ท้องถิ่นร่วมกันนำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนกัน จึงเป็นกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มมีความมั่นใจที่จะนำเสนอ ข้อมูลและกล้าจะแสดงทรรศนะมากขึ้น เพราะมีองค์ความรู้จากการที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มได้ร่วมกัน ศึกษาและกลั่นกรองข้อมูล

ดังนั้นเมื่อผู้วิจัยได้พัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 43 คน หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นมาวิเคราะห์ร่วมกับการพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น จึงนักเรียนมีพัฒนาการในการพูดดีขึ้นกว่าก่อนเรียนตามลำดับ ดังนี้ ก่อนเรียนระดับคุณภาพพอใช้ ($M=10.72$, $SD=1.83$) หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ครั้งที่ 1 ระดับคุณภาพดี ($M=13.27$, $SD=2.19$) หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ครั้งที่ 2 ระดับคุณภาพดีมาก ($M=15.23$, $SD=2.19$) และการทดสอบหลังเรียนระดับคุณภาพดีมาก ($M=16.09$, $SD=2.26$) ซึ่งจะเห็นว่าพัฒนาการด้านการพูดของนักเรียนดีขึ้น มีความมั่นใจในการพูด การสื่อสารมากขึ้น ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการได้นำข้อบกพร่องที่ได้รับคำแนะนำของทั้งเพื่อนและครูไปพัฒนาปรับปรุงการพูดของตนเองในแต่ละครั้ง และเมื่อพิจารณารายด้านทั้งด้านเนื้อหา การแสดงเหตุผล ด้านการใช้ภาษา ด้านความคล่องแคล่ว การใช้เวลา และด้านบุคลิกภาพแล้ว พัฒนาการในทุกด้านอยู่ระดับมากซึ่งเป็นผลจากการที่นักเรียนได้ฝึกฝนฝึกพัฒนาทักษะการพูดจากการทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกกลุ่ม สอดคล้องกับงานวิจัยของ IvanMauricio Pacheco Maldonado (2011) ในการศึกษาบทบาทของแนวการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือในการพัฒนาทักษะการพูดรูปแบบต่าง ๆ ของนักเรียนเกรด 5 โรงเรียนจอร์จทาวน์ซึ่งต้นผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาทักษะการพูดครูอาจเป็นผู้กระตุ้นและเสนอกิจกรรมปากเปล่า โดยนักเรียนทำกิจกรรมผ่านการทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในการพัฒนาคำพูดของพวกเขาในลักษณะที่ก้าวหน้าเนื่องจากความจริงที่ว่าช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการสื่อสารนี้โดยอาศัยกิจกรรมหลากหลายประเภทที่ต้องการการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนกับทีมงานทำให้พวกเขามีโอกาสฝึกฝนภาษาสถานการณ์จริงที่นักเรียนสามารถแสดงผลลัพธ์ของหัวข้อที่ครอบคลุมในชั้นเรียน สอดคล้องกับ พิสมร ชูเอม (2561) ที่ว่าเมื่อนักเรียนได้ฝึกฝนพูดกับเพื่อน โดยมีเพื่อนคอยให้คำแนะนำ ได้แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และฝึกฝนตนเองอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความมั่นใจ การวิจารณ์การให้คำแนะนำจึงปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาการพูดได้ดีขึ้น ด้วยเพราะรู้ปัญหาและข้อผิดพลาดที่ตนเองต้องนำข้อวิจารณ์จากเพื่อนสมาชิกในชั้นเรียนและครูไปปรับปรุงพัฒนา

นภดล จันทรเพ็ญ (2557) ได้กล่าวถึงการวิจารณ์การพูดสรุปได้ว่าการพูดต้องอาศัยการวิจารณ์ติชมของผู้วิจารณ์ เพราะคำวิจารณ์จะเป็นเครื่องมือช่วยในการปรับปรุงการพูดให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นทั้งการฝึกพูดและการพูดจริง การติชมทำได้ 2 วิธี คือติชมตนเอง ด้วยการฝึกพูดคุยคนเดียวดัง ๆ เหมือนมีผู้ฟังอยู่ด้วย บันทึกเสียงหรือผู้พูดอาจฝึกพูดหน้ากระจกเพื่อเป็นการสำรวจตัวเอง รวมถึงการให้ผู้อื่นช่วยติชมแล้วจึงนำคำติชมเพื่อปรับปรุงการพูด การติชมและเสนอแนะแนวทางแก้ไขก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งผู้พูดและผู้วิจารณ์ถือผู้พูดจะรู้ข้อบกพร่องของตนเพื่อปรับปรุงแก้ไข ส่วนผู้วิจารณ์ก็ได้ฝึกการฟังการสังเกต การวิเคราะห์ การประเมินผล สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดที่มีผลการวิจัย ในด้านความสามารถด้านการพูดดีขึ้น หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดที่เป็นเทคนิคหนึ่งของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นงานวิจัยของพิสมร ชูเอม (2561) ซึ่งพบว่า ความสามารถด้านการพูดของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของไชยวัฒน์ อารีโรจน์ (2557) ที่พบว่า ความสามารถด้านการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้านั้นมีค่าเท่ากับร้อยละ 85.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์การประเมินร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น พบว่า ความคิดเห็นหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นในภาพรวมทั้ง 3 ด้านนักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก เมื่อจำแนกระดับความคิดเห็นรายด้านพบว่านักเรียนมีความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมาก ในด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้และด้านบรรยากาศการเรียนรู้ตามลำดับ โดยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่ากิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถและมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ มีกิจกรรมที่ส่งเสริมกระบวนการกลุ่ม ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ทั้งยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการวิจารณ์ ได้ฝึกปฏิบัติจริงในการพูด การสัมภาษณ์ สอบถามข้อมูล แม้ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ไม่สามารถทำให้นักเรียนได้ลงเก็บข้อมูลยังพื้นที่จริงได้ แต่นักเรียนได้เก็บข้อมูลผ่านการพูดคุยช่องทางออนไลน์จากผู้ที่มีเชี่ยวชาญในข้อมูลท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ศึกษาข้อมูลจากคลิปวิดีโอที่ได้มีการศึกษาจากสถานที่จริงทำให้นักเรียนได้เห็นภาพ การที่นักเรียนพัฒนาการพูดผ่านการทำกิจกรรมร่วมกันในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันทุกคนได้ช่วยกันในการพัฒนาทักษะด้านการพูดอย่างเต็มศักยภาพ โดยที่ครูทำหน้าที่เป็นเพียงที่ปรึกษาและผู้แนะนำ จึงทำให้นักเรียนเกิดสัมพันธภาพที่ดีในการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือกันจนเกิดเป็นผลที่จะนำมาสื่อสารข้อมูลให้เพื่อนสมาชิกในชั้นเรียนรับฟัง ดังที่ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544:5) ได้กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมโดยการแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเสริมสร้างการทำงานร่วมกันของสมาชิกกลุ่มที่คละความสามารถที่แตกต่าง และมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีความหมายตรงกันข้ามกับการเรียนที่เน้นการแข่งขัน (Competitive Learning) และการเรียนตามลำพัง (Individualized Learning) การที่นักเรียนได้ลงมือศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้ฝึกปฏิบัติพูดจริงนอกห้องเรียนจึงเกิดเป็นประโยชน์ที่นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น สามารถนำทักษะการพูดที่ได้รับในชั้นเรียนไปประยุกต์ได้สถานการณ์จริงในชีวิต ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจที่จะสื่อสารกล้าแสดงความคิดเห็นในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทั้งยังทำให้มีความรู้ความเข้าใจในข้อมูลท้องถิ่นจากประสบการณ์ที่ตนได้ศึกษาจริง ซึ่งเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนกันอย่างทั่วถึง ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและความสุขในการทำกิจกรรมการพัฒนาทักษะการพูดด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น จึงเป็นการพัฒนานักเรียนทั้งด้านเรียบเรียงเนื้อหาข้อมูล กลั่นกรองภาษา ได้จากความรู้ความเข้าใจที่ตนเองค้นพบ เมื่อการเรียบเรียงเนื้อหาข้อมูลประสบความสำเร็จจึงนำไปสู่การพูดที่ประสบความสำเร็จ มีความเป็นธรรมชาติในการสื่อสารและมีความคล่องแคล่ว ไม่ตะกุกตะกักที่จะนำเสนอข้อมูลหรือแสดงทรรศนะ ทั้งยังทำให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีความมั่นใจและกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของกมลรัตน์ สิงห์แก้ว (2561:78) ได้พัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น สรุปได้ว่า การนำข้อมูลท้องถิ่นมาบูรณาการในการจัดกิจกรรมทำให้นักเรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม ทั้งยังกล้าซักถามและแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น” ผู้วิจัยได้สรุปแนวคิดและข้อเสนอแนะทั้ง 2 ส่วน คือ ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ในงานวิจัยครั้งนี้อยู่ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 จึงส่งผลกระทบต่อภาระงานที่เก็บข้อมูลของนักเรียน ผู้วิจัยจึงเสนอว่า เพื่อให้การวิจัยประสบผลสำเร็จมากขึ้น นักเรียนควรลงพื้นที่สัมภาษณ์คนท้องถิ่นเพื่อให้เห็นสภาพจริงของท้องถิ่นนั้นมากกว่าดูวิดีโอหรือการสัมภาษณ์ออนไลน์เท่านั้น

2. ควรเพิ่มระยะเวลาในขั้นตอนการลงพื้นที่เก็บข้อมูล นำข้อมูลมาแลกเปลี่ยนและเรียบเรียงเนื้อหาข้อมูลเป็น 2 สัปดาห์ก่อนให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน จะทำให้เห็นพัฒนาการของทักษะการพูดมากยิ่งขึ้น ด้วยเพราะนักเรียนมีเวลาในการซักซ้อมพูดนำเสนอข้อมูลและพูดแสดงทรรศนะมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาวิจัยอื่น ๆ ดังนี้

1. ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นไปใช้ในการศึกษาทักษะการพูดในเรื่องอื่น เช่น การพูดอภิปราย การพูดโต้วาที การพูดโต้แย้ง เป็นต้น

2. ควรมีการนำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียน เนื่องจากการที่นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนจะรู้จักการวางแผนอย่างเป็นระบบการศึกษาข้อมูลท้องถิ่นจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์รอบตัว เมื่อนำมาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ จึงได้ประเด็นการเขียนจากเรื่องราวที่นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจอย่างแท้จริง

รายการอ้างอิง

- Iswardati. (2016). "The Implementation of Group Investigation to Improve the Students' Speaking Skill" SMU2. Samarinda, Indonesia.
- IVAN MAURICIO , PACHECO MALDONADO, LINA MERCEDES, ROZO BANOY, & ESTEFANY SUAREZ QUINCHE. (2011). "ROLE OF COOPERATIVE LEARNING STRATEGIES IN THE DEVELOPMENT OF 5TH GRADERS" SPEAKING SKILLS AT GEORGE WASHINGTON SCHOOL". UNIVERSIDAD DE LA SALLE FACULTAD DE CIENCIAS DE LA EDUCACIÓN LICENCIATURA EN LENGUA CASTELLANA, INGLÉS Y FRANCÉS BOGOTÁ.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1974). "Instructional goal structure Cooperative, competitive or individualistic. Review of Educational Research,
- Sulisworo and Suryani. (2014). "The Effect of Cooperative Learning, Motivation and Information Technology Literacy to Achievement". Ahmad Dahlan. University.,
- กมลรัตน์ สิงห์แก้ว. (2561). "การพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ด้วยแบบฝึกที่บูรณาการข้อมูลท้องถิ่น" วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กรมวิชาการ. (2544). **การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิตติชัย พินโนและคณะ. (2558). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542. (2542). **วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา จังหวัดสมุทรปราการ**. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
- จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์. (2563). **หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6**: กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริและวีรวัฒน์ อินทรพร. (2556). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฉัตรวรรณ ตันนะรัตน์. (2519). **หลักวาทกรรม**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2558). **80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ**. นนทบุรี: พี บาลานซ์ดีไซด์แอนปริ้นติ้ง.
- ไชยวัฒน์ อารีโรจน์. (2557). "การพัฒนาแบบฝึกทักษะการพูดรายงานการศึกษาค้นคว้าสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิตนา แคมมณี. (2556). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี**

- ประสิทธิ์ภาพ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีศนา แคมมณี. (2541). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิ์ภาพ.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนู ทดแทนคุณและกานต์วี แพทย์พิทักษ์. (2552). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- นภดล จันท์เพ็ญ. (2557). **หลักการใช้ภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: เจเนซิส มีเดียคอม.
- นวรรณ์ อุ่นเรือง. (2560). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ.** กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- นวรรตน์ สุขวัฒนาสินธิ์. (2559). “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E วิชาหลักภาษาไทยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักภาษาไทยและทักษะชีวิตของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1” กองทุนวิจัย คณะครุศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทา ขุนภักดี. (2529). **การพูด.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปภาวี สุขดี. (2563) อาจารย์ประจำวิทยาลัยสหเวชศาสตร์ สาขาแพทย์แผนไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. สัมภาษณ์ 12 เมษายน.
- ประสาธ อิศรปรีดา. (2538). **สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา.** กรุงเทพฯ: นำอักษร.
- ประสิทธิ์ กายย์กลอน และคณะ. (2557). **การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน:** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. (2552). **การใช้ภาษาไทยในวงราชการ.** กรุงเทพฯ: เอ็กสเปอร์เน็ท.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิมพ์ภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). **ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูด เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: โอโยรา 12.
- พิสมร ชูเอม. (2561). “การพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พองจันทร์ ยิ่งสุข และคณะ. (2554). **หนังสือเรียนรายวิชาภาษาไทย.** กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ภาสกร เกิดอ่อน และคณะ. (2551). **หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6:** กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- มนทิตา กิตติโกสินท์. (2555). “การพัฒนาทักษะการอ่านแจกลูกสะกดคำอักษรนำ โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านโนนใหญ่ (โอบาสพิทยาคร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1”. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- มาเรียม นิลพันธ์. (2558). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รังสิมันต์ มุสิกเจริญ. (2562) **คุณครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสมุทรปราการ. สัมภาษณ์ 23 ธันวาคม.**
- ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์. (2552). **การพูด.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- วนิดา กุลภัทร์แสงทอง. (2554). “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ โดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณ ลีम्मณี และคณะ. (2545). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- วรรณทิพา รอดแรงคำ. (2541). **ทฤษฎีการสร้างความรู้ (Constructivism)**. กรุงเทพฯ: สสวท.
- วรรณ โสมประยูร. (2553). **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). **แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง**. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- วีระเกียรติ รุจิรกุล. (2554). **ศิลปะการพูด**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ศิลป์ บัญจันทร์ศรี. (2555). “การพัฒนาแบบฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภรัตน์ แสงฉัตรแก้ว. (2554). **ตำราเรื่องการพูดในที่ชุมชน**. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- สมเกียรติ วัฒนา พงษากุล และคณะ. (2559). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- สมชัย ศรีนอก และเกียรียงศักดิ์พลอยแสง. (2551). **ภาษากับการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สมพร แพ่งพิพัฒน์. (2556). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- สายจรัส สุขประเสริฐ. (2562) **คุณครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนสมุทรปราการ**. สัมภาษณ์ 23 ธันวาคม
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี. (2545). **สำนักนโยบายแผนและมาตรฐานการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม. แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559): ฉบับสรุป**. กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2549). **แนวการดำเนินงานปฏิรูปการเรียนการสอนตามเจตนารมณ์กระทรวงศึกษาธิการ 2549 ปีแห่งการปฏิรูปการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- สิริพรรณ ศรีรักษาแก้ว. (2546). "การพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดปากเปล่าในที่ชุมชนสำหรับนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง" วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.
- สุภัค มหาราทรและนิธอร พรอำไพสกุล. (2556). **การพูดในงานอาชีพ**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์เอมพันธ์.
- สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2537). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสนีย์ วิลาวรรณ และคณะ. (2551). **ภาษาไทย ม.6 เล่ม 1**. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2558). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- อนุรักษ ไชยอึ้ง. (2555). “ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กลวิธีเอสพีซีและแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์และเมตาคอกนิจนในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร

มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรพรรณ พรสีมา. (2540). การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

อุทัย หิรัญโต. (ม.ป.ป.). หลักการพูดในที่ชุมชน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์กมลพัทธ์ ใจเยือกเย็น

การศึกษา	ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย มหาวิทยาลัยมหิดล
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยศาสตราจารย์
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

2. คุณครูเขมรัฐ อิมอูร์จ

การศึกษา	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน	หัวหน้างานวิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนสมุทรปราการ โรงเรียนสมุทรปราการ

3. คุณครูอรุพงษ์ บุญญาผลา

การศึกษา	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครุศาสตรบัณฑิต(เกียรตินิยมอันดับ 1) สาขาวิชาเอกภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ตำแหน่ง	ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนศรีอยุธยา ในพระอุปถัมภ์สมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี

ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 10 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1(ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 11 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพุดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 12 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพุดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 13 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพุดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	0	0.67	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 17 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 16 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 18 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 17 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 19 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 18 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 20 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้					
1.1	แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วนและสัมพันธ์กัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	แผนการจัดการเรียนรู้มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1	จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย และจิตพิสัย สามารถวัดและประเมินผลได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	สาระการเรียนรู้					
3.1	สาระการเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	สาระการเรียนรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ชิ้นงาน/ภาระงาน					
4.1	ชิ้นงาน/ ภาระงานสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4.2	ชิ้นงาน/ภาระงาน มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 19 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5	กิจกรรมการเรียนรู้					
5.1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5.3	กิจกรรมมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมและเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยกระบวนการกลุ่ม	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	สื่อ/แหล่งการเรียนรู้					
6.1	สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6.2	สื่อการเรียนรู้มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	การวัดและประเมินผล					
7.1	การวัดและประเมินผลครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.2	การวัดประเมินผลสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้และเนื้อหา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7.3	เครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผลมีความเหมาะสมสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 21 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินการพุดนำเสนอข้อมูลด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	แบบประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมการประเมินความสามารถด้านการพุดนำเสนอข้อมูล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	แบบประเมินสอดคล้องกับกระบวนการพัฒนานักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	แบบการประเมินเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านเนื้อหา/ การแสดงเหตุผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านการใช้ภาษา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านความคล่องแคล่วและการใช้เวลา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านบุคลิกภาพ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
8	ความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถด้านการพุดกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 22 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินการพูดแสดงทรรศนะด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	แบบประเมินมีความชัดเจนครอบคลุมการประเมินความสามารถด้านการพูดนำเสนอข้อมูล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	แบบประเมินสอดคล้องกับกระบวนการพัฒนานักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	แบบการประเมินเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
4	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านเนื้อหา/ การแสดงผล	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
5	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านการใช้ภาษา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
6	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านความคล่องแคล่วและการใช้เวลา	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
7	ความเหมาะสมของแบบการประเมินในด้านบุคลิกภาพ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
8	ความเหมาะสมของแบบวัดความสามารถด้านการพูดกับผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 23 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
1.1	กิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นจากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.3	การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มและการทำงานร่วมกัน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.4	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการฝึกปฏิบัติ	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.5	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถและมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
1.6	นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการวิจารณ์ตามหลักการวิจารณ์	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2	ด้านบรรยากาศการเรียนรู้					
2.1	นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้จากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.2	นักเรียนมีความสนุกสนานและกระตือรือร้นในการเรียน	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
2.3	ครูส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็นและสอบถามข้อสงสัย	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 22 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น (ต่อ)

ข้อ	รายการข้อคิดเห็น	คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ	ค่า IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
2.4	ครูสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้และให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3	ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้					
3.1	นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.2	นักเรียนมีความมั่นใจในแสดงออกมากขึ้น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.3	นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นและกล้าแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางความคิดกับผู้อื่นมากขึ้น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.4	นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง
3.5	นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้	+1	+1	+1	1	มีความสอดคล้อง

ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยเรียนวิชาการพูดในงานอาชีพ

ผู้ประเมิน นักเรียน	ผู้ประเมิน 1 (X)	X^2	ผู้ประเมิน 2 (Y)	Y^2	XY
1	18	324	19	361	342
2	16	256	16	256	256
3	17	289	16	256	272
4	14	196	15	225	210
5	15	225	16	256	240
6	16	256	16	256	256
7	18	324	18	324	324
8	19	361	20	400	380
9	18	324	19	361	342
10	17	289	17	289	289
11	17	289	16	256	272
12	18	324	17	289	306
13	16	256	15	225	240
14	20	400	20	400	400
15	18	324	19	361	342
16	18	324	15	225	270
17	16	256	15	225	240
18	18	324	18	324	324
19	16	256	16	256	256
20	16	256	15	225	240
21	16	256	17	289	272
22	18	324	17	289	306
23	18	324	18	324	324
24	17	289	18	324	306
25	16	256	16	256	256
26	16	256	16	256	256
27	17	289	16	256	272
28	14	196	14	196	196

ตารางที่ 23 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบประเมินความสามารถในการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยเรียนวิชาการพูดในงานอาชีพ (ต่อ)

ผู้ประเมิน นักเรียน	ผู้ประเมิน 1 (X)	X^2	ผู้ประเมิน 2 (Y)	Y^2	XY
29	18	324	19	361	342
30	14	196	14	196	196
31	16	256	17	289	272
32	16	256	15	225	240
33	18	324	17	289	306
34	14	196	15	225	210
35	15	225	16	256	240
36	13	169	12	144	156
37	15	225	14	196	210
38	18	324	18	324	324
39	16	256	15	225	240
40	17	289	15	225	255
41	17	289	16	256	272
42	18	324	16	256	288
43	16	256	15	225	240

แผนการจัดการเรียนรู้
ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

รหัสวิชา ท30205

รายวิชาการพูดในงานอาชีพ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ภาคเรียนที่ 2

หน่วยที่ 2 พูดนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ

เวลา 5 ชั่วโมง

เรื่อง หลักการพูดนำเสนอข้อมูล

เวลา 1 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 บอกหลักการพูดนำเสนอข้อมูลและพูดนำเสนอข้อมูลได้ถูกต้องตามแบบแผน
- 1.2 มีมารยาทในการพูด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนสามารถอธิบายหลักการพูดนำเสนอข้อมูลได้
- 2.2 นักเรียนสามารถอธิบายการวิจารณ์การพูดได้
- 2.3 นักเรียนมีความสนใจและมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม

3. สาระการเรียนรู้

3.1 ความรู้

- 1) การพูดนำเสนอข้อมูล
- 2) การวิจารณ์การพูด

3.2 ทักษะ/ กระบวนการ/ กระบวนการคิด

- 1) กระบวนการสื่อสาร
- 2) กระบวนการคิด
- 3) กระบวนการทำงานกลุ่ม

3.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 1) มีความใฝ่รู้
- 2) มีความมุ่งมั่นในการทำงาน
- 3) รักความเป็นไทย

3.4 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน

- 1) ความสามารถในการสื่อสาร
- 2) ความสามารถในการคิด

4. สารสำคัญ

การพูดนำเสนอข้อมูล เป็นการพูดในรูปแบบหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการแสดงความรู้ความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ต้องมีการเตรียมความพร้อมในการพูดนำเสนอข้อมูล ทั้งด้านเนื้อหาและด้านวิธีการพูด การเรียนเรื่องการพูดนำเสนอข้อมูลนักเรียนสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

5. ชิ้นงาน/ ภาระงาน

วางแผนเรื่องประเด็นศึกษาเพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลท้องถิ่นจากประเด็นที่นักเรียนได้รับมอบหมาย

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ชั้นเตรียม

6.1 ครูเปิดวิดีโอทัศน์ชื่อว่า “ใครว่าการนำเสนอต้องน่าเบื่อ” โดย คุณจิน่า จินาฟู ให้นักเรียนชมเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียน

6.2 นักเรียนร่วมกันตอบคำถามว่าจากการดูวิดีโอทัศน์ข้างต้นว่า นักเรียนคิดว่าการพูดนำเสนอข้อมูลมีความสำคัญกับชีวิตประจำวันของนักเรียนอย่างไร และนักเรียนคิดว่าในการพูดนำเสนอข้อมูลควรมีหลักการพูดอย่างไร

6.3 นักเรียนศึกษาใบความรู้เรื่องหลักการพูดนำเสนอข้อมูล การวิจารณ์การพูด ในเวลา 10 นาที จากนั้นครูสุ่มนักเรียนให้ช่วยกันอธิบายหลักของการพูดนำเสนอข้อมูล

6.4 ครูเปิดวิดีโอทัศน์เรื่องเทคนิคการพูดนำเสนอข้อมูลให้นักเรียนได้รับชม เพื่อให้นักเรียนได้นำไปปรับใช้ในการนำเสนอข้อมูล

6.5 ครูทบทวนการเขียนโครงร่างการพูด

ขั้นที่ 2 ชั้นกิจกรรมกลุ่ม

6.6 ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-6 คน โดยคละความสามารถของนักเรียนเป็นกลุ่ม เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน อ่อน 1 คนนักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาจับสลากหัวข้อที่ตนเองจะพูดนำเสนอข้อมูลโดยครูแบ่งหัวข้อในการพูดของนักเรียนออกเป็น 4 หัวข้อ ดังประเด็นต่อไปนี้

- 1) โบราณสถานที่สำคัญในจังหวัดสมุทรปราการ
- 2) การละเล่นมอญในจังหวัดสมุทรปราการ
- 3) ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น
- 4) การประกอบอาชีพคนชาวสมุทรปราการ

6.7 นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันวางแผนเรื่องในหัวข้อที่จับสลากได้ เพื่อนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลท้องถิ่นนักเรียนสอบถามข้อสงสัยเกี่ยวกับหลักการพูดนำเสนอข้อมูล และการวิจารณ์การพูดนักเรียนร่วมกันสรุปความรู้เรื่องของหลักการพูดนำเสนอข้อมูล

7. สื่อการเรียนรู้

- 7.1 ใบความรู้เรื่องหลักการพูดนำเสนอข้อมูลและการวิจารณ์การพูด
- 7.2 วีดิทัศน์การพูดนำเสนอข้อมูลเรื่อง ใครว่าการนำเสนอต้องน่าเบื่อ
- 7.3 วีดิทัศน์การเทคนิคการพูดนำเสนอข้อมูล

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.1 วิธีการวัดและประเมินผล

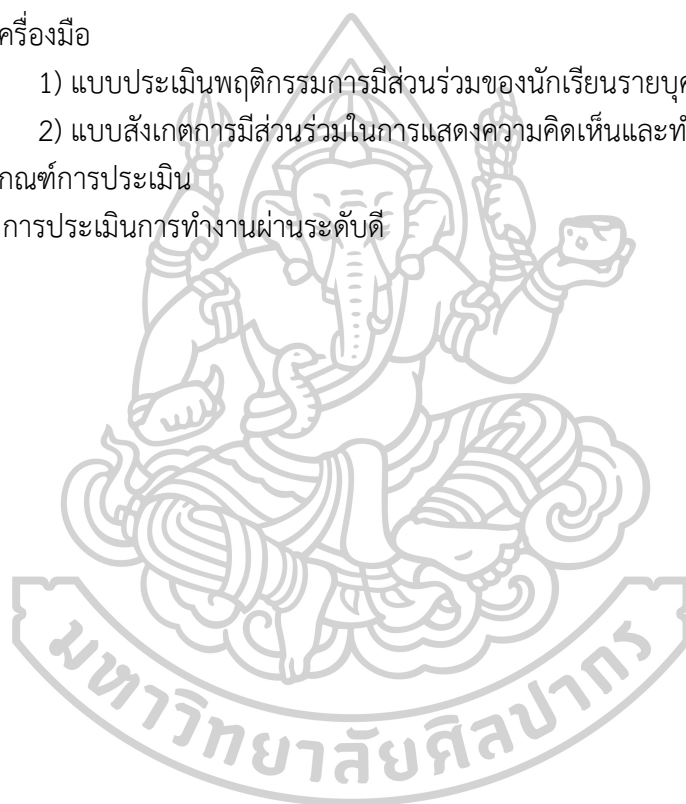
- 1) สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม
- 2) สังเกตการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม

8.2 เครื่องมือ

- 1) แบบประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล
- 2) แบบสังเกตการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม

8.3 เกณฑ์การประเมิน

การประเมินการทำงานผ่านระดับดี

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

.....
 คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

.....
 คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของ
 นักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน (ต่อ)

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						
43						
44						
45						

เกณฑ์การมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

ระดับคะแนน รายการประเมิน	5	4	3	2	1
การมีส่วนร่วม ในการตอบคำถาม	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 4 ครั้งขึ้นไป	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 3 ครั้ง	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 2 ครั้ง	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 1 ครั้ง	นักเรียนฟังแต่ไม่ตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม

....

คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

กลุ่ม	มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น (2)	รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น (2)	แบ่งหน้าที่ในการดำเนินงานอย่างเหมาะสม (2)	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตนเอง (2)	มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น (2)	รวม
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						

เกณฑ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม

ระดับคะแนน รายการประเมิน	2	1	0
การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น (2 คะแนน)	นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น 3 ครั้งขึ้นไป	นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น
รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น (2 คะแนน)	นักเรียนให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น 2 ครั้งขึ้นไป	นักเรียนให้เกียรติและรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น 1 ครั้ง	นักเรียนไม่ให้เกียรติและไม่รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น
แบ่งหน้าที่ในการดำเนินงานอย่างเหมาะสม (2 คะแนน)	นักเรียนแบ่งหน้าที่การทำงานกันอย่างเท่าเทียมและสมเหตุสมผลตามระดับความสามารถ	นักเรียนแบ่งหน้าที่การทำงานไม่เท่ากัน ไม่สมเหตุสมผลหรือไม่เป็นไปตามระดับความสามารถ	นักเรียนไม่แบ่งหน้าที่ในการทำงาน
มีความรับผิดชอบต่อน้ำที่ของตนเอง(2 คะแนน)	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองอย่างสม่ำเสมอ	นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเอง
มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น (2 คะแนน)	นักเรียนมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ	นักเรียนมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่ช่วยเหลือผู้อื่น

ความหมายของการพูดนำเสนอข้อมูล

การพูดนำเสนอข้อมูลเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับผู้ฟัง การพูดนำเสนอข้อมูลมักเป็นการพูดที่เป็นทางการ เช่น การพูดรายงานหน้าชั้นเรียน การพูดนำเสนอโครงการ และการพูดนำเสนอผลงานวิชาการ เป็นต้น

วัตถุประสงค์ของการพูดนำเสนอข้อมูล

การพูดนำเสนอข้อมูลมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการนำเสนอ ดังนี้

- 1) การนำเสนอเพื่อให้ความรู้ เป็นการนำเสนอหรือส่งสารเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจ บอกเล่า ข่าวสารข้อเท็จจริง เช่น การสอน การอบรม การอภิปราย
- 2) การนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการนำเสนอให้ผู้รับสารเกิดความคล้อยตาม ผู้นำเสนอ ต้องมีความรู้ มีศิลปะการนำเสนอ ศิลปะในการพูด รวมถึงต้องวิเคราะห์ผู้ฟัง
- 3) การนำเสนอเพื่อชี้แจง เป็นการนำเสนอที่ต้องให้รายละเอียด พร้อมตัวอย่าง สร้างความเข้าใจ มีการลำดับขั้นตอนและรูปแบบการนำเสนอที่เหมาะสม
- 4) การนำเสนอเพื่อชี้แนะ เป็นการนำเสนอที่ต้องชี้ให้เห็นประโยชน์และคุณค่าของเรื่อง

การเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูล

การเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูลเป็นการเพิ่มโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการนำเสนอข้อมูล ผู้นำเสนอควรมีการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอข้อมูล ดังนี้

- 1) ตั้งชื่อหัวข้อในการนำเสนอให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่าผู้นำเสนอกำลังจะพูดถึงเรื่องอะไร
- 2) กำหนดวัตถุประสงค์ และขอบเขตของการนำเสนอ ผู้นำเสนอต้องทราบว่า การนำเสนอของตนเองมีเป้าหมายอย่างไร เช่น คาดหวังว่าผู้ฟังจะอนุมัติ อนุญาต
- 3) วิเคราะห์สถานการณ์ ผู้นำเสนอต้องรู้ว่าผู้ฟังของตนเองเป็นใคร มีความรู้ความเข้าใจทัศนคติต่อเรื่องอย่างไร ผู้ฟังมีจำนวนเท่าไร การได้ทราบสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้นำเสนอเตรียมตัวได้ดีขึ้น และปฏิบัติตามกติกาที่ผู้จัดกำหนดไว้ได้อย่างถูกต้อง
- 4) วางแผนในการนำเสนอข้อมูล ผู้นำเสนอควรกำหนดประเด็น รายละเอียดของเรื่องที่จะนำเสนอควรจัดประเด็นก่อนหลัง และพิจารณาว่ามีประเด็นใดต้องการเป็นพิเศษ
- 5) ทำแผนหรือร่างการนำเสนอ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นแนวทางการนำเสนอและสามารถนำเสนอ ได้ถูกทาง ควบคุมเวลาได้โดยการวางแผนหรือร่างการนำเสนอจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ
 - 5.1) ส่วนนำ เป็นการเตรียมความพร้อมและกระตุ้นความสนใจให้แก่ผู้ฟัง

5.2) ส่วนเนื้อหา เป็นส่วนที่แจกแจงรายละเอียด ข้อเท็จจริงผลการวิเคราะห์ ให้เหตุผลหรือหลักฐานอ้างอิง ไม่ควรมีประเด็นมากเกินไป ควรจัดลำดับให้ชัดเจน

5.3) ส่วนสรุป เป็นการนำเสนอสาระสำคัญที่เสนอไปแล้วมาพูดใหม่ ให้กระชับ ชัดเจน เพื่อให้ผู้ฟังได้รับทราบประเด็นสำคัญ

6) การเตรียมตัวในการนำเสนอ ผู้นำเสนอควรทำความเข้าใจเนื้อหาข้อมูลเตรียมไว้ทั้งหมด หากการนำเสนอแบบทีมควรซ้อมความเข้าใจ เตรียมสื่อที่ผู้นำเสนอตัดสินใจเลือกใช้ให้พร้อม เช่น เอกสาร คอมพิวเตอร์โปรแกรม นอกจากนี้ยังควรเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ เช่น การแต่งกายให้เหมาะกับบุคลิกภาพ และการเตรียมใจไม่ให้เกิดความวิตกกังวลเป็นต้น

ขั้นตอนการพูดเพื่อนำเสนอข้อมูล

การพูดเพื่อนำเสนอข้อมูลหรือบรรยายสรุปมีหลักการพูด ดังนี้

- 1) เรียบเรียงเนื้อหาที่จะพูดตามลำดับความสำคัญได้กระชับ ชัดเจน
- 2) พิจารณาเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพ พื้นฐานความรู้ของกลุ่มผู้ฟัง
- 3) พิจารณาเนื้อหาที่รายงานให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด
- 4) ควรใช้ภาษาในการเสนอเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับของผู้ฟัง สื่อสารเข้าใจง่าย
- 5) มีการยกตัวอย่างสถิติ เอกสารและอุปกรณ์ประกอบการรายงาน
- 6) ควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ซักถามข้อสงสัย
- 7) หากการรายงานมีเนื้อหาสาระมากในเวลาที่มียู่ควรพิมพ์เอกสารแจกล่วงหน้า

มารยาทในการพูด

มารยาทในการพูดเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพูดเพราะจะทำให้ผู้พูด มีความน่าเชื่อถือ และประสบความสำเร็จในการพูด ผู้พูดที่มีคุณธรรมและจรรยาบรรณมารยาทในการพูด วิธีฝึกฝนตนให้เป็นผู้พูดที่ดีดังกล่าวควรปฏิบัติ ดังนี้

- 1) ฝึกฝนให้เป็นผู้มีจรรยาบรรณในการพูด

ผู้พูดต้องมีสติ รู้ว่าพูดอะไร เพื่ออะไร ไม่ยกตนข่มท่าน และควรให้เกียรติผู้ฟัง ไม่บิดเบือนข้อมูลหรือสารที่นำเสนอ ไม่นำเรื่องส่วนตัวหรือความลับของผู้อื่นมาเปิดเผย

- 2) ฝึกฝนให้เป็นผู้มีมารยาทในการพูด

ผู้พูดควรฝึกให้มีกิริยาท่าทางสุภาพ ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ใช้คำพูดที่สุภาพเหมาะสม รักษาเวลาในการพูด รู้จักควบคุมอารมณ์ ไม่ห้วนไหวต่อสิ่งเร้าที่ทำให้ไม่พอใจ ไม่ผูกขาดการพูดแต่เพียงผู้เดียว ควรรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่นบ้าง

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

วรมน ลิ้มฉวี และคณะ. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.

ลัดดา แพรภักดิ์พิศุทธิ์. (2552). การพูด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

จิตต์นิภา ศรีไสย์และประนอม วิบูลพันธ์. (2563). หลักภาษาและการใช้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.

กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2558). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทริบเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.

การวิจารณ์การพูด

แนวทางการวิจารณ์การพูด

การวิจารณ์การพูด ควรเริ่มจากการอธิบายลักษณะการพูดหรือวิเคราะห์การพูด เพื่อเป็นข้อสังเกต บันทึกข้อเท็จจริงไว้เป็นข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้การวิจารณ์มีเหตุผลเพียงพอก่อนนำไปสรุป ขั้นตอนต่อไปผู้วิจารณ์ควรพิจารณาในแต่ละประเด็น โดยพยายามตั้งคำถามและหาคำตอบว่าเมื่อผู้พูดมีลักษณะเป็นเช่นนั้นแล้ว "ทำให้เกิดสิ่งใดตามมา" ซึ่งในแต่ละประเด็นมีแนวทางในการวิเคราะห์และวิจารณ์ดังนี้

- 1.1) ผู้พูดเป็นใคร มีชื่อเสียงหรือไม่ ส่งผลต่อการพูดหรือปฏิกิริยาของผู้ฟังบ้างหรือไม่
- 1.2) พูดเรื่องอะไร เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟังและมีความน่าสนใจหรือไม่
- 1.3) พูดโดยใช้วิธีการใด มีความเหมาะสมหรือไม่ ส่งผลต่อบุคลิกภาพอย่างไร
- 1.4) พูดเพื่ออะไร ผู้พูดวางจุดมุ่งหมายการพูดไว้อย่างไร วางโครงเรื่อง หาตัวอย่างสนับสนุนและพูดได้บรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่
- 1.5) สถานที่วันเวลา พูดที่ไหน เวลาใด หากเกิดปัญหา ผู้พูดมีวิธีการแก้ปัญหาอย่างไร
- 1.6) กลุ่มผู้ฟังเป็นใคร ใช้กลุ่มเป้าหมายในการพูดครั้งนี้หรือไม่ ส่งผลต่อการพูดอย่างไร
- 1.7) การแต่งกาย ผู้พูดแต่งกาย เหมาะสมกับโอกาส สถานที่ และกลุ่มผู้ฟังหรือไม่
- 1.8) การปรากฏกายมีความพร้อมหรือความมั่นใจช่วยสร้างความรู้สึกดีให้กับผู้ฟัง
- 1.9) การทักทายที่ประชุม ใช้ภาษาและท่าทางทักทายอย่างไร เหมาะสมหรือไม่
- 1.10) การเปิดเรื่อง มีการนำเข้าสู่เรื่องเป็นอย่างไร น่าสนใจมากน้อยเพียงใด
- 1.11) การลำดับความ ถ่ายทอดเรื่องราว เป็นไปตามลำดับ ชัดเจน หรือไม่
- 1.12) การสร้างความสนใจ ผู้พูดสร้างความสนใจของผู้ฟังให้คงอยู่ตลอดการพูดอย่างไร
- 1.13) การใช้สายตา การใช้สายตาของผู้พูดทั่วถึง และมีความหมายหรือไม่หรือเพียงแค่วาดตามองให้ทั่วห้อง แต่ไม่ได้สบตาเพื่อพูดคุยหรือถ่ายทอดความรู้สึกกับใครเลย
- 1.14) การใช้สีหน้า เป็นไปโดยธรรมชาติ เหมาะสมกับเรื่องราวหรือไม่
- 1.15) การใช้ท่าทาง เป็นไปอย่างธรรมชาติ มีความพอดี และเหมาะสมหรือไม่
- 1.16) การใช้ภาษา ชัดเจน ถูกต้อง เหมาะสม และน่าสนใจหรือไม่อย่างไร
- 1.17) ความน่าเชื่อถือ บุคลิกภาพของผู้พูด ข้อมูลที่นำเสนอมีความน่าเชื่อถือหรือไม่

- 1.18) ความเป็นธรรมชาติ ผู้พูดมีความเป็นธรรมชาติในการพูดหรือไม่
 - 1.19) การออกเสียง ความชัดเจนถูกต้อง เหมาะสม หรือไม่
 - 1.20) น้ำเสียงที่ใช้ เหมาะสมกับเรื่อง และกลุ่มผู้ฟังหรือไม่ อย่างไร
 - 1.21) การปิดเรื่อง สรุปให้เห็นความสำคัญหรือทิ้งท้ายน่าสนใจหรือไม่
 - 1.22) ภาพรวมการพูด เป็นธรรมชาติ เข้าใจได้ชัดเจน น่าสนใจ น่าเชื่อถือหรือไม่
 - 1.23) ลักษณะเด่นของผู้พูด ผู้พูดมีลักษณะเด่นอย่างไร เช่น ภาษา น้ำเสียง มุมมอง และการเรียบเรียงความคิด ความเป็นธรรมชาติ เป็นต้น
 - 1.24) ข้อบกพร่องของผู้พูดที่พบอย่างชัดเจนคืออะไร
 - 1.25) ปฏิกริยาของผู้ฟัง ผู้ฟังให้ความสนใจการพูดครั้งนี้มากน้อยเพียงใด
 - 1.26) ความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เมื่อฟังการพูดจบลงและได้ประมวลความคิดในแต่ละประเด็นที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจารณ์มีข้อสังเกตหรือข้อเสนอแนะใดเพิ่มเติมหรือไม่
- 2) ข้อเสนอแนะในการพูดเพื่อวิพากษ์วิจารณ์
- การสื่อสารข้อวิจารณ์ไปยังผู้ฟัง ควรระมัดระวัง รอบคอบ และไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนเพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดความเข้าใจผิด ผู้รับสารเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าเป็นการตำหนิตყเตยน โดยทั่วไปมีข้อเสนอแนะในการพูดเพื่อวิพากษ์วิจารณ์อื่น ดังนี้
- 2.1) วางแผนก่อนการพูด มีประเด็นเนื้อหาที่ชัดเจน ลำดับความคิด ใช้คำที่แสดงเหตุและผลข้อเท็จจริง
 - 2.2) ระมัดระวังมิให้เป็นการกล่าวโจมตี การใช้คำพูดที่เสียดสีให้รู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจ ควรมุ่งไปที่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นยกตัวอย่างประกอบเมื่อจะชื่นชมหรือตำหนิ
 - 2.3) คำนึงถึงกาลเทศะ คำนึงถึงเวลา สถานที่ หากเป็นการวิจารณ์ต่อหน้าผู้อื่น หรือมีผู้ฟังคนอื่น ๆ อยู่ร่วมด้วย ควรเพิ่มความระมัดระวัง
 - 2.4) ให้แนวทางการพัฒนา ปรับปรุงแก้ไข การวิจารณ์ควรแนะนำสิ่งที่ควรทำต่อไป ในโอกาสหน้า เสนอแนะแนวทางที่จะทำให้ดีขึ้นกว่าเดิม
 - 2.5) เปิดโอกาสให้เกิดการสื่อสารสองทาง นอกจากผู้พูดจะเป็นผู้ให้คำวิจารณ์แล้ว ควรเปิดโอกาสให้ผู้ถูกวิจารณ์แลกเปลี่ยนมุมมอง ข้อคิดเห็น จะช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวผู้วิจารณ์ได้
 - 2.6) ผู้วิจารณ์ควรเป็นผู้บอกหรือผู้พูดเอง การสื่อสาร โดยผ่านบุคคลที่ 3 ที่ 4 การฝากไปบอกการสื่อสารต่อ ๆ กันไป อาจทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อความและเจตนาได้

แหล่งข้อมูลอ้างอิง

พินพาภรณ์ บุญประเสริฐ. (2558). ศาสตร์และศิลป์แห่งการพูด เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ไอยรา 12.

แบบบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....ปีการศึกษาที่.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่..... เรื่อง.....
 วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1.ผลการจัดการเรียนรู้

.....

2.ปัญหา / อุปสรรค

.....

3.ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไขปัญหา

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวสรวย สมณวัฒนา)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกตรวจสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงเกี่ยวกับ

.....

ลงชื่อ

(นางทัศนีย์ ทะนันชัยกุล)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงดังเสนอ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายณฤเบศ ดวงดูสัน)

รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

- () เห็นชอบตามหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้และกลุ่มบริหารวิชาการ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายไพรัตน์ ก้อนทองคำ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรปราการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รหัสวิชา ท30205

รายวิชาการพูดในงานอาชีพ
ภาคเรียนที่ 2

หน่วยที่ 2 พุดนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ

เวลา 5 ชั่วโมง

เรื่อง ระดมสมองสร้างงานนำเสนอข้อมูล

เวลา 1 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 บอกหลักการพุดนำเสนอข้อมูลและพุดนำเสนอข้อมูลได้
- 1.2 มีมารยาทในการพุด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนรวบรวมและอธิบายข้อมูลท้องถิ่นที่ศึกษาได้ถูกต้อง
- 2.2 นักเรียนสามารถเรียบเรียงเนื้อหาเพื่อใช้ในการพุดนำเสนอได้
- 2.3 นักเรียนมีมารยาทในการพุด

3. สาระการเรียนรู้

- 3.1 ความรู้
 - ข้อมูลท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรปราการ
- 3.2 ทักษะ/ กระบวนการ/ กระบวนการคิด
 - 1) กระบวนการสื่อสาร
 - 2) กระบวนการคิด
 - 3) กระบวนการทำงานกลุ่ม
- 3.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 1) มีความใฝ่รู้
 - 2) มีความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3) รักความเป็นไทย
- 3.4 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
 - 1) ความสามารถในการสื่อสาร
 - 2) ความสามารถในการคิด

4. สาระสำคัญ

สมุทรปราการเป็นเมืองที่ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยขอม เป็นพื้นที่ราบปากแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับการคมนาคม การประกอบอาชีพ การตั้งถิ่นฐาน จึงมีผู้คนเข้ามาอาศัยอย่างต่อเนื่อง และทำให้จังหวัดสมุทรปราการเป็นจังหวัดที่มีข้อมูลท้องถิ่นด้านประเพณี วัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา

ยาวนาน อาทิ ประเพณีรับบัว งานแห่ผ้าห่มองค์พระสมุทระเจดีย์ เป็นต้น การศึกษาข้อมูลท้องถิ่นจะทำให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับท้องถิ่น และเกิดความภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

5. ชิ้นงาน/ ภาระงาน

เรียบเรียงเนื้อหาสำหรับพุดนำเสนอ

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมกลุ่ม

6.1 ครูทบทวนหลักการพุดนำเสนอข้อมูลที่ได้สอนนักเรียนไปเมื่อคาบก่อนด้วยการตั้งคำถาม และให้นักเรียนร่วมกันตอบคำถาม

6.2 นักเรียนร่วมกันตอบคำถามว่าจังหวัดสมุทรปราการมีความสำคัญทางวัฒนธรรมอย่างไร และนักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างโบราณสถาน การละเล่น ประเพณีและการประกอบอาชีพที่สำคัญที่พบในจังหวัดสมุทรปราการ

6.3 นักเรียนแต่ละกลุ่ม (ใช้กลุ่มเดิม) ให้สมาชิกภายในกลุ่มนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นที่ได้ไปศึกษาค้นคว้ามา โดยมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นกัน

6.4 นักเรียนทุกคนในกลุ่มบันทึกข้อมูลท้องถิ่นประเด็นที่ศึกษาและได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มของตนลงในแบบบันทึกข้อมูลที่ครูแจกให้

6.5 นักเรียนแต่ละคนนำข้อมูลที่ตนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนสมาชิกในกลุ่มมาเรียบเรียงเป็นเนื้อหาเพื่อใช้ในการพุดนำเสนอข้อมูลของตนเอง

6.6 นักเรียนสอบถามข้อสงสัยเกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

6.7 นักเรียนร่วมกันสรุปประโยชน์ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

7. สื่อการเรียนรู้

แบบบันทึกการแลกเปลี่ยนเรียนรู้

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.1 วิธีการวัดและประเมินผล

- 1) สังเกตการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และทำกิจกรรมกลุ่ม
- 2) สังเกตพฤติกรรมการความสนใจในการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

8.2 เครื่องมือ

- 1) แบบสังเกตการมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และทำกิจกรรมกลุ่ม
- 2) สังเกตพฤติกรรมการความสนใจในการเรียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล

8.3 เกณฑ์การประเมิน

การประเมินการทำงานผ่านระดับดี

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

.....
 คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรม
 ของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน (ต่อ)

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						
43						
44						
45						

เกณฑ์การมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

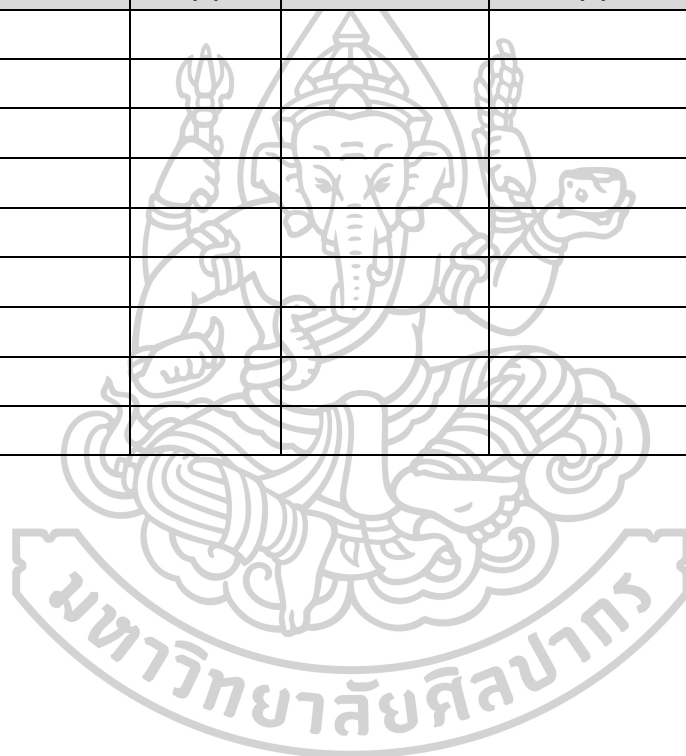
ระดับคะแนน รายการประเมิน	5	4	3	2	1
การมีส่วนร่วมใน การตอบคำถาม	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 4 ครั้งขึ้นไป	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 3 ครั้ง	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 2 ครั้ง	นักเรียนมีความมุ่งมั่น ตั้งใจ มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น 1 ครั้ง	นักเรียนฟังแต่ไม่ตอบคำถาม หรือแสดงความคิดเห็น

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม

คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นและทำกิจกรรมกลุ่ม โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

กลุ่ม	มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น (2)	รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น (2)	แบ่งหน้าที่ในการดำเนินงานอย่างเหมาะสม (2)	มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ของตนเอง (2)	มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น (2)	รวม
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						

เกณฑ์การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่ม

ระดับคะแนน รายการประเมิน	2	1	0
การมีส่วนร่วมในการ แสดงความคิดเห็น (2 คะแนน)	นักเรียนมีส่วนร่วมใน การแสดงความคิดเห็น 3 ครั้งขึ้นไป	นักเรียนมีส่วนร่วมใน การแสดงความคิดเห็น 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่มีส่วน ร่วมในการแสดง ความคิดเห็น
รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น (2 คะแนน)	นักเรียนให้เกียรติ และรับฟังความ คิดเห็นผู้อื่น 2 ครั้ง ขึ้นไป	นักเรียนให้เกียรติและ รับฟังความคิดเห็นผู้อื่น 1 ครั้ง	นักเรียนไม่ให้เกียรติ และไม่รับฟัง ความคิดเห็นผู้อื่น
แบ่งหน้าที่ในการ ดำเนินงานอย่าง เหมาะสม(2 คะแนน)	นักเรียนแบ่งหน้าที่ การทำงานกันอย่าง เท่าเทียมและ สมเหตุสมผล ตามระดับ ความสามารถ	นักเรียนแบ่งหน้าที่การ ทำงานไม่เท่ากัน ไม่ สมเหตุสมผล หรือไม่ เป็นไปตามระดับ ความสามารถ	นักเรียนไม่แบ่ง หน้าที่ในการทำงาน
มีความรับผิดชอบต่อ หน้าที่ของตนเอง(2 คะแนน)	นักเรียนมีความ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ของตนเองอย่าง สม่ำเสมอ	นักเรียนมีความ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ของตนเอง 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่มีความ รับผิดชอบต่อหน้าที่ ของตนเอง
มีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น (2 คะแนน)	นักเรียนมีน้ำใจ ช่วยเหลือผู้อื่นอยู่ เสมอ	นักเรียนมีน้ำใจ ช่วยเหลือผู้อื่น 1-2 ครั้ง	นักเรียนไม่ช่วยเหลือ ผู้อื่น

ข้อมูลท้องถิ่นเกี่ยวกับจังหวัดสมุทรปราการ

จังหวัดสมุทรปราการ สมุทรปราการเป็นเมืองที่ก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยขอม เป็นพื้นที่ราบปากแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับการคมนาคม การประกอบอาชีพ การตั้งถิ่นฐาน จึงมีผู้คนเข้ามาอาศัยอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลท้องถิ่นด้านวัฒนธรรมของสมุทรปราการ ดังนี้

3.1 โบราณสถาน โบราณวัตถุจังหวัดสมุทรปราการ

ป้อมพระจุลจอมเกล้า

ป้อมพระจุลจอมเกล้าตั้งอยู่ในบริเวณของฐานทัพเรือกรุงเทพฯ บริเวณปากแม่น้ำเจ้าพระยา ตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอสุมทิวาสระบุรี สร้างขึ้นโดยเงินงบประมาณแผ่นดินและเงินพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ด้วยทรงเห็นว่าป้อมที่สร้างเดิมนั้น ชำรุดและล้าสมัยเกินกว่าที่จะใช้ป้องกันประเทศได้ ด้วยเพราะข้าศึกเป็นนักล่าอาณานิคมชาติตะวันตก อย่างชาวฝรั่งเศส จึงโปรดให้เร่งสร้างป้อมแห่งนี้ในเนื้อที่ 7,000 ไร่ ให้เป็นป้อมที่ทันสมัยที่สุดพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงวางแผนการสร้างป้อมร่วมกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ โดยสร้างเสร็จเมื่อกลางปี พ.ศ. 2436 ติดตั้งปืนใหญ่อาร์มสตรอง ขนาดปากลำกล้อง 6 นิ้ว จำนวน 7 กระบอก สั่งซื้อจากบริษัท เซอร์ดับบลิว จี อาร์มสตรอง จำกัด ปืนทั้ง 7 กระบอกอยู่ในหลุมปืนจัดเป็นปืนใหญ่บรรจุท้ายชุดแรกที่กองทัพเรือไทยเป็นเจ้าของปืนแต่ละกระบอก มีน้ำหนัก 11,340 ปอนด์ กระสุนหนักนัดละเกือบ 50 กิโลกรัม มีระยะยิงไกลสุด 8,042 เมตร ปืนชนิดนี้เมื่อจะทำการยิงต้องใช้แรงน้ำมันอัดยกปืนให้โผล่พ้นหลุมเมื่อทำการยิงกระสุนพ้นลำกล้องไปแล้วปืนจะลัดตัวลงมาอยู่ในหลุมตามเดิม เรียกปืนนี้ว่าปืนเสือหมอบ

เมืองพระประแดงและชาวรามัญพระประแดง

เมืองพระประแดงเดิมมีประวัติศาสตร์เก่าแก่มาก่อน เคยเป็นที่อยู่อาศัยชาวละว้า ต่อมาเมื่อขอมเข้ามาปกครองได้สร้างเมืองและโบราณวัตถุสำคัญไว้มากมาย เมืองพระประแดงเดิมอยู่คลองเตย ต่อมาย้ายไปอยู่ที่ตำบลราชบุรีบูรณะ เมืองพระประแดงในอดีตเป็นเมืองปากแม่น้ำ ซึ่งขอมใช้เป็นเมืองหน้าด่าน ภายหลังขอมเสื่อมอำนาจ ชาติไทยได้สถาปนา กรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา พระประแดงเองยังคงเป็นเมืองหน้าด่านชั้นในทิศใต้ แต่ปากแม่น้ำงอกออกมาแถบตำบลบางด้วน บางหมูบางนาเกร็งที่ตั้งเมืองพระประแดงจึงห่างจากปากน้ำออกไปชาวมอญหรือชาวรามัญเป็นชนชาติหนึ่งซึ่งมีถิ่นฐานและอารยธรรมในดินแดนพุกามประเทศหรือพม่าในปัจจุบัน เป็นชาติที่มีความรุ่งเรือง เนื่องจากมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนรวมถึงมีศิลปวัฒนธรรมและประเพณี

เป็นของตนเอง โดยเมื่อครั้งพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ 2 ได้ทรงสร้างเมืองนครเขื่อนขันธ์ขึ้นในปี พ.ศ. 2358 ชาวมอญ ได้เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารเข้ามาอยู่ในเมือง ดังนั้นชาวมอญที่เข้ามาอยู่ในเมืองนครเขื่อนขันธ์ จึงได้สืบสานศิลปวัฒนธรรมและประเพณีของบรรพบุรุษไว้อย่างเหนียวแน่น วัฒนธรรมและประเพณีของชาวมอญนี้จะสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความเชื่อและความเลื่อมใส ในพระพุทธศาสนา ซึ่งในศูนย์วัฒนธรรมหมู่บ้านชาวมอญ ได้รวบรวมกิจกรรมต่าง ๆ ที่น่าศึกษา และเรียนรู้ไว้มากมาย ได้แก่ ประเพณีที่เกี่ยวกับศาสนา เช่น การสรงน้ำพระพุทธรูป การถวายสลากภัตต์การตักบาตรน้ำผึ้ง ประเพณีสงกรานต์ปล่อยนกปล่อยปลา ประเพณีสงฆ์สงกรานต์ ประเพณีค้ำต้นโพธิ์ ประเพณีแห่หงส์-ธงตะขาบประเพณีหยอดน้ำมันเรือสำภา รวมถึงประเพณีที่เกี่ยวกับวิถีชีวิตอื่น ๆ

พระสมุทรเจดีย์

องค์พระสมุทรเจดีย์สร้างขึ้นตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยเสด็จเมื่อครั้งพระองค์เสด็จประพาสเมืองสมุทรปราการมาทอดผ้าพระกฐินที่วัดพิชัยสงครามทอดพระเนตรเห็นเกาะหาดทรายอยู่ที่ท้ายเกาะผีเสื้อสมุทร มีความเหมาะสมที่จะสร้างพระเจดีย์เพื่อให้ผู้ที่นั่งเรือผ่านได้เห็นเป็นเมืองพุทธ 104 พระองค์จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าลูกยาเธอ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์เป็นแม่กองกับเจ้าพระยาพระคลัง (ดิศ) มาดำเนินการสร้าง การดำเนินการสร้างพระสมุทรเจดีย์เริ่มจากใช้ก้อนหินมาถมที่บนเกาะที่อยู่เหนือเกาะผีเสื้อสมุทรให้พื้นแน่น มีความสูงพื้นพื้นน้ำ และโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระบวรราชเจ้ามหาศักดิ์พลเสภกับพระยาราชสดรามา เขียนแบบแผนผังรูปมหาเจดีย์ถวายทอดพระเนตรทรงพระราชทานนามว่าพระสมุทรเจดีย์ พร้อมกับพระราชทานนามเมืองสมุทรปราการ การดำเนินการผ่านไปเพียงเท่านี้พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยก็เสด็จสวรรคตเสียก่อนพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงโปรดให้องค์พระสมุทรเจดีย์ต่อ เป็นพระเจดีย์ทรงย่อมุมไม้สิบสอง ฐานกว้าง 10 วา สูง 9 ศอก ชั้นที่ 2 ยาวเหลี่ยมละ 5 วา สูง 2 ศอก หน้ากระดานองค์พระเจดีย์สูงถึงยอด 9 วา 3 ศอก พร้อมสร้างศาลาราย 9 หลังเป็นแก่งเงิน โดยใช้เวลาสร้าง 211 วัน เมื่อสร้างเสร็จทรงพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุมาบรรจุที่คอรชังองค์พระสมุทรเจดีย์ภายหลังมีคนร้ายขุดลักพระบรมสารีริกธาตุนั้น จนกระทั่งรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จประพาสเมืองสมุทรปราการเห็นว่าพระสมุทรเจดีย์ต่ำเตี้ย สร้างพระสมุทรเจดีย์ใหม่ โดยถ่ายแบบเจดีย์ลอมปางมาจากกรุงศรีอยุธยา มาสวมทับพระเจดีย์องค์เดิม สูง 19 วา 2 ศอก คืบ พร้อมกันนี้โปรดฯ ให้สร้างพระวิหารใหญ่หันหน้าออกทะเล สร้างพระเกี้ยวสี่องค์ พระแท่นสำหรับวางเครื่องบูชาหอรชังและหอยเทียนอย่างละคู่ และการซ่อมแซมครั้งนี้เอง ทำให้ทรงทราบเรื่องพระบรมสารีริกธาตุที่สูญหาย จึงโปรดพระราชทานพระบรมสารีริกธาตุใหม่จากพระบรมมหาราชวัง พร้อมทั้งทรงบรรจุด้วยพระองค์เองทั้งยังโปรดฯ ให้มีละครสมโภช 1 วัน 1 คืนครั้งถึง พ.ศ. 2404 จึงเสด็จมาทรงยกยอดพระสมุทรเจดีย์ และทรงห่มผ้าแดง

3.2 การละเล่นของจังหวัดสมุทรปราการ

สะบ้ามอญ

การละเล่นสะบ้ามอญเริ่มมาจากชาวมอญ 2 กลุ่มได้อพยพเข้ามาสู่ประเทศไทย โดยกลุ่มหนึ่งได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ปากเกร็ดและอีกกลุ่มเดิมตั้งถิ่นฐานที่ปทุมธานีจากนั้นย้ายไปอยู่เมืองใหม่ที่ปากลัดคือนครเขื่อนขันธ์หรือพระประแดง ชาวมอญจึงได้นำเอาประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเข้ามา รวมถึงการเล่นสะบ้ามอญในวันสงกรานต์ ซึ่งพระประแดงจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่มีการผสมผสานวัฒนธรรมกันระหว่างชาวมอญ และชาวไทยจุดประสงค์ของการเล่นสะบ้ามอญเพื่อให้หนุ่มสาวได้พบปะพูดคุยกันโดยเลือกเล่น ในวันนักขัตฤกษ์ ในสมัยก่อนนั้นไม่มีโรงหนังโรงละคร หนุ่มสาวพร้อมทั้งพ่อแม่จะมาทำบุญกันที่วัด การพบปะกันจึงอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่ตลอดเวลา จึงเป็นการเริ่มต้นชีวิตคู่ที่ดี

3.3 ขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่น

งานประเพณีการแห่หงส์ธงตะขาบ

งานประเพณีการแห่หงส์ธงตะขาบเป็นงานประจำท้องถิ่นของอำเภอพระประแดงที่ตำบลตลาด ตำบลบางพิงตำบลทรงคนอง ตำบลบางหญ้าแพรก ถ้าวัดใดเป็นวัดมอญ ต้องมีเสาสูงไว้ที่ข้างพระอุโบสถหรือใกล้พระเจดีย์เสาหงส์มีลักษณะเหมือนเสาธงชาติ บนยอดเสามีหงส์แกะสลักติดไว้ตัวหนึ่งเป็นไม้แกะสลักหรือโลหะ ประเพณีแห่หงส์ธงตะขาบทำเมื่อใกล้ถึงวันสงกรานต์ชาวบ้านช่วยกันทำธงและตกแต่งให้สวยงามด้วยผ้าสีสวยสด เพื่อนำไปถวายวัดติดตั้งบนเสาหงส์ตัวธงตะขาบทำเป็นรูปตัวตะขาบขนาดยักษ์ เย็บด้วยผ้าพื้นสีแดง กว้างราว 1 เมตรระยะความยาวให้ใช้ความสูงของเสาหงส์ของแต่ละวัดเป็นหลัก เมื่อแขวนแล้วธงไม่หย่อนติดพื้นดิน ตัวผืนธงแบ่งเป็น 9 ช่วง ส่วนหัวและส่วนหางของธง แต่เดิมทำด้วยไม้ไผ่สานแล้วหุ้มด้วยผ้าแดง ปัจจุบันทำด้วยไม้อัด ส่วนปลายของไม้ที่คั่นทุกช่องทำเป็นธงสามเหลี่ยมเล็ก ๆ 40 ผืน ติดขาของตะขาบลำตัวเจาะเป็นช่อง ๆ ช่วงละ 5 ช่อง ให้ลมผ่านพิธีการแห่การแห่หงส์ธงตะขาบจะแห่ไปตามถนนในตลาดพระประแดงในขบวนประกอบด้วยรถบุบผชาติ ของแต่ละวัดมีสาวงามถือหงส์นั่งบนรถบางส่วนเดินถือขวดโหล ใส่ปลา ถือกรรงนกเพื่อนำไปปล่อยสะเดาะเคราะห์ ส่วนธงตะขาบแต่ละผืนของแต่ละวัดนั้นมีความยาวจึงต้องจัดคนมาช่วยกันแบกหามจับถือชายธงถือว่าได้บุญกุศลเป็นขบวนยาว นำหน้าด้วยขบวนกลองยาวหรืออื่นๆ ตามถนัดของแต่ละวัด เมื่อแห่ไปรอบตลาดพระประแดงแล้วจะแยกย้ายกันแห่เข้าวัด

งานประเพณีรับบัว

งานประเพณีรับบัวเป็นงานท้องถิ่นของอำเภอบางพลีที่ถือปฏิบัติกันเป็นประจำทุกปี โดยดอกบัวถือเป็นดอกไม้ที่มีอิทธิพลต่อคนไทยเป็นอันมาก เป็นดอกไม้ที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา ชาวพุทธใช้ดอกบัวบูชาพระรัตนตรัย จึงได้เกิดประเพณีรับบัวขึ้นที่บางพลีซึ่งประเพณีนี้มีความเกี่ยวเนื่องกับความผูกพันระหว่างชาวไทย มอญและลาว ซึ่งอาศัยอยู่แถบอำเภอบางพลีแต่ละพวกมีผู้ควบคุมดูแล และทำมาหากินในอาชีพต่าง ๆ กัน ซึ่งก่อนนี้ พื้นที่ของอำเภอบางพลีเต็มไปด้วยป่าพงดงอ้อ พงแขมรวมถึงพันธุ์ไม้นานาชนิดขึ้นเต็มไปหมด มีสัตว์ร้ายนานาชนิดอาศัยอยู่ทางฝั่งใต้ของลำคลองก็เต็มไปด้วยป่าแสม น้ำก็เป็นน้ำเค็ม ทางฝั่งเหนือก็เต็มไปด้วยบึงใหญ่

คนไทย มอญ และลาว จึงปรึกษากันว่าจะช่วยกันหักล้างถางพงให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อทำไร่ ทำสวนต่อไป จึงพยายามช่วยกัน หักล้างถางพงมาจนถึงสามแยก คือ คลองสลอด 1 คลองขวดลาดข้าว 1 คลอง ลาดกระบ้ง 1 คนทั้ง 3 พวกแยกย้ายกันไปทำมาหากิน เพื่อจะได้รู้ถึงภูมิประเทศว่าด้านไหนจะหากินได้คล่องกว่ากัน คนลาวไปทางคลองสลอดคนไทย ไปทางคลองขวดลาดข้าว คนรามัญไปทางคลองลาดกระบ้ง 2-3 ปีต่อมาพวกรามัญทำนาไม่ได้ผลเพราะนกและหนูชุกชุม รบกวนพืชผลต่าง ๆ จนเสียหายจึงปรึกษากันเพื่อเตรียมตัวอพยพกลับถิ่นเดิมทางฝั่งปากลัดโดยเริ่มอพยพตอนเช้ามีเดือน 11 ขึ้น 19 ค่ำ ก่อนไปก็พากันเก็บดอกบัว ในบึงบริเวณนั้นไปมากมายเพื่อเอาไปบูชาพระคาถาพันที่ปากลัด และได้ส่งเสียคนไทยที่รักใคร่สนิทชิดชอบกันว่าในปีต่อ ๆ ไป เมื่อถึงเดือน 11 ขึ้น 19 ค่ำ ให้ช่วยกันเก็บดอกบัวหลวงไว้ให้ที่วัดหลวงพ่โต แล้วพวกตนจะมารับเอาดอกบัวไป ด้วยอุปนิสัยของคนไทยนั้นมีจิตใจโอบอ้อมอารีจึงตอบตกลงว่า ยินดีเก็บดอกบัวไว้ให้ พวกรามัญจึงนำดอกบัวไปกราบมนัสการหลวงพ่โต พร้อมทั้งขอน้ำมนต์ของหลวงพ่เพื่อเป็นสิริมงคล แล้วลากลับถิ่นเดิมพร้อมทั้งนำดอกบัวอีกส่วนหนึ่ง ไปบูชาพระคาถาพันที่ปากลัดต่อไป จึงเป็นที่มาของประเพณีรับบัว

งานนมัสการพระสมุทรเจดีย์

งานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์เป็นงานประจำปีของจังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งจัดขึ้นในวันแรม 5 ค่ำ เดือน 11 โดยงานจะเฉลิมฉลองกันนาน 9 วัน 9 คืนจะทำพิธีสักการะบูชาพระพุทธรูปปางห้ามสมุทรพระประธานในพระวิหาร หน้าพระสมุทรเจดีย์ทำพิธีพราหมณ์บวงสรวงดวงพระวิญญาณของท่านผู้เกี่ยวข้องในการสร้างองค์พระสมุทรเจดีย์ ผู้สร้าง เมืองสมุทรปราการและผู้มีพระคุณต่อเมืองสมุทรปราการ ก่อนวันงานนั้นได้มีการตัดเย็บผ้าแดง ผืนใหญ่ขึ้นในวันแรม 2 ค่ำ เดือน 11 เพื่อใช้แห่และห่มองค์พระสมุทรเจดีย์ เมื่อถึงวันแรม 5 ค่ำ จึงเชิญขึ้นตั้งบนบุษบกแห่ทางบกไปรอบตัวเมืองสมุทรปราการ ในขบวนแห่มีวงดุริยางค์บรรเลง ฆ้องวงปี่พาทย์ นักเรียนพ่อค้าประชาชนและหน่วยงานต่าง ๆ เข้าร่วมแห่เป็นขบวนยาว เมื่อถึงเวลา 11.00 น. จึงเชิญผ้าแดงลงสู่เรือแห่ไปตามแม่น้ำเจ้าพระยาขึ้นไปพระประแดง ซึ่งแต่เดิมใช้เรือพายราว 100 ลำ เมื่อส่งผ้าแดงขึ้นบกแล้ว เรือนั้นจะใช้แข่งเรือพายประจำปีที่พระประแดง ปัจจุบันใช้เรือยนต์ลากจูงแทนมีวงดุริยางค์บรรเลงตลอดทางเพื่อให้ชาวพระประแดงร่วมอนุโมทนา เมื่อถึงท่าน้ำพระประแดงจะทำพิธีรับผ้าแดงแห่รอบเมืองพระประแดง แล้วจึงยกขบวนกลับมาที่พระสมุทรเจดีย์ เพื่อประกอบพิธีทักษิณาวรรตรอบองค์พระสมุทรเจดีย์ เมื่อครบ 3 รอบ จะมอบผ้าแดงให้ผู้มีความชำนาญในการห่มผ้าช่วยกันนำผ้าแดงขึ้นมาชั้นที่ 2 คลี้ออก แล้วป็น นำผ้าแดงขึ้นตามบันไดไม้ไผ่ ขึ้นไปจนถึงองค์ระฆังคลี้ออกห่มองค์พระสมุทรเจดีย์

3.4 ด้านการประกอบอาชีพ

พลาสติก

พลาสติก (ปลาใบไม้) มีลักษณะเหมือนกับปลากระดี่มากเนื่องจากอยู่ในสกุลเดียวกัน แต่พลาสติกมีขนาดใหญ่กว่า สีของเกล็ดเข้มและลำตัวมีความหนาหนากว่านอกจากนี้พลาสติกยังมีกลิ่นเฉพาะตัวและรสของเนื้อปลาจะต่างจากปลาชนิดอื่นจึงมีผู้นิยมรับประทานกันมาก การเลี้ยงพลาสติกเป็นอาชีพหลักเกษตรกรผู้เพาะเลี้ยงปลาน้ำจืดในจังหวัดสมุทรปราการ

การเลี้ยงพลาสติกนิยมเลี้ยงแบบทุ่งกว้าง น้ำล้นจัดลึกเค็ม ภูมิปัญญาชาวบ้านผู้เพาะเลี้ยงพลาสติกเป็นอาชีพหลักเพื่อหารายได้เสริมจากการทำสวนผลไม้บนคัน บ่อและบริเวณพื้นที่อยู่อาศัยการเลือกเลี้ยงพลาสติกพิจารณาเรื่องการจัดเตรียมบ่อสำหรับเลี้ยงพลาสติกมีขั้นตอน คือ การเลือกสถานที่ที่เหมาะสมต่อการเลี้ยงเมื่อได้แล้วจึงขุดดินตั้งคันล้อมบ่อตลอดแนวที่เรียกกันว่า ล้อมพลาสติก หรือฮ่อมปลา คนไหนเลี้ยงพลาสติกรายก็จะถูกเรียกเป็นเสียฮ่อมปลา คันบ่อบางที่ก็เรียกคันฮ่อม และบางที่เรียกว่าวังปลา ส่วนภาษาทางราชการท่านก็เรียกว่า บ่อพลาสติก

การทอและสานเสื่อกก

การทอและสานเสื่อกกเป็นภูมิปัญญาชาวบ้าน เทคโนโลยีท้องถิ่นในการทำงานศิลปกรรม ทัศนกรรมจากการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ของชาวสมุทรปราการนั้น โดยใช้กและปอ ให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันด้วยการทอเสื่อ การทอเสื่อกกมีวิธีการทำงานคล้ายกับการทอผ้า แบบทอมือ ในส่วนของการสานเสื่อกกนั้นจะใช้มือเป็นหลักในการสานซึ่งถือเป็นผลงานทัศนกรรม ด้วยการนำกทั้งต้นที่ตากแห้งและรีดให้แบนสานขัดให้เป็นสายขัดหรือสายตะแกรง ผลงานประเภทนี้ ชาวบ้านทำขึ้นใช้เองในบ้าน เน้นความทนทาน แต่อาจเป็นงานที่ไม่ประณีตเท่ากับงานทอเสื่อ การทอเสื่อ สานเสื่อ จึงเป็นภูมิปัญญาแห่งความภูมิใจของชาวสมุทรปราการที่ได้มีเสื่อไว้ใช้เอง เป็นของฝากเพื่อนบ้านหรือจำหน่าย เพื่อประโยชน์ด้านเศรษฐกิจในครัวเรือนเพื่อความอยู่รอด ในการดำรงชีวิต

แหล่งอ้างอิง

คณะกรรมการฝ่ายประมวลผลเอกสารและจดหมายเหตุ ในคณะกรรมการอำนวยการจัดงาน เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสพิธีมหามงคลเฉลิม พระชนมพรรษา 6 รอบ 5 ธันวาคม 2542. (2542). วัฒนธรรม พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา จังหวัดสมุทรปราการ. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.

แบบบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....ปีการศึกษาที่.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่..... เรื่อง.....
 วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1.ผลการจัดการเรียนรู้

.....

2.ปัญหา / อุปสรรค

.....

3.ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไขปัญหา

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวสรวย สมณวัฒนา)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกตรวจสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงเกี่ยวกับ

.....

ลงชื่อ

(นางทัศนีย์ ทะนันชัยกุล)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงดังเสนอ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายณฤเบศ ดวงดูสัน)

รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

- () เห็นชอบตามหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้และกลุ่มบริหารวิชาการ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายไพรัตน์ ก้อนทองคำ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรปราการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รหัสวิชา ท30205

รายวิชาการพูดในงานอาชีพ
ภาคเรียนที่ 2

หน่วยที่ 2 พูดนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ
เรื่อง สืบสานเล่าเรื่องท้องถิ่น

เวลา5ชั่วโมง
เวลา 1 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 บอกหลักการพูดนำเสนอข้อมูลและพูดนำเสนอข้อมูลได้
- 1.2 มีมารยาทในการพูด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนสามารถอธิบายข้อมูลท้องถิ่นที่ศึกษาได้
- 2.2 นักเรียนสามารถพูดนำเสนอข้อมูลได้
- 2.3 นักเรียนสามารถวิจารณ์ข้อบกพร่องของการพูดนำเสนอได้
- 2.4 นักเรียนมีมารยาทในการพูด

3. สาระการเรียนรู้

- 3.1 ความรู้
 - 1) ข้อมูลท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรปราการ
 - 2) การพูดนำเสนอข้อมูล
- 3.2 ทักษะ/ กระบวนการ/ กระบวนการคิด
 - 1) ทักษะการพูด
 - 2) กระบวนการสื่อสาร
 - 3) กระบวนการคิด
- 3.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 1) มีความใฝ่รู้
 - 2) มีความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3) รักความเป็นไทย
- 3.4 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
 - 1) ความสามารถในการสื่อสาร
 - 2) ความสามารถในการคิด

4. สาระสำคัญ

การพูดนำเสนอข้อมูล เป็นการพูดในรูปแบบหนึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการแสดงความรู้ความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ซึ่งต้องมีการเตรียมความพร้อมในการพูดนำเสนอข้อมูล ทั้งด้านเนื้อหาที่จะใช้ในการพูดนำเสนอข้อมูลและวิธีการพูด โดยการพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะเป็นการนำเสนอในด้านของวัฒนธรรม ประเพณี การละเล่น รวมถึงการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น การที่นักเรียนได้เรียนเรื่องการพูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

5. ชิ้นงาน/ ภาระงาน

พูดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

6.1 นักเรียนทบทวนหลักการพูดนำเสนอข้อมูลโดยการซักถาม จากนั้นครูทบทวนข้อตกลงในการพูดนำเสนอข้อมูล

6.2 ครูสุ่มนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คนพูดนำเสนอข้อมูลในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายคนละไม่เกิน 3 นาที

6.3 นักเรียนกลุ่มอื่นพูดวิจารณ์การพูดของเพื่อน จากนั้นครูวิจารณ์เพิ่มเติมพร้อมเสนอแนวทางแก้ไข

6.4 นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

7. สื่อการเรียนรู้

แบบสังเกตหรือแบบประเมินการพูดนำเสนอข้อมูล

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.1 วิธีการวัดและประเมินผล

ประเมินการพูดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.2 เครื่องมือ

แบบประเมินการพูดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.3 เกณฑ์การประเมิน

การประเมินการทำงานผ่านระดับดี

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

.....
 คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของ
 นักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน (ต่อ)

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						
43						
44						
45						

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
1.เนื้อหา/ การ แสดงเหตุผล (5 คะแนน)	การนำเสนอ เนื้อหาตรง ประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ครบถ้วน ตามที่กำหนด มีการแสดง เหตุผลที่ เชื่อถือได้ เนื้อหาไม่ วากวน	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 1 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 2 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหาบกพร่อง 3 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง มากกว่า 3 ประเด็น
2.การใช้ภาษา (5 คะแนน)	ออกเสียง ถูกต้องตาม อักขรวิธีทุกคำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา สื่อ ความได้ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 1-3 คำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษาสื่อ ความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 4- 6 คำหรือใช้ ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา 1-2 แห่ง สื่อความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 7-9 คำหรือใช้ภาษา ไม่ถูกต้องตาม ระดับภาษา 3- 4 แห่ง สื่อความไม่ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี ตั้งแต่ 10 คำขึ้นไปหรือ ใช้ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับภาษา มากกว่า 5 แห่ง สื่อ ความไม่ ชัดเจน

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
3.ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา (5 คะแนน)	พุดคล่อง ต่อเนื่องไม่ ติดขัด มีการ แบ่งจังหวะ ถูกต้อง ใช้ เวลาตามที่ กำหนด	พุด ตะกุกตะกัก 1-2 แห่ง หรือมีการ แบ่งจังหวะ ผิด 1-2 แห่ง ใช้เวลาน้อย กว่าเวลาที่ กำหนด 1 – 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 3-4 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 3- 4 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 31 – 59 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 5-6 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 5- 6 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 1 นาที 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก มากกว่า 7 แห่ง หรือมี การแบ่ง จังหวะผิด มากกว่า 7 แห่ง ใช้เวลา น้อยกว่า เวลา ที่กำหนด 2 นาทีขึ้นไป
4.บุคลิกภาพ (5 คะแนน)	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง ดัง ชัดเจน เป็นธรรมชาติ ใช้สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดได้อย่าง เหมาะสม	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ ชัดเจน 1-2 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 1- 2 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 3-4 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 3-4 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 5-6 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 5-6 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน มากกว่า 7 แห่งขึ้นไป ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม มากกว่า 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพุดโดยรวมทุกประเด็น คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ระดับคะแนน	16 - 20	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	12 - 15	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	8 - 11	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน	4 - 7	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	1 - 3	หมายถึง	ควรปรับปรุง

แบบบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....ปีการศึกษาที่.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่..... เรื่อง.....
 วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1.ผลการจัดการเรียนรู้

.....

2.ปัญหา / อุปสรรค

.....

3.ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไขปัญหา

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวสรวย วัฒนวัฒนา)
 ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกตรวจสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงเกี่ยวกับ

.....

ลงชื่อ

(นางทัศนีย์ ทะนันชัยกุล)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงดังเสนอ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายนฤเบศ ดวงดูสัน)

รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

- () เห็นชอบตามหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้และกลุ่มบริหารวิชาการ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายไพรัตน์ ก้อนทองคำ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรปราการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รหัสวิชา ท30205

รายวิชาการพูดในงานอาชีพ
ภาคเรียนที่ 2

หน่วยที่ 2 พุดนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ
เรื่อง สืบสานเล่าเรื่องท้องถิ่น

เวลา5ชั่วโมง

เวลา 1 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้

- 1.1 บอกหลักการพุดนำเสนอข้อมูลและพุดนำเสนอข้อมูลได้
- 1.2 มีมารยาทในการพุด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนสามารถอธิบายข้อมูลท้องถิ่นที่ศึกษาได้
- 2.2 นักเรียนสามารถพุดนำเสนอข้อมูลได้
- 2.3 นักเรียนสามารถวิจารณ์ข้อบกพร่องของการพุดนำเสนอได้
- 2.4 นักเรียนมีมารยาทในการพุด

3. สาระการเรียนรู้

- 3.1 ความรู้
 - 1) ข้อมูลท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรปราการ
 - 2) การพุดนำเสนอข้อมูล
- 3.2 ทักษะ/ กระบวนการ/ กระบวนการคิด
 - 1) ทักษะการพุด
 - 2) กระบวนการสื่อสาร
 - 3) กระบวนการคิด
- 3.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 1) มีความใฝ่รู้
 - 2) มีความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3) รักความเป็นไทย
- 3.4 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
 - 1) ความสามารถในการสื่อสาร
 - 2) ความสามารถในการคิด

4. สารสำคัญ

การพุดนำเสนอข้อมูล เป็นการพูดในรูปแบบหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการแสดงความรู้ความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง ซึ่งต้องมีการเตรียมความพร้อมในการพุดนำเสนอข้อมูล ทั้งด้านเนื้อหาที่จะใช้ในการพุดนำเสนอข้อมูลและวิธีการพุด โดยการพุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะเป็นการนำเสนอในด้านของวัฒนธรรม ประเพณี การละเล่น รวมถึงการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น การที่นักเรียนได้เรียนเรื่องการพุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะทำให้ นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

5. ชิ้นงาน/ ภาระงาน

พุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

6.1 ครูทบทวนหลักการพุดนำเสนอข้อมูลโดยการซักถาม

6.2 ครูให้นักเรียนกลุ่มที่ 4 – 6 จำนวน 15 คน พุดนำเสนอข้อมูลในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายคนละไม่เกิน 3 นาที

6.3 นักเรียนกลุ่มอื่นพุดวิจารณ์การพุดของเพื่อน ครูวิจารณ์เพิ่มเติมพร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไข

6.4 นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

7. สื่อการเรียนรู้

แบบประเมินการพุดนำเสนอข้อมูล

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.1 วิธีการวัดและประเมินผล

ประเมินการพุดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.2 เครื่องมือ

แบบประเมินการพุดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.3 เกณฑ์การประเมิน

การประเมินการทำงานผ่านระดับดี

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจง ให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรม
ของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจง ให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรม
ของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน (ต่อ)

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						
43						
44						
45						

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
1.เนื้อหา/ การ แสดงเหตุผล (5 คะแนน)	การนำเสนอ เนื้อหาตรง ประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ครบถ้วน ตามที่กำหนด มีการแสดง เหตุผลที่ เชื่อถือได้ เนื้อหาไม่ วague	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 1 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 2 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหาบกพร่อง 3 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง มากกว่า 3 ประเด็น
2.การใช้ภาษา (5 คะแนน)	ออกเสียง ถูกต้องตาม อักขรวิธีทุกคำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา สื่อ ความได้ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 1-3 คำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษาสื่อ ความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 4- 6 คำหรือใช้ ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา 1-2 แห่ง สื่อความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 7-9 คำหรือใช้ภาษา ไม่ถูกต้องตาม ระดับภาษา 3- 4 แห่ง สื่อความไม่ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี ตั้งแต่ 10 คำขึ้นไปหรือ ใช้ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับภาษา มากกว่า 5 แห่ง สื่อ ความไม่ ชัดเจน

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
3.ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา (5 คะแนน)	พุดคล้อง ต่อเนื่องไม่ ติดขัด มีการ แบ่งจังหวะ ถูกต้อง ใช้ เวลาตามที่ กำหนด	พุด ตะกุกตะกัก 1-2 แห่ง หรือมีการ แบ่งจังหวะ ผิด 1-2 แห่ง ใช้เวลาน้อย กว่าเวลาที่ กำหนด 1 – 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 3-4 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 3- 4 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 31 – 59 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 5-6 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 5- 6 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 1 นาที 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก มากกว่า 7 แห่ง หรือมี การแบ่ง จังหวะผิด มากกว่า 7 แห่ง ใช้เวลา น้อยกว่า เวลา ที่กำหนด 2 นาทีขึ้นไป
4.บุคลิกภาพ (5 คะแนน)	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง ดัง ชัดเจน เป็นธรรมชาติ ใช้สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดได้อย่าง เหมาะสม	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ ชัดเจน 1-2 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 1- 2 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 3-4 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 3-4 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 5-6 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 5-6 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน มากกว่า 7 แห่งขึ้นไป ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม มากกว่า 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพุดโดยรวมทุกประเด็น คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ระดับคะแนน	16 - 20	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	12 - 15	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	8 - 11	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน	4 - 7	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	1 - 3	หมายถึง	ควรปรับปรุง

แบบบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....ปีการศึกษาที่.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่..... เรื่อง.....
 วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1.ผลการจัดการเรียนรู้

.....

2.ปัญหา / อุปสรรค

.....

3.ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไขปัญหา

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวสรวชญ สมณวัฒนา)
 ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกตรวจสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงเกี่ยวกับ

.....

ลงชื่อ

(นางทัศนีย์ ทะนันชัยกุล)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงดังเสนอ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายนฤเบศ ดวงคู่สัน)

รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

- () เห็นชอบตามหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้และกลุ่มบริหารวิชาการ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายไพรัตน์ ก้อนทองคำ)

ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรปราการ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

รหัสวิชา ท30205

รายวิชาการพูดในงานอาชีพ

หน่วยที่ 2 พุดนำเสนออย่างไรให้น่าสนใจ
เรื่อง สืบสานเล่าเรื่องท้องถิ่น

ภาคเรียนที่ 2

เวลา 5 ชั่วโมง

เวลา 1 ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

- 1.1 บอกหลักการพุดนำเสนอข้อมูลและพุดนำเสนอข้อมูลได้
- 1.2 มีมารยาทในการพุด

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 นักเรียนสามารถอธิบายข้อมูลท้องถิ่นที่ศึกษาได้
- 2.2 นักเรียนสามารถพุดนำเสนอข้อมูลได้
- 2.3 นักเรียนสามารถวิจารณ์ข้อบกพร่องของการพุดนำเสนอได้
- 2.4 นักเรียนมีมารยาทในการพุด

3. สาระการเรียนรู้

- 3.1 ความรู้
 - 1) ข้อมูลท้องถิ่นในจังหวัดสมุทรปราการ
 - 2) การพุดนำเสนอข้อมูล
- 3.2 ทักษะ/ กระบวนการ/ กระบวนการคิด
 - 1) ทักษะการพุด
 - 2) กระบวนการสื่อสาร
 - 3) กระบวนการคิด
- 3.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์
 - 1) มีความใฝ่รู้
 - 2) มีความมุ่งมั่นในการทำงาน
 - 3) รักความเป็นไทย
- 3.4 สมรรถนะสำคัญของนักเรียน
 - 1) ความสามารถในการสื่อสาร
 - 2) ความสามารถในการคิด

4. สำคัญ

การพุดนำเสนอข้อมูล เป็นการพุดในรูปแบบหนึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการแสดงความรู้ความเข้าใจจากผู้พุดไปสู่ผู้ฟัง ซึ่งต้องมีการเตรียมความพร้อมในการพุดนำเสนอข้อมูล ทั้งด้านเนื้อหาที่จะใช้ในการพุดนำเสนอข้อมูลและวิธีการพุด โดยการพุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะเป็นการนำเสนอในด้านของวัฒนธรรม ประเพณี การละเล่น รวมถึงการประกอบอาชีพของคนในท้องถิ่น การที่นักเรียนได้เรียนเรื่องการพุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง

5. ชิ้นงาน/ ภาระงาน

พุดนำเสนอข้อมูลท้องถิ่นจังหวัดสมุทรปราการ

6. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 3 ขั้นการตรวจสอบผลงานและทดสอบ

6.1 ครูทบทวนหลักการพุดนำเสนอข้อมูลโดยการซักถาม

6.2 ครูให้นักเรียนกลุ่มที่ 7 - 9 จำนวน 15 คน พุดนำเสนอข้อมูลในหัวข้อที่ได้รับมอบหมายคนละไม่เกิน 3 นาที

6.3 นักเรียนกลุ่มอื่นพุดวิจารณ์การพุดของเพื่อน ครูวิจารณ์เพิ่มเติมพร้อมเสนอแนะแนวทางแก้ไข

6.4 นักเรียนร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้รับ

7. สื่อการเรียนรู้

แบบประเมินการพุดนำเสนอข้อมูล

8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

8.1 วิธีการวัดและประเมินผล

ประเมินการพุดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.2 เครื่องมือ

แบบประเมินการพุดนำเสนอข้อมูลของนักเรียน

8.3 เกณฑ์การประเมิน

การประเมินการทำงานผ่านระดับดี

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจง ให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						
21						
22						

แบบสังเกตพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนรายบุคคล

คำชี้แจงให้ครูประเมินพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อสังเกตพฤติกรรม
ของนักเรียน โดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องตามระดับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของนักเรียน (ต่อ)

เลขที่	5	4	3	2	1	หมายเหตุ
25						
26						
27						
28						
29						
30						
31						
32						
33						
34						
35						
36						
37						
38						
39						
40						
41						
42						
43						
44						
45						

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
1.เนื้อหา/ การ แสดงเหตุผล (5 คะแนน)	การนำเสนอ เนื้อหาตรง ประเด็น เนื้อหาถูกต้อง ครบถ้วน ตามที่กำหนด มีการแสดง เหตุผลที่ เชื่อถือได้ เนื้อหาไม่ วกวน	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 1 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง 2 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหาบกพร่อง 3 ประเด็น	การนำเสนอ เนื้อหา บกพร่อง มากกว่า 3 ประเด็น
2.การใช้ภาษา (5 คะแนน)	ออกเสียง ถูกต้องตาม อักขรวิธีทุกคำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา สื่อ ความได้ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 1-3 คำ ใช้ภาษาได้ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษาสื่อ ความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 4- 6 คำหรือใช้ ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับของ ภาษา 1-2 แห่ง สื่อความได้	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี 7-9 คำหรือใช้ภาษา ไม่ถูกต้องตาม ระดับภาษา 3- 4 แห่ง สื่อความไม่ ชัดเจน	ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม อักขรวิธี ตั้งแต่ 10 คำขึ้นไปหรือ ใช้ภาษาไม่ ถูกต้องตาม ระดับภาษา มากกว่า 5 แห่ง สื่อ ความไม่ ชัดเจน

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน และระดับคุณภาพการประเมิน (ต่อ)

คะแนน ประเด็น	5	4	3	2	1
3.ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา (5 คะแนน)	พุดคล่อง ต่อเนื่องไม่ ติดขัด มีการ แบ่งจังหวะ ถูกต้อง ใช้ เวลาตามที่ กำหนด	พุด ตะกุกตะกัก 1-2 แห่ง หรือมีการ แบ่งจังหวะ ผิด 1-2 แห่ง ใช้เวลาน้อย กว่าเวลาที่ กำหนด 1 - 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 3-4 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 3- 4 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 31 - 59 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก 5-6 แห่ง หรือ มีการแบ่ง จังหวะผิด 5- 6 แห่ง ใช้ เวลาน้อยกว่า เวลาที่กำหนด 1 นาที 30 วินาที	พุด ตะกุกตะกัก มากกว่า 7 แห่ง หรือมี การแบ่ง จังหวะผิด มากกว่า 7 แห่ง ใช้เวลา น้อยกว่า เวลา ที่กำหนด 2 นาทีขึ้นไป
4.บุคลิกภาพ (5 คะแนน)	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง ดัง ชัดเจน เป็นธรรมชาติ ใช้สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดได้อย่าง เหมาะสม	น้ำเสียง เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ ชัดเจน 1-2 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 1- 2 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 3-4 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 3-4 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน 5-6 แห่ง ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม 5-6 ครั้ง	น้ำเสียงไม่ เหมาะสมกับ เนื้อหา เสียง เบาไม่ชัดเจน มากกว่า 7 แห่งขึ้นไป ใช้ สายตาและ ท่าทาง ประกอบการ พุดไม่ เหมาะสม มากกว่า 7 ครั้งขึ้นไป

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพุดโดยรวมทุกประเด็น คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ระดับคะแนน	16 - 20	หมายถึง	ดีมาก
ระดับคะแนน	12 - 15	หมายถึง	ดี
ระดับคะแนน	8 - 11	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน	4 - 7	หมายถึง	พอใช้
ระดับคะแนน	1 - 3	หมายถึง	ควรปรับปรุง

แบบบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้..... ชั้นมัธยมศึกษาปีที่.....ปีการศึกษาที่.....
 หน่วยการเรียนรู้ที่..... เรื่อง.....
 วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

1.ผลการจัดการเรียนรู้

.....

2.ปัญหา / อุปสรรค

.....

3.ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไขปัญหา

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวสรวย สมณวัฒนา)

ผู้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

บันทึกตรวจสอบท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงเกี่ยวกับ

.....

ลงชื่อ

(นางทัศนีย์ ทะนันชัยกุล)

หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

- () เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมสำหรับใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 () ควรปรับปรุงดังเสนอ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายนฤเบศ ดวงดูสัน)

รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารวิชาการ

- () เห็นชอบตามหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้และกลุ่มบริหารวิชาการ
 () อื่น ๆ

.....

ลงชื่อ

(นายไพรัตน์ ก้อนทองคำ)

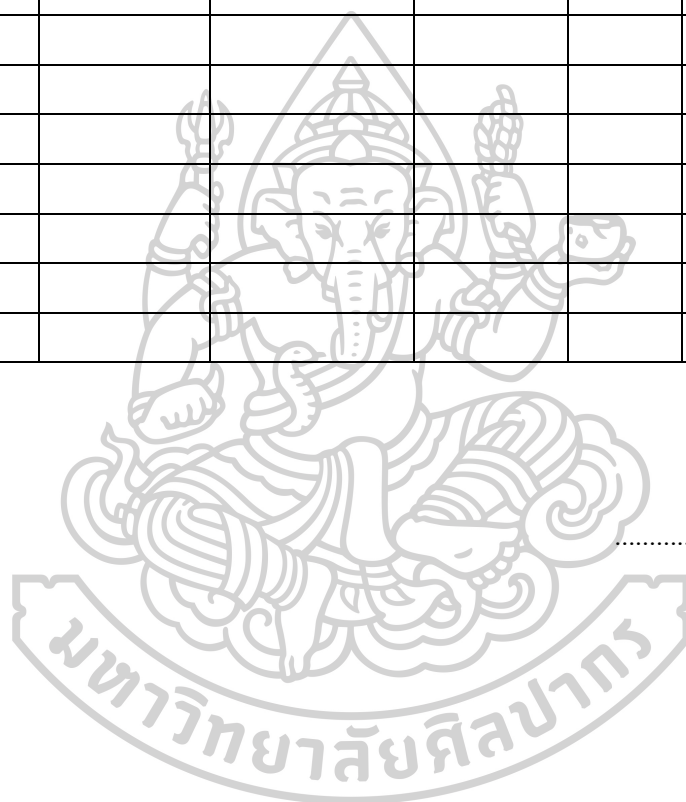
ผู้อำนวยการโรงเรียนสมุทรปราการ

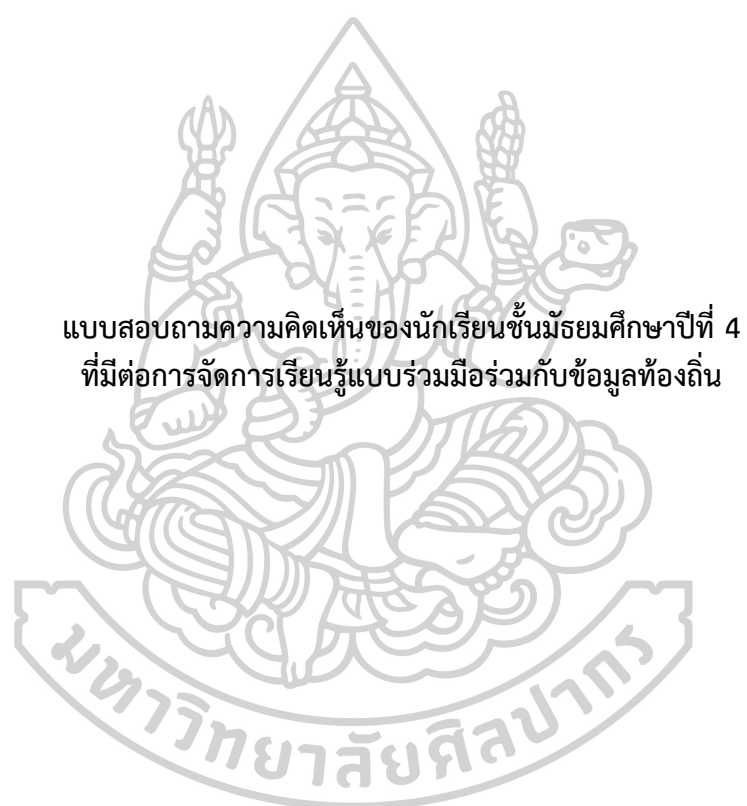
แบบประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
เรื่อง การพูดนำเสนองาน

เลขที่	เนื้อหา การแสดงผล เหตุผล	การใช้ภาษา	ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา	บุคลิกภาพ	รวม คะแนน	ระดับ คะแนน	หมายเหตุ
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							
25							
26							
27							

ที่	เนื้อหา การแสดง เหตุผล	การใช้ภาษา	ความ คล่องแคล่ว การใช้เวลา	บุคลิกภาพ	รวม คะแนน	ระดับ คะแนน	หมายเหตุ
28							
29							
30							
31							
32							
33							
34							
35							
36							
37							
38							
39							
40							

ผู้ประเมิน

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

แบบสอบถามความคิดเห็น
แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น

- คำชี้แจง**
- แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้มีเนื้อหาทั้งหมด 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนในแต่ละข้อ และแต่ละข้อแสดงความเห็นได้เพียงระดับเดียวเท่านั้น
 - แบบสอบถามความคิดเห็นฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนของนักเรียน

คำอธิบายเกณฑ์การประเมิน

- ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับ เห็นด้วยมากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับ เห็นด้วยมาก
- ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับ เห็นด้วยปานกลาง
- ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับ เห็นด้วยน้อย
- ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่นอยู่ในระดับ เห็นด้วยน้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้						
1.1	กิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้ข้อมูลท้องถิ่นจากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง					
1.2	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
1.3	การจัดการเรียนรู้ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการกลุ่มและการทำงานร่วมกัน					
1.4	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการฝึกปฏิบัติ					

ที่	รายการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด (2)	มาก (2)	ปาน กลาง (2)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
1. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ (ต่อ)						
1.5	กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้นักเรียนได้แสดงความสามารถและมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้					
1.6	นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการวิจารณ์ตามหลักการวิจารณ์					
2. ด้านบรรยากาศการเรียนรู้						
2.1	นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้จากการเก็บข้อมูลในสถานที่จริง					
2.2	นักเรียนมีความสุขสนุกสนานและกระตือรือร้นในการเรียน					
2.3	ครูส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แสดงความคิดเห็นและสอบถามข้อสงสัย					
2.4	ครูสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้และให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง					
3. ด้านประโยชน์ที่ได้รับจากการจัดการเรียนรู้						
3.1	นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลท้องถิ่น					
3.2	นักเรียนมีความมั่นใจในแสดงออกมากขึ้น					
3.3	นักเรียนกล้าแสดงความคิดและกล้าแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางความคิดกับผู้อื่นมากขึ้น					
3.4	นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่นมากขึ้น					
3.5	นักเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวสรวย สมณวัฒนา
วัน เดือน ปี เกิด	14 กรกฎาคม 2534
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2558 สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี วิชาเอกการศึกษา (ภาษาไทย) ครุศาสตรบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จังหวัดกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2561 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท ศึกษาศาสตร์และวิธีสอน สาขาวิธีการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ที่อยู่ปัจจุบัน	84/75 ต.บ้านใหม่ อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110
ผลงานตีพิมพ์	สรวย สมณวัฒนาและคณะ. (2565, มีนาคม). การพัฒนาความสามารถ ด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ ร่วมมือร่วมกับข้อมูลท้องถิ่น. เอกสารนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับ นานาชาติและระดับชาติ Intec international and National Education Conference (Intec 2022) “Teacher Education in The Next Normal.” มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.